

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ὡ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἢν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ς΄ 20-21).

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ» • ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2000 • ΤΕΥΧΟΣ 11

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ «Νέα Ἐποχή» ἐντὸς τῶν πυλῶν	σελ.	1
Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, Πασχαλινὸ μῆνυμα 2000	σελ.	3
Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου ἐναντίον τοῦ ἠλεκτρονικοῦ φακελώματος	σελ.	4
Νὰ μὴν πραγματοποιηθεῖ τὸ Συνέδριον τοῦ περ. «G&R» καὶ τῆς Ἱ. Μητρ. Θηβῶν	σελ.	6
Ἐπόμνημα Ἱερᾶς Κοινότητος Ἁγίου Ὁρους γιὰ τὸ περιοδικὸ «God and Religion»	σελ.	7
Ὁ Ι.Σ.Κ.Ε. γιὰ τίς νέες ταυτότητες	σελ.	15
Πρωτ. Γ. Ἀναγνωστοπούλου, Ἀν. Καθ. Πολυτ. Σχολῆς Δ.Π.Θ., Ὁ «Διάλογος» τῆς Βαβέλ	σελ.	16
Κωνσταντίνου Χολέβα, Ὁρθοδοξία, Μακεδονία καὶ Ἐξωτερικῶν	σελ.	19
Γ. Ἀποστολάκη, Παρατηρήσεις στὴν τροποποίηση τοῦ νόμου 2472/1997	σελ.	20
Νέες ἠλεκτρονικὲς ταυτότητες καὶ «Θρησκευτικὲς διακρίσεις»	σελ.	22
Νομικισμὸς - Νομικὴ ἀλλαγὴ	σελ.	23
Ἀρχιμ. Ἰωαννικίου Κοτσῶνη, Ἡ ἐκκοσμίκευση εἰσορμᾶ καὶ στὸν μοναχισμό	σελ.	24
Ἀρχιμ. Ἰωαννικίου Κοτσῶνη, Ὁρθολογισμὸς μὲ ἐπιστημονικὸ ἔνδυμα	σελ.	25
Βιβλιοκρισιές	σελ.	26
Εἰδήσεις καὶ σχόλια	σελ.	29

Ἡ «ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ» ΕΝΤΟΣ ΤΩΝ ΠΥΛΩΝ

Από σημαντικά γεγονότα σηματοδεύτηκε τὸ δίμηνο Μαρτίου - Ἀπριλίου. Τὰ γεγονότα αὐτὰ θέτουν τίς βάσεις γιὰ ἐξελίξεις στό μέλλον, καθὼς κινούμεθα ἤδη μέ μεγαλύτερη ταχύτητα στήν τροχιά τοῦ ἔξωθεν καὶ ἄνωθεν ἐπιβαλλομένου «ἐκσυγχρονισμοῦ».

Ἀπό τίς ἐκλογές τῆς 9ης Ἀπριλίου προέκυψε κυβέρνηση, ἡ ὁποία δέν κρύβει τήν ἀπόφασή της νά προχωρήσει μέ ταχύτερους ρυθμούς πρὸς τήν κατεύθυνση τοῦ νά παίξει ἡ Ὁρθοδοξία ὡς Ἐκκλησία καὶ ἡ Ἑλληνικότητα ὅλο καὶ μικρότερο ρόλο στήν κοινωνικὴ πραγματικότητα καὶ στή χάραξη ἐσωτερικῆς

καὶ ἐξωτερικῆς πολιτικῆς.

Σέ κάποιες ὑπουργικὲς θέσεις, ὅπως στά Ἐξωτερικῶν, Δικαιοσύνης καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων παρέμειναν ἢ ἀνῆλθαν πρόσωπα τῶν ὁποίων παλαιότερες καὶ πρόσφατες δηλώσεις καὶ συμπεριφορές προσιωνίζονται δύσκολη ἐποχὴ γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ Ἔθνος.

Συγχρόνως -καὶ αὐτὸ εἶναι λυπηρὸ καὶ πιὸ ἐπικίνδυνο- στὸν ἐκκλησιαστικὸ χῶρο ἐκδηλώνεται σέ πολλὲς περιπτώσεις μιά συμπεριφορά πού δείχνει ὅτι δέν εἶναι διατεθειμένοι γιὰ ὀρθοδόξη ὁμολογία καὶ γιὰ ἀγῶνες αὐτοί

πού λόγω της θέσεών των ως ταγών, θά ἔπρεπε νά εἶναι κατεξοχήν γρηγοροῦντες. Ἐφασία, ἐφησυχασμός καί αὐτάρκεια εἶναι οἱ συνήθως ἐκδηλούμενες συμπεριφορές. Ὅχι πώς δέν ὑπάρχουν οἱ καλοί ποιμένες, οἱ ὁποῖοι συναγωνίζονται μετά τοῦ Χριστοῦ γιά τήν προστασία τῶν λογικῶν προβάτων. Ὅμως, κλήρος καί λαός καί κυρίως ἡ ἐποχή μας χρειάζονται περισσότερο.

Ἐάν ἐμεῖς μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, ἔχουμε μέτωπον ἀρραγές, οἱ ἔξωθεν ἐχθροί εἶναι δύσκολο νά μᾶς βλάψουν. Τό ἐπικίνδυνο εἶναι ἡ διάβρωση τοῦ δικοῦ μας χώρου καί σ' αὐτό κυρίως στοχεύει ἡ λεγομένη «Νέα Ἐποχή». Στήν ἄλωση τοῦ κάστρου ἐκ τῶν ἔνδον.

Ἀπό αὐτή τήν ἄποψη εἶναι ἰδιαιτέρως ἀνησυχητικές δύο εἰδήσεις. Τήν πρώτη τήν ἀναφέρουμε μέ ἐπιφύλαξη, ἀδυνατώντας νά πιστέψουμε ὅτι μπορεῖ πράγματι νά εἶναι ἀλήθεια ὅσα γράφονται σέ δημοσίευμα καθημερινῆς ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος. («*Τό Παρόν*», 20 Φεβρουαρίου 2000).

Διαβάζουμε ἐκεῖ¹ ὅτι τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο συστήνει Ἴδρυμα γιά τήν προβολή του παγκοσμίως, μέ ἑταῖρο καί τόν κ. Ἄρη Τερζόπουλο, ἐκδότη τοῦ νεοποχίτικου συγκρητιστικοῦ καί πανθρησκειακοῦ περιοδικοῦ «*God and Religion*»/«*Θεός καί Θρησκεία*». Οἱ χαρακτηρισμοί αὐτοί ἀποδίδονται στό ἀνωτέρω περιοδικό ἀπό τήν Ἱερά Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους².

Ὅπως διαβάζουμε οἱ χρηματοδότες τοῦ Ἰδρύματος -μεταξύ αὐτῶν καί ὁ κ. Ἄρης Τερζόπουλος- «θά ἐξασφαλίζουν καί τήν ἔμμεση προβολή τους μέσα ἀπό τίς δραστηριότητες πού θά χρηματοδοτοῦν».

Καί τό σημαντικότερο: Τό Ἴδρυμα -σύμφωνα πάντα μέ τό ἀνωτέρω δημοσίευμα- «θά διοργανώνει σεμινάρια ἐν ὄψει τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου».

Δηλαδή -ἐάν καταλαβαίνουμε καλά- ὁ κ. Ἄρης Τερζόπουλος καί οἱ ἄλλες «ὑψηλοῦ κύρους καί ἀνάλογης οἰκονομικῆς ἐπιφάνει-

ας προσωπικότητες» ἀναλαμβάνουν τήν προετοιμασία καί προβολή τῆς μελλούσης νά συνέλθει Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας!³.

Ἐάν, ἐπαναλαμβάνουμε, τά δημοσιευόμενα στήν ἐφημερίδα εἶναι ἀληθινά, τότε βαθύτατα πρέπει νά προβληματισθοῦμε καί νά ἀνησυχήσουμε.

Ἡ ἄλλη εἴδηση εἶναι ἀπολύτως ἐξακριβωμένη καί μᾶς ἐμβάλλει καί αὐτή δικαιολογημένα σέ μεγάλη ἀνησυχία. Τό περιοδικό «*God and Religion*»/«*Θεός καί Θρησκεία*» συνδιοργανώνει μέ τήν Ἱερά Μητρόπολη Θηβῶν καί Λεβαδείας Συνέδριο στό Συνεδριακό Κέντρο τῆς Μητροπόλεως στήν Ἀλίαρτο Βοιωτίας.⁴

Τήν ἴδια στιγμή βρῖσκεται σέ ἐξέλιξη τό θέμα τῶν νέων ἠλεκτρονικῶν ταυτοτήτων, τῆς Συμφωνίας Σένγκεν καί τοῦ νόμου 2472/97 γιά τήν (δήθεν) προστασία τῶν προσωπικῶν δεδομένων.

Καθημερινά δεχόμεθα ἐρωτήματα ἀνθρώπων καί ἰδιαίτερα ἀστυνομικῶν γιά τή στάση πού πρέπει νά τηρήσουν. Ἐλπίζουμε καί εὐχόμεθα ἡ Εἰδική Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπί τῆς ἐκδόσεως νέων ταυτοτήτων νά φωτίσει τά θέματα αὐτά καί νά μήν ἀπογοητεύσει τοὺς ἀνθρώπους πού περιμένουν ἀπό τήν Μητέρα Ἐκκλησία καθοδήγηση καί στήριξη.

Συγχρόνως ὁ νέος ὑπουργός Δικαιοσύνης κ. Σταθόπουλος -γνωστός γιά τίς ἀντιεκκλησιαστικές θέσεις του- σέ συνέντευξή του τάσσεται ὑπέρ τῆς καθιερώσεως ὡς ὑποχρεωτικοῦ τοῦ πολιτικοῦ γάμου, ὑπέρ τῆς κοσμικῆς (sic) κηδείας καί ὑπέρ μή ἀναγραφῆς τοῦ θρησκευματος στίς νέες ταυτότητες.

Παρήγορο καί ἐλπιδοφόρο ὅμως εἶναι τό μήνυμα πού εἶχαμε ἀπό τήν Κύπρο. Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς μεγαλονήσου ἐτάχθη εὐθέως καί γενναίως κατά τῶν ἠλεκτρονικῶν ταυτοτήτων καί τοῦ φακελώματος καί αὐθημερόν ἡ Κυπριακή Κυβέρνηση ὑπεχώρησε, διαψεύδοντας ἔτσι τοὺς ἀπαισιόδοξους.

1. Βλ. τό πλήρες κείμενο τοῦ δημοσιεύματος στή σελ. 29 τῆς «*Παρακαταθήκης*».

2. Βλ. Ἐπίσημο κείμενο στίς σελ. 7-14.

3. Βλ. σχετικό μέ τή Σύνοδο αὐτή ἄρθρο στό τεῦχος 6, σελ. 2-4 τῆς «*Παρακαταθήκης*».

4. Ἐκτενής ἀναφορά γίνεται σέ ἄλλες σελίδες τῆς «*Παρακαταθήκης*» ὅπως καί στίς σ. 27-28 τοῦ προηγούμενου τεύχους (100).

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΜΗΝΥΜΑ 2000

**Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
Κυρίου κ. Χριστοδούλου.**

Ἀδελφοί μου Παιδιά μου.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Η Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἓνα γεγονός πού δύσκολα τό παραδέχεται κανείς μέ τήν ἐπίκληση τῆς λογικῆς. Ἀκόμη καί οἱ Μαθητές ἀπίστησαν ὅταν οἱ Μυροφόρες τούς ἀνήγγειλαν ὅτι εἶδαν μέ τά μάτια τους τόν Ἀναστημένο Κύριο.

“Ἐφάνησαν ἐνώπιον αὐτῶν ὡσεὶ λῆρος τά ῥήματα αὐτῶν καί ἠπίστουν αὐταῖς” (Λουκ. κδ’. 11). Καί πολλοί ἀπό τούς μετέπειτα χριστιανούς μέχρι καί σήμερα ἐπέλεξαν νά παρακάμψουν τήν οὐσία τοῦ ζητήματος. Περιορίσαν τίς ἀξιώσεις τῆς χριστιανικῆς των πίστεως σέ ἐφήμερες πρακτικές, σέ ἠθικολογικές καθηκοντολογίες καί εἶδαν καί τήν Ἀνάσταση σάν θεωρητική καί ιδεολογική μόνο σύλληψη. Ἔτσι ὁμως δέν ἔφθασαν ποτέ στή βιωματική ἐμπειρία. Δέν ἔνοιωσαν τί σημαίνει τό “Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι...” καί δέν ἀπέκτησαν προσωπική σχέση μέ τόν Ἀναστάντα Χριστό, ὥστε νά γευθοῦν τούς καρπούς τῆς Ἀναστάσεώς Του στή ζωή τους.

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἢ πιστεύεται βιωματικά ἢ ἀπορρίπτεται ὀρθολογιστικά. Δέν ἐπιδέχεται ἔρευνα καί δέν γίνεται ὡς πρὸς τούς καρπούς τῆς ἀντικείμενο ἐπιστημονικῆς σπουδῆς. Εἶναι γεγονός ἱστορικό καί ἐκκλησιαστικό, ἀλλά ἀξιώνει συμμετοχή ζωῆς. Ὅποιος μπορεῖ συμμετέχει, ἀγγίζει τή βεβαιότητα τῆς χαρᾶς μέσα ἀπό μίαν ἄλλη ὁδὸ γνώσης, πού δέν εἶναι ιδεολογική, ἀλλά ἐμπειρική. Ἡ Ἀνάσταση βιώνεται μέ τήν πίστη πάνω στή βάση τῆς προσωπικῆς σχέσης μέ τόν Ἀναστημένο Χριστό. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ σχέση ἀπορρέει ἡ ἡττα τοῦ θανάτου, ἡ νίκη τῆς Ζωῆς. Τό “θανάτω θάνατον πατήσας” γίνεται ὀντολογικὴ πραγματικότητα γιὰ τόν κάθε πιστό. Χωρὶς τήν Ἀνάσταση καμμιά ἀρετή, καμμιά ἠθική, ἀκόμη καί καμμιά συναρπαστικὴ μεταφυσικὴ δέν ἔχει ἀξία. “Εἰ Χριστός οὐκ ἐγήγεραι -γράφει ὁ Παῦλος- κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δέ καί ἡ

πίστις ὑμῶν” (Α΄ Κορ. 15,12).

Γιὰ πολλοὺς αὐτὰ γεννοῦν λογισμοὺς ἀμφιβόλους. Ἀλήθεια - λέγουν - τί σημασία μπορεῖ νά ἔχει γιὰ τόν ἄνθρωπο τῆς καθημερινότητος αὐτὴ ἡ βεβαίωση, ὅταν ὁ ἴδιος καθημερινὰ βιώνει τὴν τραγικὴ συνέχιση τοῦ θανάτου; Εἶναι δυνατόν ἡ Λαμπρὴ, αὐτὴ ἡ θριαμβευτικὴ νύκτα, νά εἶναι ἀπλῶς φευγάλεα καί στιγμιαία διαφυγὴ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα πού γρήγορα παραχωρεῖ τὴ θέση τῆς στήν καθημερινὴ ρουτίνα, στήν ἴδια θλιβερὴ ἐναλλαγὴ τῶν ἡμερῶν, τῶν μηνῶν καί τῶν χρόνων, στήν ἴδια κούρσα πρὸς τὴ φθορὰ καί τόν θάνατο; Κι αὐτό δέν εἶναι μιὰ αὐταπάτη, ἓνας ψεύτικος ἀντικατοπτρισμός; Μήπως τό ἴδιο δέν συμβαίνει γιὰ πολλοὺς, καί μέ τά ἄλλα μηνύματα τῆς Ἀνάστασης; Τὴν καινὴ Ζωή, τό Φῶς, τὴν Ἐλπίδα, τὴ Χαρά; Πῶς τότε θά γίνει ἡ Ἀνάσταση πηγὴ μόνιμης ζωῆς, μόνιμης ἐλπίδας, μόνιμης νίκης καί χαρᾶς; Πῶς ἡ Ἀνάσταση θά παύσει νά εἶναι μόνο μιὰ ἀνάμνηση παρελθόντος;

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μπορεῖ νά ἰσχύει καί γιὰ τόν ἄπιστο ἢ καί τόν ἀμφιβάλλοντα, ἀλλὰ ὡς μιὰ αὐταπάτη, γιατί αὐτός ἀκούει μόνο λόγια, παρακολουθεῖ κάποιες ἀκατανόητες τελετές, τίς ἐρμηνεύει μόνο ἐπιφανειακά, φολκλορικά. Γιὰ τόν πιστό ὁμως ὄλ’ αὐτὰ δέν εἶναι μόνο εὐκαιρίες τερπνῆς σχόλης ἢ ἔστω φιλοσοφῆς ἀδολεσχίας. Εἶναι ἡ ἐμπειρία τοῦ ζωντανοῦ Χριστοῦ, ἡ ἐσωτερικὴ ἐπίγνωση καί μαρτυρία ὅτι ὁ Χριστός εἶναι μαζί του, “πᾶσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος” (Ματθ. 28,20). Εἶναι ἡ ἀνατροπὴ τῆς τετραγώνης λογικῆς, πού μᾶς ἔχει τόσο πολὺ ἐγκλωβίσει στὰ σχήματα τοῦ κόσμου. Εἶναι ἡ βεβαιότητα τῶν ἀντιθέτων, τῶν παραλόγων, τῶν ἀπροσλήπτων. Εἶναι ἡ μετοχὴ στό φῶς καί στή δόξα. Ἡ θεὰ τῶν ἀθεάτων. Πῶς κατορθώνεται αὐτό; Θά ἐρωτήσουν μερικοί. Τὴν ἀπάντηση τὴν δίδει ἡ γλῶσσα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐμπειρίας: Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις καί ὀψόμεθα...”.

Ἀδελφοί, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΥ ΦΑΚΕΛΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΩΝ ΤΑΥΤΟΤΗΤΩΝ

Γενναία και σαφή θέση έλαβε ή Ίερά Σύνοδος τής Έκκλησίας τής Κύπρου επί του θέματος τών νέων ήλεκτρονικών ταυτοτήτων πού ή Κυπριακή Κυβέρνηση έπεχείρησε νά εισαγάγει.

Ή έγρηγορση τών ποιμένων ή όποία όδήγησε στην άπόφαση αυτή τής Ί. Συνόδου άνέπαυσε και έχαροποίησε τόν κυπριακό έλληγισμό.

Ευέλπιστοϋμε και ευχόμεθα ότι θά άποτελέσει όδηγητικό κείμενο και για τή δική μας Ίερά Σύνοδο, προκειμένου νά επαναβεβαιώσει και συμπληρώσει τίς παλαιότερες επί του θέματος αυτού Συνοδικές Έγκυκλίους υπό τό φως τών νέων δεδομένων.

Βέβαια, δέν είναι τυχαίο ότι τήν ίδια χρονική περίοδο σέ Έλλάδα, Κύπρο και Ρωσία τίθεται έκ νέου θέμα ήλεκτρονικών ταυτοτήτων. Μάλιστα επισήμως όμολογήθηκε άπό τό

Ύπουργείο Έσωτερικών τής Κύπρου, ότι τέτοιες ταυτότητες μέ Ένιαίο Κωδικό Άριθμό Μητρώου (Ε.Κ.Α.Μ.) πού θά έδίδετο στά νεογέννητα στό μαιευτήριο, και μικροσίπ μέ δυνατότητα άποθηκεύσεως έκατομμυρίων χαρακτήρων, μόνο στή Σιγκαπούρη έχουν δοθει, ή όποία Σιγκαπούρη τελεί υπό καθεστώς συγκεκαλυμμένης δικτατορίας!

Πάντως είναι έλπιδοφόρο και διδακτικό για τούς άπαισιόδοξους, τό γεγονός ότι τήν ίδια κιόλας ήμέρα πού έξεδηλώθη ή σαφής αντίθεση τής Έκκλησίας τής Κύπρου στίς μελετώμενες νέες ήλεκτρονικές ταυτότητες, ό Κύπριος Πρόεδρος κ. Κληρίδης έδήλωσε ότι ή Κυβέρνηση άπλως μελετοϋσε τό θέμα· δέν είχε καταλήξει σέ όριστικές άποφάσεις και είναι πρόθυμη νά συζητήσει τό θέμα μέ τήν Έκκλησία.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

17 Άπριλίου 2000

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Η Ίερά Σύνοδος, κατά τήν έκτακτη Συνεδρία Αυτής τής 17ης Άπριλίου 2000, άφου άσχολήθηκε μέ τήν πρόθεση και τά σχέδια τής Κυβέρνησης για τήν εισαγωγή συστήματος ταυτοτήτων πού θά περιέχουν ήλεκτρονικό έπεξεργαστή, εκφράζει τίς έπιφυλάξεις της ως προς τήν «άθωότητα» ενός τέτοιου έγχειρήματος. Ταυτόχρονα καλεί τήν Κυβέρνηση και τή Βουλή τών αντιπροσώπων νά μελετήσουν έναλλακτικούς τρόπους μηχανογράφησης τών Κυβερνητικών ύπηρεσιών πού νά μή θέτουν σέ κίνδυνο τήν ιδιωτική ζωή και τήν προσωπική άξιοπρέπεια τών πολιτών.

Ή συγκέντρωση παντός είδους πληροφοριών πού άφορούν στή ζωή ενός ανθρώπου σ' ένα δελτίο ταυτότητας, ύποβιβάζει τόν άνθρωπο άπό τήν κατάσταση του προσώπου στην κατάσταση ενός άριθμού. Πολλοί κίνδυ-

νοι είναι δυνατόν νά προέλθουν και άπό τό ότι δέν ύπάρχει μέχρι σήμερα άσφαλής τρόπος φύλαξης ήλεκτρονικών δεδομένων, καθώς και άπό τό ότι πιθανή κατάχρηση τών δυνατοτήτων πού θά παρέχει ή προτεινόμενη ταυτότητα, μπορεί νά δημιουργήσει ένα σύστημα στιγματισμού και «φακελλώματος» τών ανθρώπων.

Οί συνέπειες πού μπορεί νά προκύψουν άπό μία κατάχρηση ή μή έξουσιοδοτημένη χρήση τών άποθηκευμένων πληροφοριών μπορεί νά είναι άνυπολόγιστες για τόν κάτοχο. Συνιστοϋν μία μέγιστη άπειλή για τήν προσωπική ζωή του και ύπονομεϋουν τήν έλευθερία και τήν μοναδικότητά του. Ποιές δυσκολίες θά συναντήσει κάποιος στην εργοδότηση ή άσφάλισή του, π.χ., αν διαρρεύσει άπό τήν ταυτότητά του μία άρρώστεια άπό τήν όποία πάσχει; Ή μέ ποιά ψυχολογικά προβλήματα θά έπιφορτισθει ένας άνθρωπος μαθαίνοντας κάποιες γενετικές έπιδαρύνσεις του;

Τό ανθρώπινο πρόσωπο στην Ὁρθόδοξη μας παράδοση θεωρεῖται ἀπαραβίαστο καί συνιστᾶ ὕψιστο καί σεβαστό ἀγαθό. Ἡ πορεία μέσα στόν κόσμο καί οἱ προσωπικές ἐπιλογές τοῦ καθενός εἶναι σεβαστές. Ἡ Ἐκκλησία δέν μπορεῖ νά συναινέσει στό μόνιμο στιγματισμό τοῦ ἀνθρώπου μέ πληροφορίες πού καταγράφονται σέ ἀφανή ἀρχεῖα. Ἀντίθετα στοχεύει πάντα στήν ἀλλαγὴ, μέ τήν μετάνοια, ἀνεπιθύμητων καταστάσεων στους ἀνθρώπους.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐκφράζοντας καί τίς ἀνησυχίες τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος καλεῖ, ὡς ἐκ τούτου, καί πάλι τήν Κυβέρνηση νά ἀναθεωρήσει τίς ἀποφάσεις της στό πιό πάνω θέμα, ἔχοντας ὡς γνώμονα τήν περιφρούρηση τῆς ἐλευθερίας καί τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς τῶν πολιτῶν. Καλεῖ ἐπίσης τήν Βουλή τῶν Ἀντιπροσώπων νά δείξει εὐαισθησία στίς ἀνησυχίες τοῦ λαοῦ ὅταν θά νομοθετήσῃ σχετικά.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος, λόγω τῆς σοβαρότητας

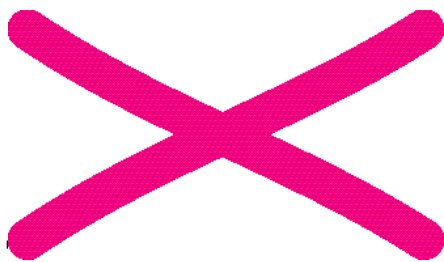
τοῦ θέματος συνέστησε Ἐπιτροπή γιά διάλογο μέ ὅλα τά ἐνδιαφερόμενα μέρη.

Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ Πολιτεία θά συνειδητοποιήσῃ τους κινδύνους καί τά προβλήματα πού θά προκύψουν ἀπό τήν εἰσαγωγή τῆς ταυτότητας αὐτῆς. Σέ ἀντίθετη περίπτωση ἡ Ἱερά Σύνοδος θά ὑποχρεωθεῖ νά καλέσῃ τους πιστούς νά ἀρνηθοῦν τήν παραλαβὴ τῶν νέων ταυτοτήτων γιά νά μὴν ὑποχρεωθοῦν νά γίνουν ἀντιρρησίες συνειδήσεως γιά καθαρὰ πνευματικούς καί ἐθνικούς λόγους. Ἀπευθύνομεν ἔκκληση πρὸς τους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς ὅπως συνεχίσουν νά διατηροῦν τήν ἐλπίδα τους στό νικητὴ τοῦ θανάτου Ἰησοῦν Χριστόν, διαβλέποντας στίς προκλήσεις τῆς σύγχρονης ἐποχῆς ἓνα ἐπιπλέον κίνητρο γιά ἐνίσχυση τοῦ ἀγώνα τῆς μετάνοιας καί προσευχῆς ὁ ὁποῖος ἀποσκοπεῖ στή σωτηρία ὅλων μας ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱεραῆς Συνόδου
Τῆ 17ῃ Ἀπριλίου 2000

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ;

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΔΕΝ ΘΑ ΠΑΡΟΥΜΕ

Γνωστοποιοῦμε στους ἀγαπητούς μας ἀναγνώστες, ὅτι τυπώσαμε σέ μεταξοτυπία (δέν φθείρεται, δηλαδή, μέ τόν καιρό) τό ἀνωτέρω εἰκονιζόμενο σέ φυσικό μέγεθος αὐτοκόλλητο.

Ὅσοι ἐνδιαφέρονται, μποροῦν νά μᾶς γράψουν νά τους

στείλουμε. Διατίθεται σέ τιμὴ κόστους: 25 δραχμές.

Τό θέμα τῶν νέου τύπου ταυτοτήτων, ὅπως γράφουμε καί ἄλλοῦ, σύμφωνα μέ ἐπίσημες δηλώσεις, θά προχωρήσει καί θά ὁλοκληρωθεῖ ἐντός τοῦ 2000. Γιά τόν λόγο αὐτόν χρειάζεται ὅσο τό δυνατόν εὐρύτερα νά περάσει τό μήνυμα:

ἝΝΑ ὄχι στή χρήση Ε.Κ.Α.Μ. στίς νέες ταυτότητες.

ἝΝΑ ὄχι στό ἠλεκτρονικό φακέλωμα καί τήν ἀριθμοποίηση τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου.

ἝΝΑ ὄχι στή χρήση, ὑπό οἰανδήποτε μορφή, τοῦ δυσωνύμου ἀριθμοῦ 666 στίς νέες ταυτότητες.

Ναί στήν ἀναγραφή τοῦ θρησκευόμενου.

Ἐπίσης, διατίθεται σέ τιμὴ κόστους (500 δρχ.) κασέττα ἤχου διαρκείας 90 λεπτῶν μέ ὁμιλία τοῦ π. Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη. Θέμα: «Παγκοσμιοποίηση, Συμφωνία Σένγκεν, "Νέα Ἐποχή".» Ἡ ὁμιλία πραγματοποιήθηκε στήν Κοζάνη τήν 1η Μαρτίου 2000, μετά ἀπό πρόσκληση τῆς Ἱεραῆς Μητροπόλεως Σεργίου καί Κοζάνης.

ΝΑ ΜΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΕΙ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΣΤΗ ΘΗΒΑ

Τήν αντίθεσή τους στο μελετώμενο Συνέδριο του περιοδικού «God and Religion»/ «Θεός και Θρησκεία» (G&R) με συνδροργανώτρια την Ί. Μητρόπολη Θηβών και την αγωνία τους εκφράζουν προς τον Αρχιεπίσκοπο με επιστολή τους 418 Ήγούμενοι Ίερων Μονῶν, κληρικοί και μοναχοί, ζητώντας «μέ τις ενεργειές του να αποτρέψει τούς αναλόγους κινδύνους».

Στό σοβαρό αυτό θέμα είχαμε αναφερθεί και στο προηγούμενο τεύχος της «Παρακαταθήκης». Η πληροφόρηση πού υπήρχε μέχρι την ώρα έκτυπώσεως του τεύχους εκείνου (10ο) ήταν ότι τό Συνέδριο θά αναβληθεί. Δυστυχῶς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θηβῶν τελικῶς ἐνέδωσε στίς πιέσεις ὑποθέτουμε πού ἤσκηθησαν καί ἤδη προχωρεῖ στή συνδιοργάνωση, ἀφοῦ ἐπέισθη ὅτι τό περιοδικό δέν εἶναι συγκρητιστικό, πανθρησκειακό καί νεοεποχίτικο. Ἐπέισθη δέ, ὅπως ἀναφέρεται σέ σχετικό ἔγγραφο τῆς Ί. Μητρ. Θηβῶν πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπο καί τούς Μητροπολίτας τῆς

Ἐκκλησίας μας μέ ἡμερομηνία 24 Ἀπριλίου 2000, μετά τήν «ἐπιστημονική ἡμερίδα» πού ὀργάνωσε τό περιοδικό «G&R» στό Ἰδρυμα Γουλανδρη-Χόρν μέ θέμα «Ὁρθοδοξία καί Νέα Ἐποχή».

Στήν ἡμερίδα ἦσαν παρόντες 25 περίπου ἄνθρωποι ἐκ τῶν ὁποίων οἱ μισοί ἦσαν οἱ εἰσηγητές τῆς ἡμερίδος. Ἦσαν δέ εἰσηγητές οἱ μόνιμοι συνεργάτες τοῦ περιοδικού καί μερικοί ἀκόμη, ὅπως ὁ Γ. Αὐγουστάτος στέλεχος τῆς νεοεποχίτικης ὀργανώσεως «Ὁμάδα Αὐτογνωσίας» καί μόνιμος εἰσηγητής στίς ἐτήσιες συναντήσεις τῆς «Κίνησης Φιλοσοφικῶν καί Μεταφυσικῆς Ὁργανώσεων γιά ἐλεύθερη πνευματική ἔκφραση», τοῦ μετώπου δηλαδή τῶν νεοεποχίτικων καί ἀποκρυφιστικῶν ὀργανώσεων στή χώρα μας. Ἔτσι λοιπόν «ἀπεδείχθη» ὅτι τό «G & R» δέν εἶναι νεοεποχίτικο!

Κρίμα, γιατί δημιουργεῖται ἓνα ἐπικίνδυνο προηγούμενο.

Παραθέτουμε κατωτέρω τό πλήρες κείμενο τῆς ἐπιστολῆς.

Πρὸς τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστόδουλον, Πρόεδρον τῆς Ἰ.Σ.Ἰ. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἀθήνα 26 Ἀπριλίου 2000

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,
Προσκυνοῦμε εὐλαδῶς ἐξαιτούμενοι
τήν Ἀγία εὐχή Σας.

Πληροφορηθήκαμε προσφάτως, ἀπό δημοσιεύματα τοῦ τύπου, τήν διοργάνωση ἀπό τό περιοδικό ΘΕΟΣ & ΘΡΗΣΚΕΙΑ (GOD & RELIGION), σέ συνεργασία μέ τήν Ἱερά Μητρόπολη Θηβῶν καί Λεβαδίας, εἰδικοῦ Συνεδρίου μέ θέμα “Ὁρθοδοξία καί ΜΜΕ”. Ὅπως μάλιστα ἀναφέρεται σέ σχετικό δημοσίευμα, ἡ διοργάνωση τοῦ Συνεδρίου τελεῖ ὑπό τήν προσωπική φροντίδα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ.κ. Ἱερωνύμου καί οἱ ἐργασίες του θά φιλοθενηθοῦν στίς συνεδριακές ἐγκαταστάσεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως στήν Ἀλίαρτο.

Ἡ εἶδηση αὐτή μᾶς προκάλεσε κατάπληξη καί ἰδιαίτερο προβληματισμό καί ἀνησυχία, καθῶς παρακολουθοῦμε τήν δραστηριοποίησή θρησκευτικά πράγματα τῆς χώρας μας, ἀλλά καί διεθνῶς, τοῦ συγκεκριμένου περιοδικού καί γνωρίζουμε τήν ποιότητα τοῦ θρησκευ-

τικοῦ του λόγου καί τῆς πνευματικότητος πού ἐκφράζει.

Ἀπό τό ἐνδεικτικό ἀκόμη τεύχος 0 πού κυκλοφόρησε τόν Ἰανουάριο τοῦ 1999 διαφαινόταν μέ σαφήνεια ὁ πανθρησκειακός του χαρακτήρας καί ἡ μεταλλαγμένη πνευματικότητα τῆς Νέας Ἐποχῆς, ὅπως ἐκφραζόταν διάχυτη καί μέσα ἀπό τήν νεφελώδη ὑποκουλτούρα τοῦ προεισαγωγικοῦ σημειώματος τοῦ ἐκδότου.

Χαρακτηριστική εἶναι, ἐπίσης, ὅσο καί δηλωτική τῶν προθέσεων του, ἡ ἀήθης ἐπίθεση στό Σεπτό πρόσωπό Σας στήν ὁποία ἐπιδίδεται ὁ διευθυντής τοῦ περιοδικού, προσβάλλοντας κατάφορα τόσο Ἐσᾶς ὅσο καί τόν θεσμό τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μέ τήν προβολή τεχνητῶν διαχωρισμῶν καί ψευδεπίγραφων ἀξιολογικῶν κατατάξεων ἀνάμεσα στίς τοπικές Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες.

Ὡς ἐκ τούτου, τό συγκεκριμένο Συνέδριο, συνδιοργάνωση ἑνός συγκρητιστικοῦ περιοδικού καί μιᾶς Μητροπόλεως τῆς Ἑλλαδικῆς

Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ, πιστεύουμε, ἐνέργεια μειωτική γιὰ τό πρόσωπο τοῦ Σεβασμιωτάτου κ.κ. Ἱερωνύμου, ἀλλά καί τοῦ κύρους καί τῆς μαρτυρίας τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς ἐκφραστοῦ τῆς ἀληθοῦς πίστεως καί διδασκαλίας.

Ἐπιπροσθέτως, ἡ συνδιοργάνωση τοῦ Συνεδρίου αὐτοῦ προσδίδει στό συγκεκριμένο περιοδικό (καί ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος) τήν νομιμοποίηση τῶν οἰκουμενιστικῶν καί συγκρητιστικῶν ἀπόψεων του, μιᾶς κοινωνιολογικῆς καί οὐμανιστικῆς θρησκευτικότητας, ἀποστερημένης παντελῶς ἀπό τόν ζωηφόρο καί λυτρωτικό χαρακτήρα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας, ἀπόψεων, πού ὁ διευθυντής του συνηθίζει νά ἀποκαλεῖ “θρησκευτι-

κό πλουραλισμό”.

Τέλος, μέ τήν συνδιοργάνωση τοῦ Συνεδρίου αὐτοῦ προσφέρεται στό περιοδικό ἡ εὐκαιρία νά παρουσιασθεῖ ὡς παράγοντας προβολῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπως αὐτοανακηρύσσεται ἀπό τοὺς ὑπευθύνους του, καί μάλιστα ἀπό τό ἐπίσημο δῆμα μᾶς Μητροπόλεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος!

Εὐελπιστοῦντες ὅτι οἱ ἐνέργειες τῆς Μακαριότητός Σας θά ἀποτρέψουν τοὺς ἀναλόγους κινδύνους, ἐξαιτούμενοι τήν Ἁγία Σας εὐχή γιὰ τίς Ἁγίες ἡμέρες τοῦ Πάσχα, διατελοῦμε

Μετά βαθυτάτου σεβασμοῦ καί εὐλαβείας πολλῆς

Οἱ ὑπογράφωντες

(ἀκολουθοῦν 418 ὑπογραφές)

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ:

ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΤΙΚΟ - ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑΚΟ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «GOD AND

Η ἐπί τῶν δογματικῶν θεμάτων Ἐπιτροπή τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὑπέβαλεν εἰς τήν Ἱεράν Κοινότητα Ἐπομνημα περί τοῦ χαρακτήρος τοῦ Περιοδικοῦ «Θεός καί Θρησκεία / God & Religion». Ἀφορμή διὰ τήν σύνταξιν καί ὑποβολήν τοῦ Ἐπομνήματος ἦτο πρόσκλησις, τήν ὁποίαν ἀπηύθυναν οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ Περιοδικοῦ διὰ συμμετοχήν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος εἰς προγραμματιζομένην ὑπ' αὐτῶν ἡμερίδα καί θεωρουμένην «ὡς τή μόνη ὑπεύθυνη ἀπάντησις... στίς ὅποιες μομφές περί συγκρητισμοῦ, νεοεποχητισμοῦ καί διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ», τὰς ἀποδιδόμενας εἰς τό Περιοδικόν.

Τοῦ Ἐπομνήματος προτάσσεται ἔγραφον τῆς Ἐπιτροπῆς πρός τήν Ἱεράν Κοινότητα, εἰς τό ὁποῖον μεταξύ ἄλλων ἀναφέρονται καί τὰ ἑξῆς:

«Ἐπιθυμοῦντες νά μή ἀδικήσωμεν τοὺς ἐκδότας καί συνεργάτας τοῦ Περιοδικοῦ, ἐμελετήσαμεν ἐπισταμένως καί τὰ ὀκτώ τεύχη αὐτοῦ. Τά συμπεράσματα τῆς μελέτης μας ὑποβάλλομεν ὑπό τήν κρίσιν τῆς Ἐμετέρας Πανοσιολογιότητος. Θεωροῦμεν τό θέμα σοδαρώτατον. Τό Περιοδικόν δέν εἶναι ὅ,τι τὰ ἄλλα νεοεποχήτικα Περιοδικά. Φιλοδοξεῖ νά διαδραματίσῃ ἓνα σημαντικόν ρόλον εἰς τήν

διαμόρφωσιν τῆς κοινῆς γνώμης διὰ τὰ θρησκευτικά καί θεολογικά θέματα. Καί τό πλεόν ἀνησυχητικόν εἶναι ὅτι δέν μένει ἔξω τῶν τειχῶν, ὡς τὰ ἄλλα Περιοδικά, ἀλλά προσπαθεῖ μέ διαφόρους τρόπους νά διεισδύσῃ εἰς τόν πανίερον χῶρον τῆς Ἐκκλησίας καί ἐκεῖθεν νά ἐπηρεάσῃ τό ἐκκλησιαστικόν φρόνημα.

Τοιαύτη προσπάθεια εἶναι καί ἡ ἀναγγελιομένη ὑπ' αὐτοῦ συνδιοργάνωσις Συνεδρίου μετά τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θηβῶν καί Λεβαδείας, τό ὁποῖον ἐλπίζομεν ὅτι θά ἀποτρέψῃ ὁ διακρινόμενος ἐπί συνέσει Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ.κ. Ἱερώνυμος*, Παραπονεῖται ἡ διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ ὅτι ἡ Ἱερά Κοινότης δέν ἐδέχθη διάλογον ἢ συνεργασίαν μετ' αὐτῆς. Ἀλλά τυχόν διάλογος ἢ συνεργασία μέ παρόμοια Περιοδικά θά ἔφερε σύγχυσιν εἰς τόν λαόν τοῦ Θεοῦ καί θά ἔδιδε τήν ἐντύπωσιν ὅτι τό Ἁγιον Ὁρος ἐμμέσως ἢ ἀμέσως συμπράττει μετ' αὐτῶν.

Ἐπάρχουν εἰς τό Περιοδικόν καί κείμενα μέ Ὁρθόδοξον περιεχόμενον, ὅπως καί διακηρύξεις περί τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν ὑπευθύνων. Ὅμως τό ὅλον πνεῦμα καί τὰ μηνύματα, τὰ ὁποῖα ἐκπορεύονται ἐκ τῶν λοιπῶν κειμένων καί φωτογραφιῶν, δέν δικαιώνουν τόν

* Σημ. Συντ.: Ἐνῶ ἡ «Παρακαταθήκη» θρῖσκεται ἐπὶ τοῦ πιεστηρίου, τό Συνέδριον αὐτό δυστυχῶς πραγματοποιεῖται. Λεπτομέρειες θά γράψομε στό ἐπόμενο τεύχος.

ίσχυρισμόν τῶν ὑπευθύνων, ὅτι δέν ἐκφράζουσι τό πνεῦμα τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ. Ὑπό τό πρόσχημα τοῦ θρησκευτικοῦ προσανατολισμοῦ τοῦ Περιοδικοῦ προβάλλεται ὁ θρησκευτικός συγκρητισμός ἢ ὡς γράφει ὁ κ. Στεφανόπουλος: «ἐμεῖς πιστεύουμε στή δύναμη καί στό μέλλον τοῦ θρησκευτικοῦ πλουραλισμοῦ» (τ. 4, editorial).

Ἡ ἐντύπωση, τήν ὁποῖαν πιστεύομεν ὅτι ἀποκομίζει ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἢ φυλλομετρήσεως τοῦ Περιοδικοῦ ἕνας Χριστιανός καί μάλιστα νέος, πού δέν εἶναι στερεωμένος εἰς τήν Ὁρθόδοξον Πίστιν, εἶναι ὅτι ὅλες οἱ θρησκευεῖς λίγο ὡς πολύ εἶναι τό ἴδιο καί ἄρα καί ἡ Ὁρθόδοξος πίστις του σχετικοποιεῖται. Διερωτώμεθα: Πρόκειται περί ἀπλῆς πλάνης τῶν ὑπεθύνων τοῦ Περιοδικοῦ ἢ ἐσκεμμένης προσπάθειας νά προβληθῇ ἡ Πανθρησκεία καί νά ὑποδαθμισθῇ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησίας μας ὡς ἡ μόνη σώζουσα Ἀλήθεια καί ὡς ἡ κίβωτός καί σῴτεια τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Γένους μας;

Εἶναι γνωστόν ὅτι τελευταίως ἐξελληνικοί παράγοντες προσπάθουν νά περιθωριοποιήσουν τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησίαν μας καί νά τήν ὑποδιβάσουν εἰς μίαν ἐκ τῶν πολλῶν θρησκειῶν. Πρός τοῦτο ἔχουν στρατευθῇ καί Ἑλληνες πολιτικοί, δημοσιογράφοι καί διανοούμενοι, οἱ ὅποιοι ζητοῦν χωρισμόν Ἐκκλησίας καί Κράτους, ἐπιβολήν ὡς ὑποχρεωτικοῦ τοῦ Πολιτικοῦ Γάμου, μή ἀναγραφῆν τοῦ θρησκευματος εἰς τάς νέας ταυτότητας*. Εὐχόμεθα ὅπως ἡ προαίρεσις τῶν ὑπευθύνων τοῦ Περιοδικοῦ εἶναι ἀγαθή καί αὐτό ἀποδειχθῇ μέ τήν ἀλλαγῆν πλεύσεως καί συμμόρφωσίν του πρὸς τήν Πίστιν, τάς ἀρχάς καί τό ἦθος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας».

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟΝ ΤΟΥ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΟΣ

Τό πλήρες κείμενον τοῦ βαρυσημάντου Ὑπομνήματος τῆς ἐπὶ τῶν δογματικῶν θεμάτων Ἐπιτροπῆς τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Ὁ προβληματισμός μας γιά τόν χαρακτήρα καί τόν σκοπό ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ «Θεός καί Θρησκεία / God & Religion» ἦταν

σοβαρός ἀπό τήν κυκλοφορία τοῦ τεύχους 0. Παρά τήν διαφημιζόμενη θετική ἀνταπόκρισι ἀπό ἐπισήμους ἐκκλησιαστικούς φορεῖς, εἶναι γνωστό ὅτι ἤδη ἔχουν ἐκφρασθῇ ἀπό πολλούς πιστούς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς ἀρνητικές κρίσεις. Ἡ Διεύθυνσις Ἐκδόσεως διαμαρτυρήθηκε, ὅτι ἡ συντακτική ὁμάδα δέν εἶναι συγκρητισταί καί προέβη σέ δηλώσεις, ὅπως: «ἀνῆκουμε σέ μιᾶ συγκεκριμένη Ὁρθόδοξη θρησκευτική παράδοση, πού πιστεύομεν ὅτι πρεσβεύει τήν ἀλήθεια», «ἐπιδιώκομε νά ἐμβαθύνουμε στόν πλοῦτο τῆς Ἀποκάλυψης τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ» καί «ὁ Πατέρας, ὁ Υἱός καί τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι ὁ μόνος ὑπαρκτός Θεός, πού ἀπεργάζεται μέσα στούς αἰῶνες τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων» (τεῦχ. 4, editorial).

Χωρίς νά θέλομε νά ἀμφισβητήσομε τά προσωπικά «πιστεύω» τῶν ὑπευθύνων τοῦ περιοδικοῦ «Θεός & Θρησκεία» (στό ἐξῆς G & R) καί τῶν συνεργατῶν τους, **πιστεύομε ὅτι αὐτό εἶναι συγκρητιστικό - πανθρησκειακό**. Θεωροῦμε ὅτι οἱ ἀνωτέρω δηλώσεις δέν εἶναι ἀρκετές νά ἐξουδετερώσουν τήν εἰκόνα, πού τό περιοδικό τελικῶς προβάλλει. Καί αὐτό διότι μέ τήν ὅλη δομή καί ἐμφάνισή του, ἀποδεικνύει ὅτι λησμονεῖ, ἀμφισβητεῖ ἢ καί ἀρνεῖται τήν μοναδικότητα τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας καί τήν μοναδικότητα τῆς ἐν Χριστῷ αὐθεντικῆς πνευματικῆς ζωῆς. Ἀρνεῖται, δηλαδή, ὅτι μόνο ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ὁ χώρος ὅπου εἶναι δυνατή ἡ σωτηρία τοῦ κάθε ἀνθρώπου, καί μόνο ἡ πνευματική ζωή, πού ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διδάσκει ὡς εὐαγγελικό ἦθος καί πολιτεία, εἶναι ἡ αὐθεντική πνευματική ζωή. Ὅτι, ἐπομένως, ὅλες οἱ ἄλλες χριστιανικές ὁμολογίες καί ὅλες οἱ ἄλλες θρησκευεῖς καί πίστεις συνιστοῦν ἔκπτωσι, μερική ἢ ὀλική, ἀπό τήν Ἀλήθεια.

Ἐπικαλεῖται βέβαια τό G & R τήν ιδιότητά του, ὅτι εἶναι θρησκευολογικό καί ὄχι κατηχητικό - ποιμαντικό περιοδικό τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (τεῦχ. 5, editorial). Ὅμως, τό περιοδικό αὐτό δέν εἶναι διδακτικό ἐγχειρίδιο φοιτητῶν θρησκευολογίας, ἀλλά περιοδικό εὐρυτάτης κυκλοφορίας μεταξύ τῶν πιστῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

* Σημ. συντ.: Αὐτές ἀκριβῶς τίς ἀπόψεις διέτύπωσε σέ συνέντευξή του καί ὡς Ὑπουργός Δικαιοσύνης πλέον ὁ κ. Μ. Σταθόπουλος («Ἔθνος», 8.5.2000).

Ἐπειδή ἀκριβῶς ἡ ὕλη του διαβάζεται ἀπό τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, δέν διασφαλίζεται τό ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ ἀπό τήν «δέδηλο κενοφωνία» (Β΄ Τιμ. β΄, 16), πού προβάλλεται ἀπό τὰ κείμενα γιά τίς ἄλλες θρησκείες, ἐφ' ὅσον δέν ἀναπτύσσεται αὐθεντικό καί τό κήρυγμα τῆς ἀποστολικῆς πίστεως, τό ὁποῖο ὀριοθετεῖ τήν Ἀλήθεια ἀπό τήν πλάνη.

Ἐπειδή ἐπίσης διαβάζεται καί ἀπό τούς ἑτεροδόξους καί ἑτεροθρήσκους, δέν ἐκφράζει τήν ἀποστολική φύσι καί ἰδιότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον δέν προβάλλει τήν αὐθεντική Ὁρθοδοξία, πού συνίσταται ὄχι μόνο στήν προσωπική βίωσι τοῦ μυστηρίου τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας ἀλλά καί στήν ταυτόχρονη ἀπόρριψι τῶν ἄλλων ὁδῶν «σωτηρίας» ὡς ψευδωνύμων.

Ὅταν λείπη αὕτη ἡ διάστασις τῆς Ὁρθοδόξου θεολογίας, πῶς μπορεῖ τό G & R νά ἰσχυρίζεται ὅτι ἐπιδίωξις του εἶναι «ἡ οἰκουμενική προβολή τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ μηνύματος»; Πῶς μπορεῖ τό μήνυμα αὐτό νά εἶναι «μαρτυρία ὀρθοδόξου πίστεως καί παραδόσεως»; Ποιά Ὁρθοδοξία ἐν τέλει προβάλλεται ἀπό τό G & R;

Ἡ θρησκευολογική κατεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ δέν εἶναι ἐκεῖνη, πού μπορεῖ νά ἐκφράσῃ τήν φύσι καί τήν ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας στόν κόσμον. Ἰδίως στόν σύγχρονον κόσμον, ὁ ὁποῖος κινδυνεύει νά χάσῃ τὰ τελευταῖα κριτήρια Ὁρθοδοξίας κάτω ἀπό τήν καταλυτική ὁρμή τῆς παγκοσμιοποιήσεως.

Εἶναι βέβαια γνωστή καί καθοριστική ἡ ἀποστολική ρῆσις, ὅτι ἐκτός τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ «οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενί ἡ σωτηρία· οὐδέ γάρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπό τόν οὐρανόν τό δεδομένον ἐν ἀνθρώποις, ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πράξ. δ΄, 12). Καθώς καί ἡ προφητική διαβεβαίωσις, ὅτι «οἱ θεοί τῶν ἐθνῶν δαιμόνια» (Ψαλμ. 95, 5).

Ἐπάρχει στό G & R τό προφητικό καί ἀποστολικό αὐτό πνεῦμα;

Διάβαζουμε: «μέσα ἀπό τό περιοδικό αὐτό ἔχει ἀρχίσει νά βρῖσκει ἐκφραση μιά νέα σχολή σκέψης, θεώρησης καί ἀντίληψης, ἡ ὁποία ἀπέχει ἀρκετά ἀπό τήν ἤδη ὑπάρχουσα, κατεστημένη πλέον καί ξεπερασμένη ἄποψη, πού θέλει τήν πατερική παράδοσι τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας νά εἶναι κτῆμα τῶν ὀλίγων.

Ἀντίθετα, ἡ παράδοσι αὕτη ὀφείλει νά κοινοποιηθῇ, ὥστε νά γίνῃ κοινό κτῆμα τοῖς πᾶσι... Μέσα ἀπό ἕναν διαρκῆ διάλογο μέ τούς ἄλλους. Χωρίς βέβαια νά σημαίνει ὅτι εἶναι ποτέ δυνατόν ἕνας ἀληθινά συνειδητοποιημένος Ὁρθόδοξος, ἕνα πιστό μέλος τῆς Ἐκκλησίας, νά δεχθῇ νά παραθεωρήσῃ τίς ἀπόψεις του... Τό ἴδιο ἰσχύει φυσικά καί γιά ὁποιοδήποτε πιστό ἄλλης θρησκείας, πού ἐπιθυμεῖ νά συνδιαλεχθῇ μέ τήν Ὁρθοδοξία... ἐκτός βέβαια καί ἂν βρεῖ τόν ἀληθινό δρόμον γιά τή Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία» (τεῦχ. 5, editorial).

Πῶς, ὅμως, θά βρεθῇ ὁ δρόμος πρός τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία, ὅταν ὑπό τό πρόσχημα τῆς θρησκευολογικῆς προσεγγίσεως καί ἀντικειμενικῆς δήθεν θεωρήσεως, τὰ θρησκευτικά φαινόμενα παρουσιάζονται ἀπό τό G & R ὡς ἱεροφάνειες; Ἀντίθετα, εἶναι βέβαιο ὅτι καί τὰ ἀστήρικτα μέλη τῆς Ἐκκλησίας μποροῦν μέ τέτοιες προϋποθέσεις νά διολισθήσουν σέ ἀλλότριες «πνευματικότητες» καί θρησκείες. Ἡ τουλάχιστον νά μή τίς θεωροῦν ἀλλότριες. Καί αὐτό θεωροῦμε ὅτι συνιστᾷ συγκρητισμό.

Ἄλλ' ὅμως, ὁ συγκρητισμός στήν Παλαιά Διαθήκη καταδικάζεται ὡς ἀποστασία ἀπό τόν ἀληθῆ Θεό, κάθε φορά πού ὁ ἰσραηλιτικός λαός λησμονεῖ τήν μοναδικότητα τῆς σωτηρίας του στόν Θεό τοῦ Μωϋσέως καί τῶν Προφητῶν. Στήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας ὁ συγκρητισμός καταδικάζεται ἀπό τούς Ἀποστόλους καί τούς Πατέρας στά πρόσωπα τῶν πάσης φύσεως αἵρετικῶν πού κιδηλεύουν τό ἕνα καί μοναδικό ἀποστολικό κήρυγμα, τήν ἀπαξ παραδοθεῖσαν τοῖς ἀγίοις πίστιν (βλ. Ἰουδ. 3), ὅτι «Εἷς Κύριος, μία πίστις, ἐν βάπτισμα».

Θά ἰδοῦμε στήν συνέχεια, βάσει τῶν ἀνωτέρω, ἂν «ἀβασάνιστα, ἀνεύθυνα, προσδλητικά καί χωρίς ἐπιχειρήματα» (τεῦχ. 5, editorial) ἀποδίδεται στό περιοδικό G & R ὁ χαρακτηρισμός συγκρητιστικό.

A) Οἱ θρησκείες τοῦ κόσμου

Γιά τό G & R ὅλες οἱ θρησκείες εἶναι ἱεροφάνειες, ἐκδηλώσεις τοῦ Ἱεροῦ, ὁ μυστικός κόσμος τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀποψις αὐ-

τή αποτελεί τήν σπονδυλική στήλη τοῦ περιοδικοῦ. Διαβάζουμε: «Τούς καλωσορίζουμε, λοιπόν, ὅλους στόν μυστικό κόσμο τῆς γνώσης τοῦ Θεοῦ. Στόν κόσμο τῶν θρησκευτῶν καί στή γοητεία, πού ἀσκεῖ τό Ἱερό» (τεῦχ. 4, editorial).

Τό σύνθημα πού προβάλλεται σέ κάθε τεῦχος, ὀλοσέλιδο, εἶναι τό ρητό: «Ὁ Θεός εἶναι παντοῦ», γιά νά δηλώσῃ προφανῶς ὅτι ὁ Θεός λατρεύεται σέ κάθε θρησκεία.

Φαίνεται, ὅμως ὅτι οἱ συντάκται τοῦ G & R δέν κατανοοῦν ὅτι θεολογικῶς δέν εἶναι ταυτόσημες οἱ ἐκφράσεις «Ὁ Θεός εἶναι πανταχοῦ παρών» καί «Ὁ Θεός εἶναι παντοῦ», ὅπως προφανῶς ἤθελε νά δείξῃ ἡ σχετική ἀναφορά στό τεῦχ. 8, editorial.

Ἡ πρώτη ἐκφρασίς, γνωστή καί ἀπό τήν προσευχή «Βασιλεῦ οὐράνιε», σημαίνει ὅτι ὁ Θεός εἶναι παρών σέ κάθε τόπο διά τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν Του* , παρότι ταυτοχρόνως, κατά τήν ὑπερούσιο φύσι Του, «ἐν τόπῳ οὐκ ἔστιν».

Μόνο ὁ πανθεισμός, ὅπως αὐτός τῶν Ἰνδουιστικῶν θρησκευμάτων, μπορεῖ νά δεχθῇ ὅτι ὁ Θεός εἶναι παντοῦ κατ' οὐσίαν. Ἐάν δέν πρέπει νά ἀποδώσουμε πανθειστικό νόημα στό σύνθημα «Ὁ Θεός εἶναι παντοῦ», τότε ἡ μόνη ἐρμηνεία πού ἀπομένει εἶναι ἡ προαναφερθεῖσα: Ὅτι κάθε θρησκεία εἶναι φανέρωσις τοῦ Θεοῦ ἢ ὅτι ὁ Θεός, πού λατρεύεται σέ κάθε θρησκεία εἶναι ὁ ἀληθινός.

Ἡ περιήγησις στίς Γραφές τῶν θρησκευτῶν, ἡ ξενάγησις στά «ιερά» σύμβολα τῶν θρησκευτῶν, ἡ πληροφόρησις γιά τίς ἀνατολικές τεχνικές Φάνγκ σουάι, Τάι στί κ.λπ., γιά τήν κοσμολογική καί ἀνθρωπολογική σημασία τοῦ Γίν Γιάνγκ, γιά τήν ὑπερβατικότητα τῆς βουδιστικῆς θρησκευτικότητος, γιά τίς Ἰνδουιστικές ἀντιλήψεις περί λυτρώσεως (κάρμα, σαμσάρα), χωρίς τόν ἀντιρρητικό λόγο τῆς Ὁρθοδόξου θεολογίας γιά τήν ἀνεπάρκειά τους νά προσδώσουν στόν ἄνθρωπο τήν ὄντολογική του καταξίωσι (τήν ἐν Χριστῷ θέωσι), δέν εἶναι συγκρητιστικό πνεῦμα; Καί πρός τί ἡ ρητή παράκλησις νά μή ἐκληφθῇ ὡς συγκ-

ρητισμός ἢ ταυτόχρονη παράθεσις ἀποσπασμάτων τῶν «ιερῶν» κειμένων τῶν θρησκευτῶν γιά σημαντικά φιλοσοφικά καί θεολογικά ζητήματα;

Στό σημεῖο αὐτό εἶναι χρήσιμο νά ὑπενθυμίσουμε τόν μακαριστό π. Σωφρόνιο Σαχάρωφ, ὁ ὁποῖος ἐγνώρισε τά ἀνατολικά θρησκευτά κατά τήν νεότητά του, καί ὁ ὁποῖος γιά τόν χρόνο, πού γιά τήν σπουδή τους ἐδαπάνησε καί γιά τήν θητεία του σ' αὐτά ἐθρήνησε βαθύτατα ὡσάν γιά τήν ἀδαμιαία πῶσι του.

Ἡ τραγική προέκτασις αὐτῆς τῆς ἀπόψεως στίς σελίδες τοῦ G & R εἶναι ὅτι **καί ὁ σατανισμός εἶναι μία ἱεροφάνεια**: «Μόνο μέσα ἀπό τήν ὀρθή γνώση μποροῦμε νά ἐρμηνεύσουμε κάθε ἱεροφάνεια, ἀκόμα κι ὅταν ἡ τελευταία ἀκούει στό ὄνομα «Σατανισμός» (τεῦχ. 7, σελ. 61).

Μέ τήν ἀναφορά αὐτή δέν χρεώνουμε στό G & R ὅτι ἐγκρίνει τόν σατανισμό. Στό τεῦχος 7 σαφῶς τόν καταδικάζει. Ἀλλά θέλουμε νά δείξουμε ὅτι σέ κάθε θρησκευτικότητα ἀναγνωρίζει ἱεροφάνεια. Γι' αὐτό στό τεῦχος 2 δεσπόζει ὁ γενικός τίτλος τοῦ ἐξωφύλλου: «Θρησκεία, θυσία στό ἱερό τῶν θεῶν», στήν σελ. 136 ὁ πηχιαῖος τίτλος «Θρησκεία, στόν ἀστερισμό τοῦ Ἱεροῦ» καί στήν σελ. 127 τοῦ τεύχ. 7, ὁ τίτλος «Ματιές στό Ἱερό».

Τό σημαῖνον ἐν προκειμένῳ δέν εἶναι ὅτι οἱ πιστοί κάθε μιᾶς θρησκείας ἀναγνωρίζουν ἱερότητα στήν πίστι τους, ἀλλά ὅτι οἱ συντάκτες τοῦ G&R τήν προτείνουν ὡς τέτοια καί ἐπιδιώκουν νά καταστήσουν τούς ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ τους κοινωνούς αὐτῆς τῆς «Ἱερῆς γνώσης».

Συμπεραίνει, λοιπόν, κανεῖς: Ἐάν τό G & R πιστεῦν ὅτι ὑπάρχει ἱερότητα στήν λατρεία τῶν ψευδωνύμων θεῶν, ἀρνεῖται τήν μοναδικότητα τῆς ἀγίας μας Ὁρθοδόξου πίστεως καί τήν βεβαιότητα ὅτι ὅλες οἱ ἄλλες πίστεις εἶναι «βέβηλος κενοφωνία», «ψευδώνυμος γνώσις» (Α' Τιμ. σ', 20) καί «κενή ἀπάτη» (Κολ. β', 8).

Τό G & R καλλιεργεῖ τήν θρησκευτική γνώσι ὡσάν νά πρόκειται γιά λυτρωτική λειτουργία. Διαφορετικά δέν θά ἔδινε τήν προτεροι-

* «Αὐτός μέν γάρ διά πάντων ἀμιγῶς διήκει καί πᾶσι μεταδίδωσι τῆς ἑαυτοῦ ἐνεργείας κατά τήν ἐκάστου ἐπιτηδειότητα καί δεκτικὴν δύναμιν, φημί δέ τήν τε φυσικήν καί προαιρετικήν καθαρότητα» (Ἀγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, Ἔκδοσις Ἀκριθῆς..., Ε.Π.Ε. σ. 126).

ότητα στην γνώσι, αφήνοντας στό περιθώριο τήν Ὁρθόδοξο γνωσιολογική μέθοδο, πού συνίσταται στην κάθαρσι τοῦ παθητικοῦ τῆς ψυχῆς ἀπό τά πάθη καί τοῦ νοός ἀπό τήν ἄγνοια καί τήν πλάνη.

Β) Ὁ διαθρησκειακός οἰκουμενισμός, ἕνας προωθημένος συγκρητισμός

Στήν προοπτική τῆς προηγουμένης ἐνότητας εἶναι αὐτονόητη ἡ προβολή τοῦ διαθρησκειακοῦ διαλόγου, ὅπως αὐτός γίνεται σήμερα μέ κεντρική ἰδέα ὅτι ὁ μονοθεϊσμός τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τοῦ Ἰσλάμ εἶναι ἡ κοινή κληρονομιά τῶν τριῶν αὐτῶν θρησκειῶν καί μπορεῖ νά ἀποτελέσῃ τήν βάση τῶν προσεγγίσεων.

Προβάλλει τό G & R τόν διαθρησκειακό αὐτό διάλογο, ἀλλά πούθενά στίς σελίδες του δέν ὑπάρχει διατυπωμένη ἡ Ὁρθόδοξος, εὐαγγελική καί ἀγιοπατερική θέσις, ὅτι ὁ μονοπρόσωπος ἐνοθεϊσμός τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καί τοῦ Ἰσλάμ δέν εἶναι ταυτόσημος μέ τήν πίστι τοῦ Χριστιανισμοῦ σέ ἕνα τρισυπόστατο Θεό (βλ. Ἁγ. Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Νέον Μαρτυρολόγιον).

Μπορεῖ αὐτή ἡ τοποθέτησις τοῦ G & R νά ὀνομασθῇ προβολή τοῦ μηνύματος τῆς Ὁρθοδοξίας στόν κόσμο; Μπορεῖ νά στηριχθῇ ἡ τοποθέτησις αὐτή σέ κινήσεις ὠρισμένων ἐκπροσώπων τοῦ συγχρόνου Οἰκουμενισμοῦ, οἱ ὁποῖες δέν ἔχουν τήν καθολική ἔγκρισι τῆς συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας (τοῦ συνόλου τῶν Ἐπισκόπων, τοῦ ἱεροῦ Κλήρου καί τοῦ πιστοῦ λαοῦ);

Ὁ διαθρησκειακός οἰκουμενισμός προβάλλεται ἀπό τό God & Religion μέ κείμενα καί μέ εἰκόνες. Μέ ἠλεκτρονικό μοντάζ ὁ Πατριάρχης, ὁ Πάπας, ὁ Δαλάι Λάμα, ἡ Ἁγία - Σοφία, τό ἰσλαμικό τέμενος, ὁ Ἐσταυρωμένος, τό ἀστέρι τοῦ Δαβίδ, ὅλα μαζί προβάλλονται μέ ἀπαιτητικό τό ἐρώτημα: «Ποῦ εἶσαι Θεέ μου»; (τεῦχ. 8, ἐσώφυλλο).

Καί μόνο αὐτή ἡ εἰκόνα εἶναι ἰκανή νά πληροφορήσῃ ὅτι ἡ διήκουσα ἔννοιά της εἶναι ὅτι ὅλες οἱ θρησκείες ἀποτελοῦν ἐξίσου αὐθεντική ἀναζήτησι τοῦ Θεοῦ. Καί μόνο αὐτή ἡ εἰκόνα μπορεῖ νά μαρτυρήσῃ ὅτι οἱ σχεδιαστές της ἔχασαν τήν αἴσθησι τῆς μοναδικότητος τῆς ὁδοῦ πρὸς τόν Θεό: τῆς Ὁρθο-

δόξου Ἐκκλησίας.

Ἀλλά καί τά κείμενα δέν ὑστεροῦν σέ συγκρητισμό, ἐφ' ὅσον σάν τέτοιο ὠρίσαμε τήν ἄρνησι τῆς μοναδικότητος τοῦ Χριστιανικοῦ σωτηριώδους μηνύματος.

Στό «Πανόραμα παγκόσμιας θρησκευτικότητας» (τεῦχ. 8) ἡ γέννησις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ ἐλάχιστη λεπτομέρεια στόν κατάλογο τῶν θρησκευτικῶν γεγονότων. Τά ἐκκλησιαστικά γεγονότα (Οἰκουμενικές Συνόδοι κ.λπ.) ἐμφανίζονται στην χρονολογική λίστα, ὄχι ὡς πραγμάτωσις τῆς Ἐκκλησίας ὡς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐν χρόνῳ ἀλλά ὡς συνήθης ἔκφανσις τοῦ θρησκευτικοῦ φαινομένου.

Γ) Ὁ διαχριστιανικός οἰκουμενισμός

Τό G & R θέλει νά πιστεῦῃ ὅτι τάσσεται στήν ὑπηρεσία τῆς οἰκουμενικῆς καταλλαγῆς. Μιάς καταλλαγῆς, ὅμως, πού δέν ἔχει ὡς βάση τήν ἐνότητα στην πίστι, στην δογματική διδασκαλία. Αὐτό εἶναι φανερό ἀπό τό γεγονός, ὅτι ἀντιλαμβάνεται τήν ἐνότητα καί τήν διαίρεσι μέ κριτήρια κοινωνιολογικά καί ὄχι θεολογικά. Αὐτό εἶναι καί τό θεμελιῶδες σφάλμα του. Ἐπαναλαμβάνει καί προβάλλει τό σφάλμα τοῦ συγχρόνου συγκρητιστικοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Γιά τήν Ὁρθόδοξη θεολογία καί τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία ἡ διαίρεσις Ἀνατολῆς καί Δύσεως ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς παρεκκλίσεως τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἀπό τήν ἀληθινή ἀποστολική πίστι. Ἡ ἀποκοπή τοῦ ρωμαιοκαθολικισμοῦ ἀπό τόν κορμό τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, πού ἔκτοτε συνέχισε νά εἶναι μόνον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἦταν αὐτονόητη συνέπεια τῆς δογματικῆς τῆς παρεκκλίσεως. Γι' αὐτό ἡ ἐπιστροφή της στην ἐνότητα πίστεως μέ τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία μπορεῖ νά σημάνη τήν δυνατότητα ἐνώσεως. Ὅποιοδήποτε ἄλλο σχῆμα ἐνώσεως εἶναι ἀπό Ὁρθοδόξου πλευρᾶς ἀπαράδεκτο.

Δυστυχῶς, γιά τό G & R δέν εἶναι αὐτό τό πλαίσιο, μέσα στό ὁποῖο ἀντιμετωπίζει τήν διαχριστιανική προσέγγισι, πληροφοροεῖ γι' αὐτήν καί συμβάλλει σ' αὐτήν.

Γιά τό G & R ὁ Πάπας καί ὁ Πατριάρχης ἐκπροσωποῦν δύο ἐκκλησιολογικά ἰσότιμες ἐκκλησίες. Τό δογματικό κριτήριο εἶναι κα-

θοριστικά αμβλυμένο. Οί συνεντεύξεις μέ ρωμαιοκαθολικούς θεολόγους, ὅπως ὁ Killer καί ὁ Tillard (τεῦχ. 4), δείχνουν ὅτι τό G & R δέν κατανοεῖ τίς θεμελιώδεις θεολογικές διαφορές πού καθιστοῦν ἀδύνατη τήν ἀποδοχή ἀπό Ὁρθοδόξου πλευρᾶς τῆς θεωρίας τῶν ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν. Γι' αὐτό ἀφήνει ἀσχολίαστες ἐκφράσεις σάν αὐτή τοῦ Tillard, ὅτι πρεσβεύουμε τήν ἴδια πίστι καί ὅτι ἡ διαίρεσις δέν εἶναι θεολογικό πρόβλημα ἀλλά πρόβλημα ἀξιώσεων.

Ἡ προβολή τοῦ Πάπα καί τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου στίς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ γίνεται μέσα σέ ἕνα ἐγκοσμιοκρατικό πνεῦμα. Μπορεῖ νά διακρίνη κανεῖς ὅτι ὁ θεσμός καί τό πρόσωπο προβάλλονται ὡς παράγοντες κοσμικῆς ἰσχύος καί ὄχι ὡς φορεῖς μιᾶς λανθασμένης καί μιᾶς ὀρθῆς θεολογικῆς παραδόσεως ἀντιστοιχῶς. Ἡ κοινωνιολογία ἔχει ὑποσκελίσει τήν θεολογία. Ἡ οἰκουμενική προοπτική τοῦ G & R ἔχει σαφῶς ἀνθρωποκεντρικό χαρακτήρα. Δέν προσδίδει στήν ἐνότητα στήν ἀποστολική παράδοσι καί πίστι, ἀλλά στήν ἐνότητα, πού θά καλύψη τό αἶσθημα ἀπομονώσεως, ἐσωστρέφειας καί ἀποκλειστικότητος. Εἶναι ἀξιοσημεῖωτο ὅτι βλέπει ἀρνητικά τήν θεολογική ἀντιπαλότητα (βλ. τεῦχ. 8, σελ. 145). Ἡ ὀρθή καί ἀξιέπαινη προβολή τοῦ λόγου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου: «εἰς τά δογματικά θέματα ὁμολογοῦμε τήν πίστιν τῶν πατέρων τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων καί οὔτε θέλομε, οὔτε μποροῦμε νά ἀναθεωρήσωμε τάς θέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» (τεῦχ. 1) δέν ἔγινε ἀφορμή θεολογικοῦ σχολιασμοῦ ἀπέναντι στίς ἀπόψεις τοῦ καρδινάλιου Killer περί ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν (τεῦχ. 4). Ἀντιλαμβάνεται κανεῖς ὅτι τό G & R κατανοεῖ τήν ἐνότητα τῶν Ἐκκλησιῶν παρά τίς θεολογικές διαφορές καί παρά τήν ἐμμονή ἐκάστης στίς δικές της δογματικές ἀπόψεις.

Φαίνεται ὅτι ἡ γραμμὴ αὐτῆ τοῦ G & R εἶναι πού τό ἐντάσσει στό πνεῦμα τῆς ἐποχῆς καί γι' αὐτό βρῖσκει ὑποστηρικτάς μεταξὺ τῶν θεολόγων, τῶν διανοουμένων καί τῶν πολιτικῶν πού ἀγνοοῦν ἢ περιφρονοῦν τήν δογματική εὐαισθησία τῆς Ἐκκλησίας καί τήν πιστότητα στήν Ὁρθόδοξο Παράδοσι.

Δ) Ἡ εἰκόνα τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ God & Religion

Τό God & Religion ἐκ προοιμίου ἔχει ταχθῆ νά προβάλλῃ τήν Ὁρθοδοξία στόν σύγχρονο κόσμο. Τό ἐρώτημα, ἐάν προβάλλῃ ἀκριβῆ εἰκόνα ἢ κακέκτυπο τῆς Ὁρθοδοξίας, εἶναι κείριο καί ἀναδύεται ἀδυσώπητο. Ἡ Διεύθυνσις Ἐκδόσεως ἔχει θέσει, ἂν καί σέ ἄλλη συνάφεια, τό ἐρώτημα: «Ποία Ὁρθοδοξία, ὅμως; Αὐτό εἶναι τό ἐρώτημα καί τό δίλημμα πού τίθεται...» (τεῦχ. 5).

Μέσα στά τεύχη τοῦ περιοδικοῦ G & R ἡ Ὁρθοδοξία ἐμφανίζεται ὡς ἰδεολογία. Παύει νά εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, «χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τοὺς αἰῶνας». Εἶναι «μία νέα ἀναπτυσσόμενη πνευματική δύναμη, πού θά πρέπει νά παίξει σημαντικὸ ρόλο γιὰ ἄλλη μιά φορά στήν ἱστορία» (τεῦχ. 0, editorial).

Τό περιοδικό δέν οἰκοδομεῖ στοὺς ἀναγνώστες του μία εἰκόνα τῆς Ὁρθοδοξίας, πού ὀδηγεῖ τοὺς πιστοὺς σέ μετάνοια, σέ μετοχή στήν Λατρεία καί στά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, καί στήν εὐαγγελική ἄσκησι τῶν ἀρετῶν, τοὺς δέ μὴ πιστοὺς σέ συναίσθησι τῆς ἀποστάσεως, πού τοὺς χωρίζει ἀπὸ τήν Ἐκκλησία καί τήν σωτηρία. Ἀντίθετα, προβάλλει μιά εἰκόνα τῆς Ὁρθοδοξίας, πού συνδιαλέγεται μέ τὸν πλανητάρχη καί ἄλλες μορφές ἐξουσίας στόν κόσμο.

Εἶναι γνωστό ὅτι τό G & R διαβάζεται καί ἀπὸ ἀνθρώπους, πού κατέχουν θέσεις κλειδιά στόν πολιτικό καί πολιτιστικό χῶρο. Ἡ Ὁρθοδοξία, πού προβάλλει στίς στήλες του δέν μπορεῖ νά τοὺς βοηθήσῃ νά χαράξουν μία πολιτική σύμφωνη μέ τίς παραδόσεις τοῦ Γένους. Ἡ Ὁρθοδοξία τοῦ G & R εἶναι ἕνα θρησκευτικὸ μῶρφωμα πού μπορεῖ νά ἐπιζήσῃ στήν ἀνατρεπτική τῶν παραδόσεων ἐποχὴ μας, ἀλλὰ ὄχι καί νά ἀποτελέσῃ συνέχεια μιᾶς δισχισμένου παραδόσεως.

Ε) Ἡ Ὁρθοδοξία ὡς διδασκαλία καί ὡς ἦθος στό God & Religion

Ἡ Ὁρθοδοξία τοῦ G & R εἶναι ἕνα ἰδεολόγημα, πού διαφέρει ἀπὸ τήν διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Εἶναι παράλληλα καί

ένα ἦθος, πού δέν εἶναι τό ἦθος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Κατ' ἀρχήν λείπει τό ὁμολογιακό στοιχείο τῆς Ὁρθοδόξου διδασκαλίας. Οὐσιαστικά ἔχει ἀπορριφθῆ ἐκ προθέσεως.

Ἡ ἐρμηνευτική θεολογία, πού διέπει τά ὀρθόδοξα κείμενα τοῦ G & R ἔχει κοινωνικοπολιτικές προϋποθέσεις, ἀπομακρυνόμενη ἔτσι αἰσθητῶς ἀπό τήν ἀγιοπατερική θεολογία, πού διέπεται ἀπό ὄντολογικές ἐρμηνευτικές προϋποθέσεις. Αὐτό ἔχει σάν ἀποτέλεσμα καί ἡ ὅλη θεολογική κατεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ νά προσανατολίζεται σέ κοινωνικό ἐπίπεδο. Ἡ νηπτική θεολογία, ὡς πεμπουσία τῆς διδασκαλίας τοῦ Εὐαγγελίου καί τῶν Ἀγίων Πατέρων μέ στόχο τήν ὄντολογική μεταμόρφωσι τοῦ ἀνθρώπου ἐν Χριστῷ (τήν θέωσι), ἀπουσιάζει.

Αὐτές οἱ θεολογικές προδιαγραφές μποροῦν νά ἐρμηνεύσουν καί τήν θρησκευολογική προοπτική τοῦ G & R. Ὑπάρχουν, ὅμως, καί ἄλλα ἐπιμέρους σημεία, στά ὁποῖα τό περιοδικό διαφοροποιεῖται ἀπό τήν αὐθεντική Ὁρθόδοξο διδασκαλία.

Ὁ Ἐκδότης τοῦ περιοδικοῦ Ἰωάννης Τερζόπουλος, ἀναφερόμενος στόν διάβολο ὁμιλεῖ γιά «μῦθο τοῦ Ἐωσφόρου» καί γιά «προϊόν τῆς ἐξουσιαστικῆς Δύσεως» (τεῦχ. 7).

Μία φεμινιστική φιλολογία μέ γενικό τίτλο: «Ὁ διάβολος στό κορμί της;» (τεῦχ. 5) δείχνει πῶς στήν σκέψι τῶν συντακτῶν της ἔχει ριζικά ξεχασθῆ ἡ ἀγιογραφική καί ἀγιοπατερική καταξίωσις τῆς γυναίκας στό πρόσωπο τῆς Παναγίας Θεοτόκου Μαρίας.

Ἡ φεμινιστική, ὅμως, «θεολογία» σ' ὄλο τό μεγαλεῖο προβάλλεται στήν ἐφημερίδα «Ὁρθοδοξία», ἀδελφή ἐκδοσι τοῦ G & R. Εἶναι ἀρκετός ὁ τίτλος (φύλ. 2, σελ. 63) «Γυναίκα: ἡ ἱεροσύνη εἶναι καί δική μου!» γιά νά δώσῃ τό στίγμα, ἀλλά πιά καταποτιστικές εἶναι οἱ σελίδες, πού ἀκολουθοῦν μέ ποικίλες ἐρμηνεῖες καί διεκδικήσεις, πού ἀπέχουν πολύ ἀπό τήν Ὁρθόδοξο Παράδοσι γιά τό θέμα.

Ἡ εὐθανασία περνᾷ ὡς «ὀρθολογική πράξι φιλανθρωπίας», ὅχι μόνο μέ τόν τονισμό αὐτῆς τῆς φράσεως (τεῦχ. 2, σελ. 66) ἀλλά καί μέ τήν πλοκή τοῦ θέματος. Ἡ ἀπλή ἀναφορά τῆς ἀρνητικῆς γνώμης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας γιά τό ζήτημα τῆς εὐθανασίας ἀποδεικνύεται πολύ ἀδύναμη μπροστά στήν

πλοκή τῶν ἀπόψεων καί στίς ἐντυπώσεις, πού αὐτή τελικά ἀφήνει.

Ἡ καῦσις τῶν νεκρῶν καί ἡ ταφή, θεωρούμενες στήν κοινωνικοπολιτική διάστασι τῆς θεολογίας τοῦ G & R, φέρεται νά ὀδηγοῦν σέ κοινό ἀποτέλεσμα, τήν ἀποσύνθεσι (τεῦχ. 1, σελ. 145). Ἀγνοώντας ὅτι ἡ πρᾶξι τῆς Ἐκκλησίας (ἡ ταφή) ἐρείδεται σέ σοβαρά θεολογικά καί ἀνθρωπολογικά θεμέλια, τό G & R ἐξασθενίζει τήν κρατοῦσα παράδοσι καί προδιαθέτει τούς ἀναγνώστες του στήν ἄνευ σοβαρῶν ἀντιστάσεων συγκατάδοσι στήν ἄγνωστη γιά τήν Ὁρθόδοξο Παράδοσι καῦσι τῶν νεκρῶν.

Ἡ αἰσθητική τοῦ G & R βρίσκεται πολύ μακριά ἀπό τήν Ὁρθόδοξο αἰσθητική. Δεδομένου ὅτι καί ἡ αἰσθητική ἀντίληψις ἀντανανκλᾷ σέ θεολογικές ἀρχές (διαφορά βυζαντινῆς καί ἀναγεννησιακῆς τέχνης, βυζαντινῆς καί γοθτικῆς ἀρχιτεκτονικῆς κ.λπ.) καί ὁπωσδήποτε στήν προσωπική βίωσι τοῦ μυστηρίου τῆς μετανοίας καί στήν ἐμπειρία τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἀναρρωτιέται κανεῖς μήπως ἡ αἰσθητική τοῦ περιοδικοῦ ἀντανανκλᾷ σέ ἀντιλήψεις περὶ ἠθικῆς, πού στίς ἡμέρες μας προβάλλονται δημοσίως καί δυστυχῶς δέν στοιχοῦν πρὸς τήν ἀγιοπατερική ἠθική.

Φωτογραφίες ἡμίγυμων γυναικῶν τοποθετοῦνται δίπλα στήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ (βλ. τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ ΚΛΙΚ - ἐκδοσι ἐπίσης τοῦ Ἰωάννη Τερζόπουλου - μέ γυμνή γυναίκα στό ἐξώφυλλο του (τεῦχ. 4, ἐσώφυλλο). «Ἀστέρια» τῆς ῥοκ μουσικῆς προβάλλονται σέ στιγμές ψυχεδελικῆς ἐξάρσεως (τεῦχ. 4, σελ. 163). Ἐνέργειες, πού δέν συνάδουν μέ τό σεμνό καί φιλόθεο ἦθος τῶν ὀρθοδόξων.

Τό χειρότερο ἀπ' ὅλα: δημοσιεύεται ἡ φωτογραφία τῆς D. Galas, γυμνῆς ἐπάνω σέ σταυρό γιά νά ἐμπαίξῃ τόν Ἐσταυρωμένο Χριστό, καί κάποιος σχολιαστής της ἀναρωτιέται ἂν ἡ ἐν λόγω τραγουδίστρια θεομαχῆ ἢ ὄχι.

Δημοσιεύεται ἀκόμη ἡ ἀποτρόπαια σατανική μορφή, πού κρατεῖ ἀντί γιά σφενδόνα τόν Ἐσταυρωμένο (τεῦχ. 0, σελ. 123 καί σέ σμίκρουνσι στό ἐξώφυλλο), χωρὶς νά προσθέτῃ κάτι στήν ἀνάλυσι τοῦ θέματος. Γιατί τόση ἐλευθερία στήν ἐπιλογή εἰκόνων ὑβριστικῶν

γιά τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου;

Ἐπίσης, ἡ ἀμνήστευσις σχεδόν τῆς μουσικῆς ρόκ καί ἡ σύστασις στούς Χριστιανούς νά εἶναι πιό νηφάλιοι ἀπέναντί της (τεῦχ. 7, σελ. 113) δέν βρῖσκει σύμφωνο τό αἶσθημα τῶν εὐσεβῶν Ὁρθοδόξων, πού βλέπουν τά παιδιά τους νά χάνονται μέσα στόν κυκεῶνα τῶν ναρκωτικῶν καί τῆς ρόκ.

Τέλος, ἡ ἐκδοσις στήν ἑλληνική τοῦ περιοδικοῦ ΝΡQ ἀπό τόν Ἄρη Τερζόπουλο καί ἡ διαφήμησίς του μέσα ἀπό τίς σελίδες τοῦ God & Religion ἐπιδαρύνουν ἠθικά τό τελευταῖο, διότι εἶναι γνωστό ὅτι στό ΝΡQ γράφουν οἱ διασημότεροι προαγωγοί τῆς Νέας Ἐποχῆς καί τῆς Νέας Τάξης Πραγμάτων. Εἶναι χαρακτηριστικά ἀντιχριστιανικό τό ἄρθρο τοῦ ΝΡQ: «Γάμος, ἡ χριστιανική παγίδα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους» (τεῦχ. 10).

Z) Ὁργανο τῆς Νέας Ἐποχῆς τό God & Religion

Ὅταν κατηγορήθηκε τό περιοδικό G & R ὅτι οἱ σκοποί του ἐξυπηρετοῦν τόν συγκρητισμό, ἡ Διεύθυνσίς του ἔσπευσε νά ἀπολογηθῆ μέ ἑννέα ἐπιχειρήματα ὅτι ἡ κατηγορία εἶναι ψευδής (τεῦχ. 4, editorial).

Ὅμως, ἀπό τήν ἀνάλυσι, πού προηγήθηκε, φαίνεται ὅτι τό περιοδικό G & R **κατεργάζεται τόν δογματικό ἀποχρωματισμό στίς συνειδήσεις τῶν πιστῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στό ὄνομα ἑνός θρησκευτικοῦ πλουραλισμοῦ.** Ἀποκλείει «τήν χριστομονιστική θεώρησι τῆς σωτηρίας», κατὰ τόν λόγο τοῦ Μητροπολίτου Ὁρους Λιθάνου Γεωργίου, καί ἐπαγγέλλεται τήν ἀνοδο τῆς Ὁρθοδοξίας στό προσκήνιο τῆς ἱστορίας χωρίς τίς ἀγκυλώσεις σέ σωτηριολογική ἀποκλειστικότητα. Καί ὅπως χαρακτηριστικά δηλώνει ὁ ἐκδότης κ. Ἄρης Τερζόπουλος: «νά πιστεύει ὁ καθένας ὅπου καί ὅ,τι θέλει, καί ὁ ἄλλος νά σέβεται αὐτή του τήν ἐπιλογή. Αὐτό ἀκριβῶς εἶναι, πού θέλουμε νά ἀναδείξουμε μέ ὅλες τίς δυνάμεις μας: τόν σεβασμό στήν εἰκόνα τοῦ Ἄλλου. Γιατί ὁ Ἄλλος μπορεῖ νά εἶναι ὁ Θεός» (Religions/info τεῦχ. 1, σελ. 4).

Δέν εἶναι, ὅμως, αὐτό τό πνεῦμα τῆς Νέας Ἐποχῆς;

Στό ἐρώτημα θά ἀπαντήσῃ τό ἴδιο τό G & R μέ τό ἄρθρο τοῦ Γιάννη Αὐγουστάτου «Τό

φαινόμενο New Age». «(Τό New Age εἶναι) μιὰ νέα ἀντίληψη γιά τήν πραγματικότητα, ὅπου ἐνυπάρχουν ὅλες οἱ πραγματικότητες. Μιὰ νέα «ἀλήθεια», ὅπου συνυπάρχουν ὅλες οἱ μέχρι τώρα γνωστές «ἀλήθειες», ἡ ἔστω βασικά στοιχεῖα τους... Ἐνας νέος ἄνθρωπος σέ ἕνα νέο κλίμα, ὅπου τό θεῖο ὑπάρχει παντοῦ καί δέν ἀνήκει σέ καμμιά θρησκεία» (τεῦχ. 1, σ. 55).

Τό G & R ἐπιβεβαιώνει: «Ὁ Θεός εἶναι παντοῦ»!

Ἡ ἀνάλυσις πού προηγήθηκε, ἔγινε μέ πνεῦμα ἀγάπης καί μέ εἰλικρίνεια ἀπέναντι σέ ὅσους ἐργάζονται γιά τήν ἐκδοσι τοῦ περιοδικοῦ G & R.

Ὅ,τι πολυτιμότερο ἔχουμε στήν ζωή μας εἶναι ὁ Χριστός. Καί ἡ μεγαλύτερη εὐθύνη πού ἔχουμε ὡς ἄνθρωποι εἶναι ἀπέναντι στήν Ἐκκλησία Του. Γιατί αὐτή εἶναι ἡ ἐλπίδα μας καί ἡ ἐλπίδα τοῦ σύμπαντος κόσμου. Ἡ ἐλπίδα αὐτῶν, πού σήμερα διαλέγονται μαζί της καί ἡ ἐλπίδα αὐτῶν, πού διαλέγονται ἐξ ὀνόματός της.

Τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἅγιο καί πρέπει νά μείνῃ ἅγιο εἰς τόν αἰῶνα. Δέν εἶναι τοῦ καθενός ἀνθρώπου νά ἀναλαμβάνῃ ἔργον εὐαγγελιστοῦ. Προϋπότητες εἶναι ἡ ἀγιότης τοῦ βίου ἡ τουλάχιστον ἡ καθημερινή μετάνοια καί ἡ ὑπακοή στήν ἀγία Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας. Ἰδιαιτέρως σήμερα, πού ἡ σύγχυσις ἔχει περισσεύσει, ἡ προβολή τῆς Ὁρθοδοξίας στόν κόσμο εἶναι ἔργο δύσκολο καί πολύ ὑπεύθυνο.

Τό G & R μέ τά ὀκτώ ἐκδεδομένα τεύχη του ἀπέδειξε ὅτι δέν μπόρεσε νά ἀνταποκριθῆ στό αἶτημα τῶν καιρῶν.

Οἱ ἄνθρωποι σφάλουμε καί μποροῦμε νά διορθωθοῦμε μέ τήν μετάνοια. Καί τό G & R μπορεῖ νά ἀναμορφωθῆ μέ τήν μετάνοια καί τόν ἀναβαπτισμό του στήν Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας. Τότε τό μήνυμά του πρός τόν κόσμο θά εἶναι πραγματικά μαρτυρία Ὁρθόδοξου πίστεως καί παραδόσεως.

Τά μέλη τῆς ἐπί τῶν δογματικῶν θεμάτων Ἐπιτροπῆς:

Ο Ι.Σ.Κ.Ε ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΕΕΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ

Ἀθήναι 23.2.2000

ΙΕΡΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
Σοφοκλέους 4, Τηλ - Φάξ: 32.48.877, Ἀθήναι - Τ.Κ. 10 559
Ἀριθμ. Πρωτ. 262

ΠΡΟΣ

Τὴν Ἱερὰν Σύνοδον
Τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Ἰωάννου Γενναδίου 14, 105 59 Ἐνταῦθα

ΘΕΜΑ: Ταυτότητες τοῦ 666;

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατε,

Τό παρελθόν ἔτος, ὡς γνωστόν, ἔγιναν δηλώσεις τῆς Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν κ. Β. Παπανδρέου, μέ τίς ὁποῖες διαβεβαίωνε τὴν Ἱερὰ Σύνοδο καί τόν εὐσεβῆ Ἑλληνικό λαό ὅτι οἱ νέες ταυτότητες δέν πρόκειται νά ἔχουν τό 666 ἢ ἄλλα ὑπουλα καί ἐπικίνδυνα στοιχεία. Οἱ καλοπροαίρετες ὁμως αὐτές ὑπουργικές ὑποσχέσεις, μέ τά σημερινά δεδομένα, ἀμφισβητοῦνται σοβαρῶς, διότι:

1) Τίς νέες ἠλεκτρονικές ταυτότητες σύμφωνα μέ πρόσφατες δηλώσεις τοῦ κ. Μ. Χρυσοχοϊδῆ θά τίς ἐκδόσει ἐντός τοῦ ἔτους 2000 τό Ὑπουργεῖον Δημοσίας Τάξεως, μέ τά ἀστυνομικά τμήματα καί ὄχι τό Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν, μέ τίς νομαρχίες (“Ἔθνος” 19.2.2000).

2) Στήν ὅλη ὑπόθεση παρεμβαίνει ἀναρμοδίως ὁ Ὑπουργός Ἐξωτερικῶν κ. Γ. Παπανδρέου, ὁ ὁποῖος μέ τὴν παράνομη ἐπιτροπή τοῦ ΥΠ.ΕΞ, μέσῳ τῶν νέων ταυτοτήτων θά προσδάλῃ τὴν θρησκευτική καί ἐθνικήν ἐλευθερία τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν. Συγκεκριμένα ὁ δόκιμος δημοσιογράφος κ. Γ. Παπαθανασόπουλος, μέ τίτλο “διαρροή”, ἀποκαλύπτει στήν ἐφημερίδα “Ἐλεύθερος Τύπος” (10.2.2000) καί τά ἐξῆς: “Συγκεκριμένα προτοῦ κἄν λειτουργήσῃ ἡ συγκεκριμένη ἐπιτροπή (!!!) εἶχε διαρρεύσει ὅτι αὐτή “προτείνει μέσῳ τοῦ ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν (!!!) ριζοσπαστικές ἀλλαγές

στήν ἐλληνική νομοθεσία, ὅπως ἀνατροπή στό μέχρι σήμερα σύστημα τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας-Πολιτείας, καθιέρωση ὑποχρεωτικοῦ τοῦ πολιτικοῦ γάμου, ἐπιβολή τῶν ταυτοτήτων μέ τό 666 καί ἀπάλειψη ἀπό αὐτήν τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀναγραφῆς τοῦ θρησκευματος, καθιέρωση ἀπόλυτης ἐλευθερίας στόν προσηλυτισμό, “συγκατάβαση” στους ἀντιρρησίες συνειδήσεως κλπ.”, κ.ἄ. ἀνησυχητικά.

3) Τά αὐτά ἀκριβῶς κ.ἄ. δημοσιεύει καί ὁ “Ὁρθόδοξος Τύπος” (18.2.2000) μέ τίτλο “παράνομη ἐνέργεια”, σελ. 3, καί “Ἀδυσώπητος Χριστιανομαχία” σελ. 5. Καί,

4) Χθές θεολόγος Ἐφημέριος καί καλῶς ἐνημερωμένος δημοσιογράφος μᾶς ἐπληροφόρησε ὅτι ἐπιτροπή ἐκπροσώπων ξένων κέντρων ἐπεσκέφθη τόν Πρωθυπουργό κ. Κ. Σημίτη καί τοῦ ἐζήτησε νά ἐκδοθοῦν οἱ νέες ταυτότητες ἐντός τοῦ ἔτους 2000 καί νά ἔχουν ὅπωςδήποτε τό 666 καί ἄλλα στοιχεία τά ὁποῖα ἐκεῖνοι ἐπιθυμοῦν!!! Καί ὅλα αὐτά λέγουν ὅτι γίνονται τάχα γιά τὴν πρόοδο καί τὴν ἐλευθερία μας!

Οἱ κίνδυνοι εἶναι ὀλοφάνεροι πλέον καί προκλητικοί!!!

Ἀσφαλῶς στήν προκειμένη περίπτωσις ἔχει ὅλη τὴν ἰσχύν τοῦ ὁ αἰώνιος καί παρήγορος λόγος τοῦ Κυρίου μας σ’ ὅλους τοὺς μαθητάς, πρὸς ὅλους τοὺς ὁμολογητάς καί μάρτυρας τῆς πίστεώς μας: “Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἵνα μή σκανδαλισθῆτε, ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν ὑμᾶς· ἀλλ’ ἔρχεται ὥρα ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρείαν προσφέρειν τῷ Θεῷ” (Ἰωάν. ιστ’. 1-2).

Μήπως ἄραγε ἔφθασε ἡ ὥρα οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί νά δώσωμε τὴν μαρτυρία μας ὡς ἀντιρρησίες συνειδήσεως; Ὁ λαός τοῦ Θεοῦ ἀναμένει τὴν ἐγκυρη καί ὑπεύθυνη φωνή τῆς Μητροῦς Ἐκκλησίας.

Διὰ τό Δ.Σ. τοῦ Ι.Σ.Κ.Ε.
π. Εὐστάθιος Κολλᾶς Πρόεδρος

**Ο «ΔΙΑΛΟΓΟΣ» ΤΗΣ ΒΑΒΕΛ
ΚΑΙ Ο «ΠΛΟΥΡΑΛΙΣΜΟΣ» ΤΟΥ ΘΕΟΚΤΟΝΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ**
Παραθρησκεία και συγκρητισμός στην Ελλάδα

Πρωτ. Γεωργίου Αναγνωστοπούλου, Αναπλ. Καθηγητού Πολυτεχνικής Σχολής Δ.Π.Θ.

Πολλοί και αξιόλογοι έρευνητές των θρησκευτικών φαινομένων, διακεκριμένοι ιεράρχες και εκκλησιαστικά σώματα έχουν ποικιλοτρόπως διερευνήσει και έπανειλημμένα καταγγείλει την έπιμονη και έντεχνη προσπάθεια των παραθρησκευτικών κινήσεων να χρησιμοποιούν, και μάλιστα να αντιστρέφουν τις χριστιανικές έννοιες και τις πολιτιστικές αξίες στο χώρο του δροῦν. Οί κινήσεις αυτές δραστηριοποιούνται έντονα στο να παγιδεύουν πολιτικές και εκκλησιαστικές αρχές και να συνεργάζονται μ' αυτές, προκειμένου να νομιμοποιούνται στα μάτια του χριστιανικού - έλληνικού λαού και να προωθούν την προπαγάνδα τους. Μερικές από αυτές τις κινήσεις, και κυρίως αυτές που έχουν ένα συγκρητιστικό χαρακτήρα, δέν επιτίθενται άμεσα έναντίον της όρθοδόξου πίστεως (μερικές μάλιστα και προτρέπουν τους όπαδούς τους να συμμετέχουν και στα μυστήρια και στις προσευχές της Έκκλησίας μας!). Έπίσης, δέν επικαλούνται την έννοια «συγκρητισμός» - που έχει θρησκευτική χροιά - αλλά επικαλούνται κατά τό δοκοῦν, μέ θολό τρόπο και κατά τό συμφέρον τους τις έννοιες «πλουραλισμός», «άνεκτικότητα», «άλληλοκατανόηση», που έχουν θετικό ήθικό και πολιτικό περιεχόμενο, προκειμένου να προωθήσουν έπιθετικά τά συμφέροντά τους. Συχνά, άπαιτούν να αναχθούν σε νόμιμους καθοδηγητές του έλληνικού λαού και του εκκλησιαστικού σώματος.

Είσαγωγικά, ύπενθυμίζω την δράση της νεοεποχήτηκης όργάνωσης «Brachma Kumaris», ή όποία έχει πετύχει να συνεργάζεται άκόμη και μέ τόν ΟΗΕ (!), για να πετύχει την έξωθεν καλή μαρτυρία, και να επιτίθεται στή συνέχεια εύκολότερα και μέ παραπλανητικό τρόπο κατά του όρθοδόξου πληρώματος. Έτσι λοιπόν, ό ΟΗΕ όργάνωσε τό έτος 1998 έορταστικές εκδηλώσεις σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας για τά 50 χρόνια από την διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Άνθρώπου, σε συ-

νεργασία μέ την έν λόγω ίνδικής καταγωγής κίνηση Brachma Kumaris (προφανώς θεωρήθηκε ότι δέν ύπάρχει άξια θρησκευτική, φιλοσοφική ή πολιτική παράδοση στην Ελλάδα υπεράσπισης των Άνθρωπίνων Δικαιωμάτων!). Στις εκδηλώσεις αυτές διδάσκονταν από την Brachma Kumaris όλες οί ώραίες έννοιες περί «πλουραλισμού», «άνεκτικότητας», «άλληλοκατανόησης» στους όρθοδόξους έλληνες - ως εις άλλους ίνδιάνους της Εύρώπης - προς εκπολιτισμό τους. Οί εκδηλώσεις αυτές πραγματοποιήθηκαν μέ την στήριξη και την παρουσία της ύπευθύνου πληροφοριών του ΟΗΕ για την Ελλάδα - Κύπρο Ίσραήλ, που διέμενε στην Αθήνα. Μέσα από τις εκδηλώσεις αυτές διαφημίσθηκε στην Ελλάδα ή Όργάνωση Brachma Cumaris και προπαγανθίσθηκε ένα πνεῦμα θρησκευτικού συγκρητισμού.

**Τό περιοδικό God and Religion
και μιά περίπτωση “διαλόγου”**

Είναι φανερό από τό περιεχόμενο, τή μορφή και τόν έν γένει τρόπο παρέμβασής του στα θρησκευτικά πράγματα, ότι τό περιοδικό God and Religion (στο έξής G & R) επιδιώκει να αναλάβει ένα ήγητικό ρόλο στην διαμόρφωση μιās νέας θρησκευτικής συνείδησης στην Ελλάδα και στον Όρθόδοξο κόσμο γενικότερα.

Είναι επίσης γνωστό ότι ή Έπιτροπή έπί δογματικών θεμάτων του Άγίου Όρους, συγκροτούμενη από τόν Καθηγούμενο της Ί.Μ. Βατοπαιδίου άρχιμ. Έφραίμ, τόν Καθηγούμενο της Ί.Μ. Γρηγορίου άρχιμ. Γεώργιο και τόν Γέροντα Λουκά της Ί.Μ. Φιλοθέου, υπέβαλαν στην Ί. Κοινότητα του Άγ. Όρους μιά έξαιρετική μελέτη μέ τίτλο «Συγκρητιστικός-Πανθρησκειακός ό χαρακτήρας του περιοδικού «Θεός και Θρησκεία»/«God and Religion». Η μελέτη αυτή, που είναι γραμμένη μέ όρθόδοξη θεολογική εύαισθησία και νηφαλιότητα,

καταδεικνύει τόν συγκρητιστικό χαρακτήρα του περιοδικού. Η συνεχής παραπομπή της μελέτης σε κείμενα, φωτογραφίες κλπ. στά μέχρι σήμερα έκδοθέντα τεύχη του περιοδικού φανερώνει ότι οί Ἅγιορείτες Πατέρες υποβλήθηκαν σέ πολύ κόπο γιά νά ασχοληθοῦν μέ ἐπιστημονική ἀκρίβεια μέ τό περιεχόμενο καί τήν μορφή του G & R. Ὡς φυσική συνέχεια του κειμένου τῆς Ἁγιορειτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ Ἱ. Κοινότητα του Ἁγίου Ὄρους ἀρνήθηκε νά συμμετάσχει σέ Συνέδρια πού ὀργανώνει τό G & R, δηλώνουσα ὅτι **“διατηροῦμεν τάς ἀρχῆθεν μορφωθεῖσας ἐπιφυλάξεις ἡμῶν ἐπί τῆς ὅλης φιλοσοφίας του ἐν λόγῳ περιοδικού”**.

Οἱ ὑπεύθυνοι του περιοδικού δηλώνουν ὅτι ἀντιτίθενται στόν συγκρητισμό, ἐνῶ ταυτόχρονα δέχονται ὅτι τό “G & R δέν ἐκφράζει θεσμικά **καμία ἐκκλησία - ὁμολογία ἢ θρησκευτική παράδοση** (ἄν καί δηλώνουν Ὁρθόδοξοι)” καί ὅτι “Δική μας ἀποστολή εἶναι... καί... ἡ ἐπιστημονική ἐνασχόληση... καί μέσα ἀπό τήν ὀπτική ματιὰ του ἱεροῦ” (G & R / Δελτίο Τύπου τῆς 22.3.2000).

Κατά τήν ἄποψη του G & R, οἱ ἐπιλογές τῆς Συντακτικῆς ὁμάδας ἐξηγοῦνται ἀπό τήν πίστη τῆς “στήν δύναμη καί στό μέλλον του πλουραλισμοῦ” (G & R / Δελτίο Τύπου τῆς 22-3-2000). Τό περιοδικό G & R ἐπίσης ὑποστηρίζει: «Ὁ διάλογος εἶναι τό μεγάλο προνόμιο τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Δική μας ἀποστολή πρωτίστως εἶναι ἡ δημοσιοποίηση αὐτοῦ του διαλόγου...». Σχετικῶς μέ αὐτή τήν ἀποστολή του περιοδικού, θά ἤθελα νά ἀναλύσω μέ προσοχή (ἄν καί ὄχι σέ ὅλη τήν ἔκταση πού ἐπιδέχεται σχολιασμό καί κριτική) μιά ἀπό τίς δημοσιεύσεις του G & R.

Τό G & R στό ἀρχικό του τεῦχος (Τεῦχος 0), ἓνα τεῦχος δηλαδή πού δηλώνεται ἡ ταυτότητά του καί θά πρέπει ἀσφαλῶς νά ἐτοιμάσθηκε μέ πολλή προσοχή (σ' ἓνα τεῦχος πού καταχωροῦνται ἐπίσης συγχαρητήριες ἐπιστολές ὀρθοδόξων Ἱεραρχῶν!), καταχωρεῖται καί ἄρθρο του κ. Χρήστου Μοσχόπουλου μέ τίτλο «Ὁ Ἄγνωστος Πόλεμος» (G & R, τεῦχ. 0, σ. 122). Κατά τό περιοδικό G & R (Τεῦχος 0, σ. 126) ὁ κ. Χ. Μοσχόπουλος «εἰδικεύτηκε... σέ ἐξειλιγμένες μεθόδους ἐκπαίδευσης, μελέτης καί ἀπόκτησης γνώσης βασισμένες στήν τεχνολογία μελέτης του Ron Hubbard...

Εἶναι πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιτροπῆς Πολιτῶν γιά τά Ἀνθρώπινα Δικαιώματα, τῆς ἐπιτροπῆς CCHR (Citizens Commission on Human Rights / ἐπεξήγηση δική μας). Ἐκεῖ (συνεχίζει τό G & R) ἀποκαλύπτει τίς ψυχιατρικές παραβιάσεις τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Ὁ κ. Χ. Μοσχόπουλος ἔχει ἐπιλέξει νά παλεύει ἐνάντια στίς δυνάμεις ἐκεῖνες πού ἔχουν στόχο τόν ὀλοκληρωτικό ἔλεγχο του ἀνθρώπου μέσα ἀπό τεχνικές τῆς διάνοιας καί τῆς συνείδησης». Ὡς γνωστόν ὁ Ron Hubbard εἶναι ὁ ἰδρυτής τῆς «**Ἐκκλησίας τῆς Σαϊεντολογίας**». Στήν χώρα μας ἡ Ἐκκλησία τῆς Σαϊεντολογίας παρουσιάσθηκε μέ τόν τίτλο «**Κέντρο Ἐφαρμοσμένης Φιλοσοφίας Ἑλλάδος**» (ΚΕΦΕ) συνεργαζόμενη μέ τό CCHR (Citizens Commission on Human Rights). Τῆ ΚΕΦΕ, ὡς γνωστόν, καταδικάσθηκε ἀπό τά ἑλληνικά δικαστήρια γιά τίς παράνομες δραστηριότητές του καί ὑποχρεώθηκε νά σταματήσει τή λειτουργία του. Πρόσφατα, κυβερνητική ἐπιτροπή στήν Γαλλία ὑπέβαλε πρόταση πρὸς τόν γάλλο πρωθυπουργό γιά τήν διάλυση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σαϊεντολογίας στήν Γαλλία, μέ τό αἰτιολογικό ὅτι ἀποτελεῖ ἓνα ὀλοκληρωτικό τάγμα. Ἡ Σαϊεντολογία καί τό ΚΕΦΕ καταγγέθηκαν ὡς μιά ἀπό τίς πιό ἐπικίνδυνες παραθρησκευτικές κινήσεις ἀπό πολλούς ἑλληνες ἱεράρχες καί ἐπανειλημμένως ἀπό τίς Πανορθόδοξες Συνδιασκέψεις Ἐκκλησιῶν καί Ἱ. Μητροπόλεων διά θέματα Αἱρέσεων καί Παραθρησκείας («ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ Ζ' Πανορθόδοξης Συνδιάσκεψης Ἐκκλησιῶν καί Ἱ. Μητροπόλεων διά θέματα Αἱρέσεων καί Παραθρησκείας», Ἀλίαρτος Θεῶν, 1995) Τό ΚΕΦΕ συνεργάσθηκε στενά μέ τόν κ. Τάκη Ἀλεξίου καί πολέμησε ψυχολογικά καί ἠθικά «ἕως θανάτου» τόν μακαριστό π. Ἀντώνιο Ἀλεδιζόπουλο, καί τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας γενικότερα. Θά μπορούσε κανεῖς νά ἀναφέρει πολλά. Ἀναφέρω μόνο τά ἐξῆς δημοσιεύματα-καταγγελίες γιά τό ΚΕΦΕ καί τήν Σαϊεντολογία:

ἢ «ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ Γ' Πανορθόδοξης Συνδιάσκεψης Ἐκκλησιῶν καί Ἱ. Μητροπόλεων διά θέματα Αἱρέσεων καί Παραθρησκείας», Ἀλίαρτος Θεῶν, 1998.

ἢ «Ὅποιος ἀσκεῖ κριτική εἶναι «ναζιστής»». Φ. Ἀλεδιζόπουλου, «Διάλογος», τ. 10.

σελ.9, 1997.

ñ «Ναζισμός με άλλο πρόσωπο», π. ᾽Α. ᾽Αλεβιζόπουλου, ᾽Αθήνα, 1996.

ñ «Αίρετικές ομάδες στά χνάρια τῆς CIA», Δ. Μακρῆς, “Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ”, 31.10.1995.

ñ «Σχολή δολοφόνων στό κέντρο τῆς ᾽Αθήνας», Β. Νταγκουνάκη, ᾽Απογευματινή, 22.10.1995.

ñ «Ποιμαντική ᾽Αντιμετώπιση τῶν αἰρέσεων καί τῆς παραθρησκείας», π. ᾽Α. ᾽Αλεβιζόπουλου, ᾽Αθήνα, 1995.

ñ «Ἡ ᾽Εκκλησία στό στόχαστρο τῆς Σαϊεντολογίας», «ΠΛΗΡΟΦΟΡΕΙΝ», τευχ. 30, 1995.

ñ «ΠΛΗΡΟΦΟΡΕΙΝ», τευχ. 29, 1995.

Τό περιοδικό G&R διαφημίζει τόν κ. Χ. Μοσχόπουλο καί τίς μεθόδους τῆς Σαϊεντολογίας. **Τί σημαίνει λοιπόν «διάλογος»** τῆς ᾽Ορθοδοξίας μέ τήν Σαϊεντολογία, **κατά τήν ἀντίληψη του G & R** στό ἀνωτέρω παράδειγμα; Κατά τήν γνώμη μου ὄχι ἀποκάλυψη τῶν δόλιων μεθόδων ἐπικίνδυνων ᾽Οργανώσεων. ᾽Οχι ὑπεράσπιση τῆς ἐλευθερίας καί τῆς ἀξιοπρέπειας τῶν ἐλλήνων πολιτῶν. ᾽Οχι ὑπεράσπιση τῆς ᾽Ορθόδοξης ᾽Εκκλησίας. ᾽Αλλά, **παγίδευση** τῶν ἀναγνωστῶν στήν προπαγάνδα τῆς Σαϊεντολογίας.

Θά δεχθοῦμε ὅτι ἡ πρακτική τοῦ G&R συνιστᾶ «διάλογο» ἐκ μέρους τῆς ὀρθοδοξίας μέ τόν κόσμο; Τότε πρέπει νά ὀρίσουμε διαφορετικά πλέον τί σημαίνει ἐχθρός τῆς ᾽Εκκλησίας.

Ἡ θρησκευτική Βαβέλ καί ὁ «πολιτισμένος» ἰμπεριαλισμός

Νομίζω ὅτι ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι ἡ θρησκευτική πολιτική τοῦ G & R, **εἴτε αὐτή ἡ πολιτική γίνεται ἐκ προθέσεως εἴτε ἐξ ἀγνοίας**, εἶναι ἐπικίνδυνη καί γιά τούς ὀρθόδοξους πιστούς καί γιά τούς ἀνθρώπους πού θά ἀναζητοῦσαν ἕνα ὀρθόδοξο δρόμο μέσα στή θρησκευτική Βαβέλ πού ἐκφράζει τό περιοδικό. Γιά τόν λόγο αὐτόν, ἄλλωστε, παράλληλα μέ τόν θαρραλέο κείμενο τῆς ᾽Αγιορειτικῆς ᾽Επι-

τροπῆς, καί στήν τελευταία Συνδιάσκεψη διά θέματα Αἰρέσεων καί Παραθρησκείας (1999) προτάθηκε ἀπό πολλούς ἐντετελεμένους Ἱ. Μητροπόλεων ἢ καταγγελία τοῦ περιοδικοῦ G & R, γεγονός πού τελικά ἀναδλήθηκε γιά νά συζητηθεῖ στήν ἐπόμενη Συνδιάσκεψη.

Νομίζω ἐπίσης ὅτι ἀπλές δηλώσεις πίστεως τῶν ὑπευθύνων τοῦ περιοδικοῦ ὅτι δέν εἶναι συγκρητιστές, καί δηλώσεις τοῦ τύπου «πιστεύουμε στή δύναμη καί στό μέλλον του πλουραλισμοῦ» καί ὅτι «ὁ διάλογος εἶναι τό μεγάλο προνόμιο τῆς ὀρθοδόξου πίστεως», ὅταν αὐτές ἀνατρέπονται ἀπό τήν πραγματικότητα δέν ἔχουν καμία βαρύτητα. Θά μπορούσε τό G & R νά ἀλλάξει τήν μορφή του καί νά γίνει ἀποδεκτό, ἢ τουλάχιστον ἀνεκτό, ἀπό ὀρθόδοξο θεολογικῆς καί ποιμαντικῆς ἀπόψεως. Μέχρι νά τό κάνει αὐτό (ἢ ἄν δέν τό κάνει αὐτό), καί τό G&R ἀρκεῖται σέ θολές λεκτικῆς διατυπώσεις, δέν πιστεύω ὅτι μπορεῖ κανεῖς νά εἶναι ἐφησυχασμένος.

Μακαριστός ἀγιορείτης Γέροντας μοῦ εἶχε περιγράψει μέ τήν ἐξῆς χαρακτηριστική εἰκόνα τήν πολιτική μᾶς ἄλλης παρόμοιας μέ τό G&R θρησκευτικῆς κίνησης στήν Ἑλλάδα. «Λένε, μπές στό καράβι μας, καί πίστευε ὅ,τι θέλεις ἐλεύθερα». Εἶναι, νομίζω, ἡ μορφή τοῦ «πλουραλισμοῦ» πού χρησιμοποιεῖ καί τό G&R.

Τό Συνέδριο τῶν Ἰουδαίων καταδίκασε τόν Χριστό, γιάτί ἔκρινε ὅτι βλασφήμησε λέγοντας ὅτι εἶναι Υἱός τοῦ Θεοῦ.

᾽Ο Πέτρος ἀρνήθηκε τόν Χριστό μπροστά σέ μιά παιδίσκη, γιά νά γίνει ἀποδεκτός στόν «πλουραλισμό» τοῦ Συνεδρίου.

᾽Ο Χριστός ἀγκάλιασε ὄχι μόνο τούς διαφορετικούς, ἀλλά καί τούς Σταυρωτές Του («Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς οὐ γάρ οἶδασι τί ποιῶσι»). Μποροῦμε οἱ ὀρθόδοξοι νά ἀλλάξουμε τό Εὐαγγέλιο τῆς Ἀγάπης πρὸς τούς ἐχθρούς (οἱ ὅποιοι ἐνδεχομένως «οὐ γάρ οἶδασι τί ποιῶσι») μέ τόν «θρησκευτικό πλουραλισμό» τοῦ «God and Religion» καί τοῦ «Brachma Kumaris»; Μποροῦμε νά συμβιδιαστοῦμε μέ τόν «πολιτισμένο» **ἰμπεριαλισμό** τοῦ “θρη-

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ, ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΚΑΙ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

του Κωνσταντίνου Χολέβα, Πολιτικού Έπιστήμονος

Τό Υπουργείο Ξεχωτερικών είναι ή άρμόδια Άρχή ή έπιφορτισμένη μέ τήν άσκηση τής Ξεχωτερικής Πολιτικής. Δύσκολο όμολογουμένως τό έργο του και άναμφιδόλως φιλότιμες οί προσπάθειες πού καταβάλλουν τά περισσότερα στελέχη του. Δικαιούμαστε, όμως, ως Έλληνες πολίτες και ύποχρεούμαστε έναντι τής Ίστορίας και τών παραδόσεών μας νά άσκοϋμε καλοπροαίρετη κριτική και νά εκφράζουμε ένστάσεις και άπορίες για όρισμένες ένέργειες πού άπτονται τής ταυτότητος και ύποστάσεως του Γένους.

Σημείον πρώτον: Στίς άρχές Άπριλίου ό Ύπουργός Ξεχωτερικών άνεκοίνωσε ότι ή Έλλάς άπέκτησε τήν πρώτη έπίσημη ίστοσελίδα της στό διαδίκτυο (Internet), μέ στόχο τήν διεθνή προβολή τών ένθνικών μας θέσεων. Η ίστοσελίδα αυτή βρίσκεται στην ήλεκτρονική διεύθυνση www.greece.gr και περιέχει κείμενα στην άγγλική, γαλλική και γερμανική γλώσσα συντασσόμενα από στελέχη και συνεργάτες του Ύπουργείου Ξεχωτερικών. Έάν διαβάσει κανείς τά κείμενα πού άφοροϋν τόν πολιτισμό και τήν πολιτιστική ζωή τής χώρας μας θά νομίσει ότι ζή σέ μία χώρα ειδωλολατρική, μέ τεράστια κενά στην Ίστορία της και μέ πλήρη άπουσία τής Όρθόδοξου Παραδόσεως. Χαρακτηριστικά στην σελίδα μέ τόν τίτλο Cultural Life, δηλαδή πολιτιστική ζωή γίνεται άναφορά στα άρχαιοελληνικά μνημεία, για τά όποια θεδαίως εϊμεθα ύπερήφανοι, και άμέσως γίνεται τό ιστορικό άλμα στον Έλύτη και στον Σεφέρη. Ουδεμία άναφορά στό Βυζάντιο (Ρωμανία), στην Όρθόδοξη πολιτιστική ταυτότητα του τόπου, στα μοναστήρια και τά άλλα Χριστιανικά μνημεία πού ένδιαφέρουν άκόμη και ξένους μελετητές και επισκέπτες. Έπίσης στον χάρτη τών άξιολόγων πολιτιστικών μνημείων πού προτείνεται στους ξένους δέν ύπάρχει άπολύτως τίποτε από τήν Όρθόδοξη Χριστιανική παρουσία στην Έλλάδα. Τέτοια διαστροφή τής ίστορίας μας οϋτε οί χειρότεροι Φαλμεράγιερ δέν έκαναν. Πώς άπαιτούμε τότε από τούς άλλους Έυρωπαϊους νά σέβο-

νται τήν Ίστορία μας όταν τό Ύπουργείο Ξεχωτερικών προβάλλει διεθνώς μία στρεβλή και άνιστόρητη εικόνα τής χώρας μας;

Σημείον δεύτερον: Τόν Φεβρουάριο του τρέχοντος έτους κατετέθη στό Έυρωκοινοδούλιο μία πολύ ένδιαφέρουσα έκθεση από Έπιτροπή Έυρωβουλευτών ύπό τόν Άυστριακό Σδόμποντα. Η έκθεση αυτή λέγει ότι άν θέλει τό κράτος τών Σκοπίων νά εισέλθει σέ συζητήσεις μέ τήν Έυρωπαϊκή Ένωση, θά πρέπει όπωσδήποτε νά αλλάξει τό συνταγματικό του όνομα (Μακεδονία), διότι είναι άναχρονιστικό. Και όμως οί άρμόδιοι για τήν Ξεχωτερική μας Πολιτική δέν έκαναν τίποτε για νά άξιοποιήσουν τήν θετική αυτή εξέλιξη. Και όχι μόνον αυτό. Άλλά στην προαναφερθείσα ίστοσελίδα του Ύπουργείου Ξεχωτερικών στό διαδίκτυο κάτω από τόν τίτλο “προτεινόμενα βιβλία” προτείνεται στους ξένους μελετητές νά διαβάσουν μεταξύ άλλων και μία διδακτορική διατριβή έλληνίδος τής Άμερικής, ή όποία ύποστηρίζει ότι μεγάλος άριθμός κατοίκων τής έλληνικής Μακεδονίας δέν είναι Έλληνες. Μάλιστα όταν πρωτοεμφανίσθηκαν οί άπόψεις αυτής τής κυρίας έδέχθησαν έντονη και τεκμηριωμένη άμφισόθηση από έπιστήμονες τής Έλλάδος και τής Όμογενείας καθώς και τήν δημόσια διαμαρτυρία τών κατοίκων του χωριού Άσσηρος Λαγκαδά, τών όποιων άμφισόητε τήν έλληνική καταγωγή και συνείδηση. Έ, λοιπόν, τό βιβλίο αυτό προτείνει τό δικό μας Ύπουργείο Ξεχωτερικών στους ξένους, ένω ύπάρχουν έξαιρέτα και σοβαρώτατα μελετήματα Έλλήνων και ξένων ίστορικών πού καταδεικνύουν τήν άλήθεια για τήν Μακεδονία.

Έγκαλείσθε, λοιπόν, δημοσίως κύριοι άρμόδιοι του ΥΠ.ΕΞ. γι' αυτές τίς πράξεις και παραλείψεις σας. Ό φορολογούμενος έλληνικός λαός, ό όποιος συνεισφέρει για τήν μισθοδοσία σας άπαιτεί νά προβάλλετε διεθνώς τήν έλληνορθόδοξη ταυτότητά μας και τήν έλληνικότητα τής Μακεδονίας μας.

**ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ 2472/1997
ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΕ ΔΙΑΤΑΞΗ ΣΤΟ ΝΟΜΟ ΓΙΑ ΤΟ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΧΩΡΙΟ
(ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΒΟΥΛΗΣ 7 ΜΑΡΤΙΟΥ 2000)**

υπό Γεωργίου Ἀποστολάκη, Προέδρου Πρωτοδικῶν

Στή συνεδρίαση τῆς Βουλῆς, 7 Μαρτίου 2000, ψηφίστηκε ὁ νόμος γιὰ τὸ Ὀλυμπιακὸ Χωριό. Δέν δημοσιεύθηκε ἀκόμη στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Μέ τὸ ἄρθρο 8 τοῦ νόμου αὐτοῦ τροποποιήθηκε ὁ ν. 2472/1997. Συγκεκριμένα τροποποιήθηκε τὸ ἄρθρο 6 παρ. 2 καὶ προστέθηκε νέο ἄρθρο μέ ἀριθμὸ 7α. Τό τελευταῖο προβλέπει τὴν ἀπαλλαγὴ ὀρισμένων προσώπων ἀπὸ τὴν ὑποχρέωση α) νὰ γνωστοποιοῦν τὴν κατοχὴ τῶν ἀρχείων τους (ἄρθρο 6) καὶ β) νὰ λαμβάνουν ἄδεια γιὰ τὴν τήρηση ἀρχείων μέ εὐαίσθητα δεδομένα (ἄρθρο 7). Ἀπὸ τὰ ἀπαλλασσόμενα πρόσωπα ἄλλα προσδιορίζονται μέ ὀνομαστικὴ καὶ ἄλλα μέ γενικὴ ἀναφορὰ.

Μέ ρητὴ ἀναφορὰ ἀπαλλάχθηκαν ἀπὸ τὴν ὑποχρέωση τῶν παραπάνω γνωστοποιήσεων ἱατροὶ (ἄρθρο 7α παρ. 1 περ. δ), δικηγόροι, συμβολαιογράφοι, ὑποθηκοφύλακες καὶ δικαστικοὶ ἐπιμελητές καὶ πάλι ὑπὸ τὶς διαγραφόμενες στό νέο ἄρθρο προϋποθέσεις.

Μέ γενικὴ ἀναφορὰ ἀπαλλάχθηκαν καὶ ἄλλες κατηγορίες φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων (ἄρθρο 7α, παρ. 1 περ. α,β καὶ γ).

Γιὰ τὶς Ἱερές Μονές καὶ τὰ λοιπὰ ἐκκλησιαστικά νομικά πρόσωπα δέν γίνεται ρητὴ ἀναφορὰ.

Ἔστω, ἀπὸ τὴν ἐρμηνεία τοῦ νόμου ἀβίαστα προκύπτει ὅτι ἡ παραπάνω ἀπαλλαγὴ καταλαμβάνει ὅπωςδήποτε ὅλα τὰ νομικά ἐκκλησιαστικά πρόσωπα (Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, Ἀρχιεπισκοπὴ, Μητροπόλεις, Ἐνορίες, Ἱερές Μονές καὶ προσκυνήματα).

Εἰδικά γιὰ τὶς Μονές, ἡ ἀπαλλαγὴ θεμελιώνεται:

1) Γιὰ τὰ ἀρχεῖα, πού τηροῦν ἀναφορικά μέ τὶς ἐμπορικές, ἐπαγγελματικές, καὶ λοιπές ἐργασιακές συναλλαγές, στὴν περίπτωσι α τοῦ ἄρθρου 7α παρ. 1. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ τήρηση καὶ ἐπεξεργασία τέτοιου εἴδους ἀρχείων “ἀφορᾷ πελάτες ἢ προμηθευτές”, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσι φυσικά ὅτι τὰ δεδομένα δέν διαβιβάζονται οὔτε κοινοποιοῦνται σέ τρίτους.

Δέν θεωροῦνται τρίτοι τὰ δικαστήρια καὶ οἱ λοιπές δημόσιες ἀρχές (λ.χ. Οἱ Ἐφορίες γιὰ τὶς ἀνάγκες τηρήσεως τῶν φορολογικῶν ὑποχρεώσεων, ὁ Μητροπολίτης γιὰ τὴν ἄσκησι τοῦ προβλεπόμενου ἀπὸ τὸ ἄρθρο 39 παρ. 6 Κ.Χ. ἐλέγχου νομιμότητι τῆς διαχειρίσεως λ.χ. ἐν ὄψει ὑποβολῆς ἐτήσιου ἀπολογισμοῦ). Καὶ τοῦτο διότι ἡ κοινοποίησι γίνεται σέ ἐκπλήρωσι ὑποχρεώσεως ἀπὸ τὸν νόμο. Ἡ ἀπαλλαγὴ γιὰ τὰ ἀρχεῖα, πού ἀφοροῦν τὰ σχετικὰ μέ τὸ ὑπαλληλικὸ προσωπικὸ τῶν Μονῶν, μπορεῖ νὰ θεμελιωθεῖ στὴν περίπτωσι (α) τοῦ ἴδιου ἄρθρου.

2) Γιὰ τὰ ἀρχεῖα, πού ἀφοροῦν τὰ μέλη τῆς Μονῆς, δηλ. τὴν ἀδελφότητα (μοναχολόγια, δοκιμολόγια), ἡ ἀπαλλαγὴ μπορεῖ νὰ θεμελιωθεῖ στὴν περίπτωσι (γ) τοῦ ἴδιου ἄρθρου. Αὐτὸ ὀρίζει ὅτι συντρέχει περίπτωσι ἀπαλλαγῆς “ὅταν ἡ ἐπεξεργασία γίνεται ἀπὸ σωματεῖα, ἐταιρεῖες, ἐνώσεις προσώπων καὶ πολιτικά κόμματα καὶ ἀφορᾷ δεδομένα τῶν μελῶν ἢ ἐταιρειῶν τους, ἐφόσον αὐτοὶ ἔχουν δώσει τὴν συγκατάθεσι τους καὶ τὰ δεδομένα δέν διαβιβάζονται, οὔτε κοινοποιοῦνται σέ τρίτους. Δέν λογίζονται τρίτοι τὰ μέλη ἢ ἐταῖροι, ἐφόσον ἡ διαβίβασι γίνεται πρὸς αὐτοὺς γιὰ τοὺς σκοποὺς τῶν ὡς ἄνω νομικῶν προσώπων ἢ ἐνώσεων, οὔτε τὰ δικαστήρια καὶ οἱ δημόσιες ἀρχές, ἐφόσον τὴν διαβίβασι ἐπιβάλλει νόμος ἢ δικαστικὴ ἀπόφασι”.

Παρατηρεῖται ὅτι, ἐνῶ θὰ μποροῦσε νὰ γίνει ρητὴ ἀναφορὰ καὶ στὰ ἐκκλησιαστικά νομικά πρόσωπα, δεδομένου ὅτι συντρέχουν ὅλοι οἱ ὅροι τοῦ νόμου, καὶ νὰ λυθεῖ χωρὶς ἐνδεχόμενες ἀμφιβολίες τὸ ὅλο θέμα, ἐντούτοις ὁ νόμος παρέλειψε τὴν μνεῖα τῶν ἐκκλησιαστικῶν προσώπων μεταξὺ τῶν ἀπαλλασσομένων.

Ἔστω, εἶναι σαφές ὅτι ὁ νομοθέτης ἤθελε καὶ αὐτῶν τὴν ἀπαλλαγὴ, ἀλλὰ ἐκφράστηκε στενότερα ἀπὸ ὅτι ἤθελε. Γιὰ τὴν ταυτότητα τοῦ νομικοῦ λόγου, ἄνετα μπορεῖ νὰ γίνει δεκτὸ ὅτι οἱ Μονές περιλαμβάνονται μέσα στὴν εὐρεία ἐννοια τῶν “ἐνώσεων προσώ-

πων”. Οί λοιπές προϋποθέσεις πληροῦνται. Τά μοναχολόγια-δοκιμολόγια ἔχουν εὐαίσθητα προσωπικά δεδομένα, πού ἀφοροῦν τά μέλη τους, τά ὅποια μέ τήν ἐκούσια προσχώρηση στή Μονή τεκμαίρεται ὅτι ἔδωσαν καί συγκατάθεση γιά τήν καταγραφή τῶν στοιχείων τους. Ἡ διαβίβαση αὐτῶν στίς ἀρμόδιες κρατικές καί (προϊστάμενες) ἐκκλησιαστικές ἀρχές δέν κωλύει τήν ἀπαλλαγή, ἀφοῦ γίνεται σέ ἐκτέλεση νόμιμης ὑποχρέωσης καί ἄρα οἱ ἀρχές δέν λογιζονται ὡς τρίτοι.

Τυχόν ἐπιχείρημα ὅτι οἱ “ἐνώσεις, προσώπων” δέν ἔχουν νομική προσωπικότητα, ἐνῶ οἱ Μονές ἔχουν καί ἄρα δέν ἤθελε ὁ νομοθέτης νά τίς συμπεριλάβει στήν ἔννοιά τους, εἶναι ἀποκρουστέο, διότι ὀδηγεῖ σέ ἄνισα ἀποτελέσματα. Ἄν γίνει δεκτό ἕνα τέτοιο ἐπιχείρημα, μιᾶ θρησκευτική αἰρετική ὁμάδα (secta), χωρίς νομική προσωπικότητα, θά τύχει τῆς ἀπαλλαγῆς, γιατί συνιστᾶ κλασσική περίπτωση τέτοιας ἐνώσεως προσώπων, ἐνῶ ἕνα θρησκευτικό καθίδρυμα τῆς ἐπικρατοῦσης μάλιστα θρησκείας (ἄρθρο 3 Συντ.) θά ὑποχρεωθεῖ σέ γνωστοποίηση τῶν ἀρχείων του, τή στιγμή πού ἰσχύει ὑπέρ αὐτοῦ ὅπως δῆποτε τό ἀπόρρητο τοῦ θρησκευτικοῦ βίου τῶν μελῶν του. Ὅταν ὁ νομοθέτης μέ τήν τροπολογία αὐτή ἀναγκάστηκε (μετά τίς πρόσφατες ἀντιδράσεις τῶν συνδικαλιστικῶν τους φορέων) νά σεβασθεῖ τά ἐπαγγελματικά ἀπόρρητα ἰατρῶν καί δικηγόρων, τά ὅποια μάλιστα καθιερώνει κοινός νόμος, θά ἦταν ἔξω ἀπό τό πνεῦμα καί τόν σκοπό του νά δεχθοῦμε ὅτι δέν θέλει νά γίνει σεβαστό καί

τό θρησκευτικό ἀπόρρητο τῶν ἐνώσεων προσώπων πού συγκροτοῦν οἱ Ἵδελφότητες τῶν Ἱερῶν Μονῶν, τό ὅποιο καθιερώνεται ἀπευθείας ἀπό τό Σύνταγμα (ἄρθρο 13), ἀλλά καί τήν ὑπερνομοθετικῆς ἰσχύος Σύμβαση τῆς Ρώμης (ἄρθρο 9).

Τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν, τά ἴδια πρέπει νά γίνουν δεκτά καί γιά τά ὑπόλοιπα ἐκκλησιαστικά νομικά πρόσωπα.

Ἡ ἀπαλλαγή τους γιά τά ἀρχεῖα, τά ὅποια τηροῦν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, οἱ κατά τόπον Μητροπόλεις καί Ναοί, ἀναφορικά μέ τίς ἐμπορικές ἐπαγγελματικές καί λοιπές ἐργασιακές συναλλαγές, θεμελιώνεται καί γ’ αὐτά τά νομικά πρόσωπα στήν περίπτωση α τοῦ ἄρθρου 7α παρ. 1, σύμφωνα μέ ὅσα εἰδικότερα ἐκτέθηκαν παραπάνω γιά τίς Ἱερές Μονές.

Ὅμοιος, καί ἡ ἀπαλλαγή γιά τά ἀρχεῖα, πού ἀφοροῦν τά πρόσωπα, πού συγκροτοῦν αὐτά τά νομικά πρόσωπα (οἱ βαπτισμένοι Χριστιανοί γιά τίς Ἑνορίες, ὁ τοπικός κληρικός γιά κάθε Μητρόπολη καί ὅλοι αὐτοί μαζί, δηλαδή κληρικός καί λαός σέ πανελλαδικό ἐπίπεδο, γιά τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος), μπορεῖ νά θεμελιωθεῖ στήν περίπτωση (γ) τοῦ ἴδιου ἄρθρου. Τά ἐξαιρούμενα ἀρχεῖα περιλαμβάνουν δεδομένα καί κάθε φύσεως προσωπικές καί ὑπηρεσιακές πληροφορίες τῶν προαναφερομένων μελῶν τους, γιά τά ὅποια τεκμαίρεται ὅτι ἔχουν δώσει τή συναίνεσή τους μέ τήν ἐκούσια προσχώρηση στίς τάξεις τῶν πιστῶν λαϊκῶν καί τοῦ κλήρου τῆς συνόλου Ἐκκλησίας.

Α Ν Α Κ Ο Ι Ν Ω Σ Η

Ἐπειδή πολλοί ἐκ τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνωστῶν μᾶς ρωτοῦν πῶς μποροῦν νά δοθηθοῦν καί οικονομικά τήν προσπάθειά μας, τούς πληροφοροῦμε ὅτι γιά τόν σκοπό αὐτόν ἀνοίξαμε τούς ἐξῆς δύο τραπεζικούς λογαριασμούς, ὅπου καί μποροῦν νά καταθέσουν ὅ,τι προαιρεῖται ἡ ἀγάπη τους:

Ἑθνική Τράπεζα: **421/61.43.74-15** καί Alpha Τράπεζα Πίστωσης: **815-002101-039454**.

Ἐπίσης, ὅσοι θέλουν, μποροῦν μέσω ΕΛ.ΤΑ. νά μᾶς ἐνισχύσουν οικονομικά μέ τήν ἔνθετη ταχυπληρωμή, ἡ ὅποια ἔχει πολύ χαμηλότερο ταχυδρομικό τέλος ἀπ’ ὅτι ἡ συνηθισμένη ταχυπληρωμή.

Ἐπενθυμίζουμε ὅτι τό περιοδικό ἀποστέλλεται δωρεάν. Γίνονται, ὅμως, μέ εὐγνωμοσύνη δεκτές οἱ ὅποιες προαιρετικές εἰσφορές, μιᾶ καί τό περιοδικό δέν ἔχει ἄλλους πόρους.

ΝΕΕΣ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΕΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ “ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΕΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ”

Τό τελευταίο διάστημα παρακολουθούμε μία συντονισμένη προσπάθεια που στοχεύει στον υποβιβασμό της Έλληνικής Ορθοδόξου Εκκλησίας και την εξίσωσή της με τις ποικίλες αίρέσεις που παράγουν καθημερινά τό φθοροποιό τους έργο.

Η προσπάθεια αυτή στηρίζεται και συνηγορείται από γνωστούς και κατονομασμένους κύκλους στην χώρα μας, από πρόσωπα που αυτοκλήτως όρίζονται ως ύψηλή διάνοηση και υπερασπιστές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Οί προσπάθειες αυτές συνδέονται και καταλήγουν στους κρατικούς σχεδιασμούς για την έπιβολή νέων ταυτοτήτων και στό σχετιζόμενο με την Συμφωνία Σέγγκεν νομοθετικό πλαίσιο (νομοθετικές ρυθμίσεις για την δήθεν προστασία του πολίτη, Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων κλπ.).

Δέν είναι τυχαίο, άλλωστε, πώς τόσο ό νέος ύπουργός Δικαιοσύνης κ. Σταθόπουλος όσο και ό κ. Άλιβιζάτος είναι συγχρόνως μέλη και της Αρχής Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων και της Επιτροπής Θρησκευτικών Έλευθεριών του Έπουργείου Έξωτερικών (Έπ. Έξ.), δύο φορέων που τον τελευταίο καιρό, με τό πρόσχημα της προστασίας και της έλευθερίας, έπιδεικνύουν έναν υπερβάλλοντα ζήλο για την φαλκίδευση των έλευθεριών και την παραχάραξη των έλληνορθοδόξων παραδόσεών μας.

Άναφέρουμε ένδεικτικά κάποιες συγκεκριμένες περιπτώσεις που αποκαλύπτουν αυτή την πραγματικότητα:

1) Τήν εισήγηση του Καθηγητού κ. Μ. Σταθόπουλου προς την Έπιτροπή Θρησκευτικών Έλευθεριών του Έπ. Έξ. για έπιβολή των ταυτοτήτων με τό 666, απάλειψη της αναγραφής του θρησκεύματος σέ αυτές, καθιέρωση ύποχρεωτικού πολιτικού γάμου, ανατροπή των μέχρι σήμερα σχέσεων Έκκλησίας-Πολιτείας κλπ. (έφημ. **Έλεύθερος Τύπος**, 10.2.2000).

2) Τήν εισήγηση του ίδιου Καθηγητού προς την Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων για την κατάργηση του ίσοκύρου θρησκευτικού και πολιτικού γάμου και την καθιέρωση του πολιτικού ως ύποχρεωτικού

(έφημ. **Άπογευματινή**, 13.1.2000).

3) Μελέτη του ίδιου Καθηγητού με νομοθετικές προτάσεις για ριζική ανατροπή του ίσχύοντος συνταγματικού και νομοθετικού καθεστώτος που άφορούν τά θρησκευτικά πράγματα της χώρας μας (**Ποινικό Δίκαιο - Έλευθερία - Κράτος Δικαίου**, έκδ. Α. Σάκουλα, Άθήνα 1999).

4) Πρόσφατο άρθρο του κ. Ν. Άλιβιζάτου, με ανάλογες θέσεις και προβολή του νέου βιβλίου που εκδόθηκε από τό “Κέντρο Έρευνών Μειονοτικών Όμάδων” και άσχολείται με τις ύποτιθέμενες θρησκευτικές διακρίσεις στην Ελλάδα (έφημ. **Τό Βήμα**, 20.2.2000).

5) Τήν, μόλις πρό όλίγων ήμερών, έκδοση, από τό Έπουργείο Τύπου, Προεδρικού Διατάγματος που δίδει στον Έπουργό Τύπου τό δικαίωμα νά “άπαγορεύει προληπτικά την μετάδοση έκπομπών που προβάλλουν φυλετικές και θρησκευτικές διακρίσεις” (ειδήσεις Ρ/Σ Flash, 2.2.2000).

6) Τίς πρόσφατες δηλώσεις του Έπουργού Έξωτερικών κ. Γ. Παπανδρέου για την απάλειψη του θρησκεύματος από τίς νέες ταυτότητες, καθώς, κατά τον κύριο Έπουργό, ή αναγραφή του συνιστά στοιχείο άντιδημοκρατικότητας (συνέντευξη προς την Ένωση άνταποκριτών ξένου τύπου και σχετικά δημοσιεύματα).

7) Παλαιότερο ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (Φεβρουάριος 1998) που καταδικάζει την αναγραφή του θρησκεύματος στίς ταυτότητες (έφημ. **Έστία**, 18.2.1998).

8) Αίτημα της έδραϊκής κοινότητας των Η.Π.Α. προς τον Έλληνα Πρωθυπουργό για την απάλειψη του θρησκεύματος από τίς ταυτότητες καθώς, σύμφωνα με την γνώμη τους, ή αναγραφή του συνιστά στοιχείο θρησκευτικής διακρίσεως (έφημ. **Έλεύθερος Τύπος**, 13.3.1999).

Άπό την διαπλοκή των γεγονότων και των σκοπιμοτήτων τους, καταδεικνύεται ή άλυσιδωτή ένταξή τους στίς έπιδιώξεις άντροδοξών και άντεθνικών κέντρων και συμφερόντων, στό πνεύμα των αρχών της Παγκοσμιοποίησης και της Νέας Τάξεως

ΝΟΜΙΚΙΣΜΟΣ - ΝΟΜΙΚΗ ΑΔΥΧΜΕΙΑ

Η Κοινοτική ‘Οδηγία 95/46 στίς εξαιρέσεις από τήν ύποχρέωση γνωστοποίησεως καί λήψεως άδειας από τήν ‘Αρχή γιά τήν τήρηση άρχείου περιλαμβάνει αναφορά σέ “ίδρυμα, σωματεία ή όποιονδήποτε άλλο μή κερδοσκοπικό φορέα ό όποιος επιδιώκει πολιτικούς, φιλοσοφικούς, **θρησκευτικούς** ή συνδικαλιστικούς σκοπούς”.

Παραθέτουμε τό πλήρες κείμενο του άρθρου 8 παρ. 2 περ. δ τής Κοινοτικής ‘Οδηγίας 95/46:

...Η παράγραφος 1. δέν ισχύει έφόσον:

...δ) ή έπεξεργασία πραγματοποιείται από ίδρυμα, σωματεία ή όποιονδήποτε άλλο μή κερδοσκοπικό φορέα ό όποιος επιδιώκει πολιτικούς, φιλοσοφικούς, θρησκευτικούς ή συνδικαλιστικούς σκοπούς, υπό τόν όρο ότι ή έπεξεργασία άφορᾶ μόνο τά μέλη του ή πρόσωπα μέ τά όποια τό ίδρυμα, τό σωματείο ή ό φορέας διατηρεί, ως εκ του σκοπού του, τακτικές έπαφές καί τά δεδομένα ανακοινώνονται σέ τρίτους μόνο μέ τήν συγκατάθεση τών προσώπων στά όποια αναφέρονται”.

Τό σχέδιο νόμου πού κατατέθηκε στή Βουλή τόν Μάρτιο του 1997 περιείχε ανάλογη ρύθμιση στό άρθρο 7, παρ. 2α όπου προβλεπόταν ή αντίστοιχη εξαιρέση έφόσον “ή έπεξεργασία πραγματοποιείται από αναγνωρισμένο ίδρυμα, σωματείο ή ένωση προσώπων χωρίς κερδοσκοπικό χαρακτήρα μέ πολιτικό, θρησκευτικό, φιλοσοφικό ή συνδικαλιστικό χαρακτήρα...”. (Οικονομικός Ταχυδρόμος 18/9/97). **Παραδόξως καί χωρίς καμία εξήγηση ή συγκεκριμένη διάταξη**

άπαλείφθηκε τήν τελευταία στιγμή από τό τελικό κείμενο πού ψηφίστηκε από τήν Βουλή (Νόμος 2472/97).

Μέ τήν πρόσφατη τροπολογία τής 7ης Μαρτίου του 2000 καί χωρίς τόν προαπαιτούμενο δημόσιο διάλογο έπανήλθε ή διάταξη αυτή χωρίς όμως τήν αναφορά σέ αναγνωρισμένα ιδρύματα μέ θρησκευτικό χαρακτήρα, όπως προέβλεπε ή Κοινοτική ‘Οδηγία καί τό τελικό προσχέδιο του νόμου 2472/97. ‘Η τροπολογία αυτή αναφέρει συγκεκριμένα: “ό υπεύθυνος έπεξεργασίας απαλλάσσεται... όταν ή έπεξεργασία γίνεται από σωματεία εταιρείες, ένώσεις προσώπων καί πολιτικά κόμματα καί άφορᾶ δεδομένα τών μελών ή εταιρειών τους...”.

Παρά τήν όνομαστική αναφορά σέ επαγγελματικές ομάδες όπως ιατροί, δικηγόροι, άμισθοι ύποθηκοφύλακες, συμβολαιογράφοι, δικαστικοί έπιμελητές, **παρалаίπεται ή παραμικρή αναφορά στά νομικά πρόσωπα τής ‘Εκκλησίας καί μέ τόν τρόπο αυτό τήν ύποβιβάζει στό επίπεδο τών “ένώσεων προσώπων”** έξιςώνοντάς τήν **έτσι μέ τίς ποικίλες ένώσεις ή καί τίς αίρετικές ομάδες**. Ένώ θά μπορούσε νά γίνει ρητή αναφορά καί στά εκκλησιαστικά νομικά πρόσωπα, δεδομένου ότι όλοι οί λοιποί όροι του νόμου συντρέχουν, καί νά λυθεί χωρίς ένδεχόμενες άμφιβολίες τό όλο θέμα, έντούτοις ό νόμος παρέλειψε τήν μεία τών εκκλησιαστικών προσώπων μεταξύ τών απαλλασσομένων. **Γιατί άραγε;**

Χριστός ‘Ανέστη!

‘Αληθώς ‘Ανέστη!

Είς τέσσαρας μόνον λέξεις συγκεκριαλιούονται καί τά τέσσαρα Εύαγγέλια του Χριστου: Χριστός ‘Ανέστη! ‘Αληθώς άνέστη!... Είς εκάστην έξ αυτών εύρίσκειται από ένα Εύαγγέλιον, καί είς τά τέσσαρα Εύαγγέλια εύρίσκειται όλον τό νόημα όλων τών κόσμων του Θεου, τών όρατων καί άοράτων. Καί όταν όλα τά αισθήματα του ανθρώπου καί όλαι αί σκέψεις του συγκεντρωθούν είς τήν βροντήν του πασχαλιου αυτού χαιρετισμου: «Χριστός άνέστη!», τότε ή χαρά τής άθανασίας σειει όλα τά όντα, καί αυτά εν άγαλλίασει άπαντων επιβεβαιούται τό πασχάλιον θαύμα: «‘Αληθώς άνέστη!» (‘Αρχιμ. ‘Ιουστίνου Πόποδιτς «‘Ανθρωποι καί Θεάνθρωπος», σελ. 45).

‘Η «Παρακαταθήκη» εύχεται στους άγαπητους αναγνώστες της τό Φως του ‘Αναστά- ντος Χριστου νά φωτίζει τό νοϋ καί τήν καρδιά καί νά κατευθύνει τίς σκέψεις καί τά δια- βήματά τους.

Η ΕΚΚΟΣΜΙΚΕΥΣΗ ΕΙΣΟΡΜΑ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΜΟΝΑΧΙΣΜΟ

ὑπό Ἀρχιμανδρίτου Ἰωαννικίου Κοτσώνη

Δέν τό εἶχαμε ἀντικρύσει καί τοῦτο τό παράδοξο στίς ἡμέρες μας. Τό εἶδαμε κι' αὐτό καί στενάξαμε καί θρηνήσαμε μέ Ἱερεμιακό θρήνο γιά τόν πνευματικό μας κατήφορο. Ποιό τό παράδοξο καί ἐξωφρενικό; Ὁρθόδοξοι μοναχοί μέ κιθάρες καί μουσικά ὄργανα νά τραγουδᾶνε δίκην πλανωδίων ἢ νυκτοβίων τραγουδιστῶν!!!

Ἄλλοι εἶπαν ὅτι τραγούδησαν μέ χριστιανικά λόγια, ἀλλά μέ μελωδία ἐλαφροῦ ρόκ. Ἄλλοι εἶπαν ὅτι τραγούδησαν τραγουδάκια σάν τά γνωστά προτεστάντικα μέ τόν γλυκανάλατον ἐκείνον συναισθηματισμόν, τόν ξένον πρός τό Ὁρθόδοξο βίωμα τῆς χαρμολύπης ἢ τῆς δοξολογίας, τοῦ θείου πόθου, τοῦ θείου ἔρωτος καί τῆς ἰσορροπίας.

Φαίνεται ὅτι ἐχάσαμε ὄχι μόνο τήν αἴσθηση τῆς ἰσορροπίας, ἀλλά καί αὐτή τήν ἴδια τήν ἰσορροπία μας σάν Χριστιανοί καί σάν μοναχοί. Μήπως θέλουμε νά καταργήσωμε καί τά πνευματικά σύνορά μας; Τά αἰώνια ὄρια καί σύνορα. Μήπως δέν ζοῦμε στήν Ἑλλάδα; Μήπως δέν πατᾶμε σέ Ἑλληνορθόδοξο χῶμα; Χῶμα ποτισμένο μέ ἰδρωῶτες καί δάκρυα ἡρώων καί μαρτύρων. Μήπως ἔγινε ὀλοκληρωτική κατάληψη, τελεία ἄλωση τῆς Ἑλληνορθόδοξης Παραδόσεως; Μιάς Παραδόσεως πού ἀποτελεῖ τήν τελευταία ἔπαλξη, τήν ἔσχατη ἐλπίδα σ' αὐτόν τόν κυκεῶνα καί τόν κυκλῶνα τῆς πολτοποίησης, τῆς παγκοσμιοποίησης καί οἰκουμενιστικῆς αἰρέσεως.

Τί εἴπωμεν καί τί λαλήσωμεν; Ἀδελφικῶς ἐρωτοῦμε: Σέ τί ἀποσκοποῦσε, ἀδελφοί καί πατέρες, αὐτή ἡ μουσικοσυνθετική, καινοφανῆς ἐκδήλωσή σας; Μήπως υἱοθετήσαμε ἀσυναίσθητα καί ὑποσυνείδητα τό παπικό δόγμα «ὁ σκοπός ἀγιάζει τά μέσα»; Τότε χαθήκαμε. Δέν εἶδατε ποῦ ὠδήγησε μέσα στήν ἱστορία τοῦ Παπισμοῦ καί ποῦ ὠδηγεῖ μέχρι σήμερα αὐτό τό κοσμικό, πλανεμένο καί ἀπόδλητο δόγμα; Ἐν ὀνόματι δηλαδή τοῦ σκοποῦ τά πάντα μπορεῖς νά κάνεις. Καί αὐτός ὁ σκοπός, (ἅς εἶναι καί ἀμαρτωλός ἢ ἀντίχριστος ἢ ἐξωφρενικός), αὐτός ὁ σκοπός καί ὄχι ὁ Θεός ἀγιάζει τά πάντα!!!;

Δέν ἔχουμε διδαχθεῖ ἀπό τά πειράματα καί τίς δοκιμές πού ἔκαναν οἱ Δυτικοί; Δέν ἔγιναν τά παθήματά τους μαθήματα γιά μᾶς; Κατώρθωσαν ἄραγε νά φέρουν ἀνθρώπους πρός τήν Ἐκκλησία μέ τίς μουσικές καί τοῦς θεατρεινισμούς τους; Καί ὅσοι ἔρχονται (ἂν ἔρχονται) μέ αὐτά τά μέσα, ἄραγε ἔχουν βάθος πίστεως καί ἐν Χριστῷ ζωῆς ἢ εἶναι ἐπιδερμικοί Χριστιανοί;

Ποῦ εἴσθε ἅγιοι πατέρες, ἅγιοι ὑμνωδοί καί μελοποιοί, ἠδύμολπα ἀηδόνια τῆς Ἐκκλησίας, ποῦ εἴσθε ἥρωες τῆς πίστεως καί τῆς Πατρίδος, ἀρρενωποί ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ποῦ εἴσθε Παπαδιαμάντη καί Κόντογλου καί Σ. Καρᾶ νά δῆτε τά χάλια μας; Ποῦ εἴσθε γιά νά πῆτε μία προσευχή νά συγχωρήσῃ ὁ Κύριος τίς ἀνοησίες μας καί νά μᾶς βάλῃ στό μυροδόλο μονοπάτι τῆς Παραδόσεως μέ τήν ἀρμόζουσα σοβαρότητα.

Ὀντως ἀπάδει στήν μοναχική πολιτεία καί μοναχική ιδιότητα τοῦ Ὁρθόδοξου μοναχοῦ αὐτή ἡ εἰκόνα τοῦ μοναχοῦ μέ τίς κιθάρες. Μοῦ εἶπε εὐστοχα κάποιος: «Πῶς θά κατορθώσῃ νά συγκεντρώσῃ τόν νοῦν του ὁ μοναχός π. τάδε στήν προσευχή καί στήν ἀκολουθία του μέσα στό κελλί του, μέσα στό μοναστήρι του, μετά τήν συναυλία»; Δηλαδή πᾶμε νά δημιουργήσωμε ἓνα «**μεταλλαγμένον Μοναχισμόν**» κατά τό μοντέρνο σύστημα τῆς μεταλλάξεως τῶν πάντων; Ἀλλά ἡ Ἀνατολή δέν συνήθισε ποτέ νά κάνῃ ἀλλαγές καί μεταλλαγές καί παραλλαγές, οὔτε διαλογές, οὔτε ἐπιλογές ἀνάλογα κατά ποῦ φυσάει ὁ ἄνεμος καί μέ τίς μόδες τοῦ κόσμου τούτου, καθώς κάνει ἡ Δύση. Μία εἶναι ἡ ἐπιλογή τῆς Ἀνατολῆς: **τό Εὐαγγέλιο τοῦ Θεανθρώπου καί ἡ ἀκατάλυτη παράδοση τῶν Ἁγίων πατέρων**. Καί στόν λόγο καί στήν τέχνη. Καί στίς λειτουργικές τῆς τέχνης.

Ὁ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικός Μοναχισμός ἔχει ἓνα κλασσικό χαρακτηριστικό, μία ἰδιοποιόν διαφορά, πού ἀποτελεῖ τό στίγμα, τό μεγαλεῖο, τό ὑπερούσιο κάλλος του: **εἶναι ἡσυχαστικός**. Ὡς ἡσυχαστικόν τόν ἐβίωσαν καί τόν παρέδωσαν οἱ ἅγιοι Πατέρες. Καί ὡς ἡσυχαστικόν τόν παραλαμβάνομε καί ἡμεῖς οἱ

νέοι μοναχοί τῆς τρίτης Χιλιετίας. Ἐν ἀντιθέσει μέ τά παπικά μοναχικά τάγματα πού ζοῦν μέσα στόν «ἀκτιδισμόν», στή δικαίωση τῶν ἔργων. Θά φανοῦμε ἀντάξιοι αὐτῆς τῆς πανάκριβης καί ἀνεκτίμητης κληρονομιάς; Ἡ θά τήν προδώσουμε;

Κατά τόν ἅγιον Ἰωάννη τῆς Κλίμακος οἱ μοναχοί εἶναι φῶς τῶν ἀνθρώπων. Ποιό φῶς διαθέτουν; Μέ ποιό φῶς ἀκτινοβολοῦν; Τό φῶς τοῦ κόσμου τούτου; Ἡ μέ τό Φῶς, ὁ φω-

τίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον; Τό Φῶς τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος Φωτός.

Ἄς ἀναθεωρήσουμε τήν θέση μας, μέσα στήν ἱστορία, μέσα στήν Ἐκκλησία. Ἄς μετανοήσουμε γιά τούς σκανδαλισμούς, ἄς διώσωμε τήν ἀποστολική ζωή τῶν Ἁγίων Πατέρων, καί μέσα στό φῶς τῆς ἀσκήσεως, τῆς ἀρετῆς καί τῆς ἡσυχίας τους θά λάμπουν οἱ καρποί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί οἱ καρποί τῶν σεσωσμέ-

ΟΡΘΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΜΕ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΕΝΔΥΜΑ

ὑπό Ἀρχιμανδρίτου Ἰωαννικίου Κοτσώνη

Κατάπληξιν ἐπροξένησε ἡ ἐπιπολαία κυκλοφορία στό Ἅγιον Ὄρος καί στόν κόσμον ἑνός τεύχους ὅπου ἕνας ἱστορικός καί ἕνας βυζαντινολόγος μέ ἄδεια τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, συμπεραίνουν ὀρθολογιστικά ὅτι ἡ ἱερά θαυματουργός εἰκόνα τῆς Θεοτόκου ΤΟ ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ εἶναι ἀντίγραφον τῆς πραγματικῆς εἰκόνας, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἐψάλη ὁ ἀρχαγγελικός ὕμνος.

Μήπως ἔκαναν λάθος οἱ κύριοι καί ἐνόμισαν ὅτι ἀντί τοῦ Ἁγίου Ὄρους εὐρίσκονται σέ κανένα Πανεπιστήμιο ἐρευνῶν, σέ κανένα Μουσεῖο, σέ κανένα κοσμικό σαλόνι, πού ἀφορολόγητα μπορεῖ ὁ καθείς νά κάνη ὑποθέσεις, δῆθεν ἐπιστημονικές, σέ κανένα τηλεοπτικό κανάλι ἐπιδείξεως σαπουνογνώσεων καί εὐλογοφανῶν ἐγκεφαλισμῶν, δίχως συναίσθησιν προσγειώσεως σέ μία γῆ ἁγία, ὅπου καί οἱ πέτρες καί ὁ ἀέρας μοσχοβολοῦν ἀπό τήν Θεομητορική ὕμνολογία;

Τό γεγονός αὐτό, θλιβερό γιά τήν σύγχρονη πραγματικότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους, πρέπει νά προβληματίσῃ ὅλους τούς ἀδελφούς καί Πατέρες Ἁγιορεῖτες, πού ἐτάχθησαν νά φυλάνε ὄχι ἀπλῶς Θερμοπύλες, ἀλλά τήν Πύλην τοῦ Οὐρανοῦ, κατά τόν ἀείμνηστον Καθηγητήν Λούδαριν.

Νά προσέξουμε ὥστε ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι διαφόρων ὑπηρεσιῶν πού κατέκλυσαν τόν Ἅγιον Τόπον νά προσαρμοστοῦν στά παραδοσιακά δεδομένα καί τήν ἁγιορειτικήν τάξιν καί παράδοσίν του. Νά ἀφομοιωθοῦν μέ αὐτόν τόν Ἅγιον Τόπον καί τήν ἱστορία του.

Καί ὄχι οἱ μοναχοί καί ὁ Τύπος νά προσαρμοσθῇ καί νά ἀφομοιωθῇ μέ τά φῶτα τῶν διπλωματούχων κοσμικῶν. Δέν τούς ἔφεραν οἱ ἅγιοι πατέρες ἐδῶ νά «μαῶς ἀλλάξουν τά φῶτα!!» Ὁ Ἅγιος τοῦτος Τόπος ἔχει τό δικό του Ἄκτιστον Φῶς τῆς Τρισηλίου Θεότητος καί τῶν ἁγίων του. Δέν χρειάσθηκε αἰῶνες τώρα, οὔτε θά χρειασθῇ στό παρόν καί στό μέλλον τά κτιστά φῶτα τοῦ κόσμου τούτου.

Γνωρίζομε ὅτι δέν ἔπαυσε, οὔτε θά παύσῃ νά ὑπάρχει ὁ Βαρλααμισμός, ἡ ὀρθολογιστική αἵρεσις τῆς Δύσεως, ἡ στείρα καί στυγνή ἐνατένισις καί ἐγκεφαλική ὄψις τοῦ μυστηρίου, τοῦ θαύματος, τοῦ ὑπεραισθητοῦ, τοῦ Θαῶρειου φωτός τῆς Ἀνατολῆς. Ὁχι ὅμως νά ἐπιτρέψωμε καί στό Ἅγιον Ὄρος, στά Ἅγια τῶν Ἁγίων τῆς Ὁρθοδοξίας, τήν βέβηλη καί βάνδαλη εἴσοδο αὐτῆς τῆς ἄχαρης ὀρθολογοκρατίας.

Καί ἀλήθεια νά ἦσαν ὅσα ἐλέχθησαν, δέν ἔπρεπε νά γίνῃ δεκτὴ ἡ σύνταξη καί κυκλοφορία αὐτοῦ τοῦ φυλλαδίου. Πολύ περισσότερο τώρα, πού τέτοιες ὑποθέσεις εἶναι καί ἐπιστημονικῶς ἀστήρικτες καί πλανεμένες.

Ἀδελφοί καί πατέρες. Στῶμεν καλῶς! Στῶμεν μετά φόβου καί νήψεως καί ἐπαγρυπνήσεως. Τά ὅσια καί τά ἱερά μας χρήζουν ἀγρύπνου σκοπιᾶς καί διπλοσκοπιᾶς. «Ὁ κλέπτης (Ὁρθολογισμός) οὐκ ἔρχεται εἰ μὴ ἵνα κλέψῃ καί θύσῃ καί ἀπωλέσῃ» (Ἰωάν. 1,10) τούς ἀθάνατους θησαυρούς τῆς Παραδόσεώς μας.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΕΣ

Frank Schaeffer:

«**Αναζητώντας την Ὁρθόδοξη πίστη στὸν αἰῶνα τῶν ψεύτικων θρησκειῶν**», με ὑπότιτλο «Χορεύοντας μόνος», ἔκδοσις «Μακρυγιάννης», Κοζάνη 2000.

Τὸ βιβλίο ἀποτελεῖ μετάφρασι ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸ πρωτότυπο πού ἔχει τὸν τίτλο «Dancing alone». Τὴν μετάφρασί του ἐπιμελήθηκε ὁ Δρ. τῆς Θεολογίας καὶ Φιλολογίας Ἀρχιμ. Αὐγουστίνος Μύρου, καὶ τὸ προλογίζει ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους Ἀρχιμ. Γεώργιος.

Ὁ Frank Schaeffer εἶναι καταξιωμένος συγγραφέας καὶ σκηνοθέτης στὴν Ἀμερική. Κατάγεται ἀπὸ προτεστάντικὴ οἰκογένεια καὶ γνωρίζει ἄριστα τὴν νοστορπία τῆς ἀμερικανικῆς κοινωνίας. Στράφηκε στὴν Ὁρθοδοξία τὴν δεκαετία τοῦ '70 καὶ ἔγινε μέλος τῆς ἑλληνορθόδοξου Ἐκκλησίας στὴν Ἀμερική στίς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ '90. Στὸ βιβλίο του αὐτὸ περιγράφει τὴν πολύμοχθη πορεία του πρὸς τὴν ἀληθινὴ Πίστι. Εἶναι γι' αὐτὸ πολὺ χαρακτηριστικὸς ὁ ἀγγλικὸς τίτλος: «Dancing alone» (χορεύοντας μόνος).

Ὁ Καθηγούμενος Ἀρχιμ. Γεώργιος γράφει γιὰ τὸ βιβλίο: «Τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶναι μία δημόσια ἐξομολόγηση πού ἀποκαλύπτει στὸν ἑτερόδοξο Χριστιανὸ ποιὸς εἶναι ὁ δρόμος πού θὰ τὸν ὀδηγήσῃ στὴν πατρική του ἐστία. Εἶναι μία διεξοδική κριτικὴ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Δύσεως καὶ ταυτόχρονα μία παρήγορη ἀντιπροσφορά τῆς αὐθεντικῆς, ἀποστολικῆς, ἁγιοπατερικῆς ἐμπειρίας τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, τῆς μόνης ἀληθινῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ».

Τὸ βιβλίο ἀρχίζει τὴν πλοκή του ἀπὸ τὸ πρόβλημα, πού γιὰ τὸν συγγραφέα ἦταν ὁ πολυδιασπασμένος ἐξωτερικὸς προτεστάντικὸς κόσμος καὶ ὁ πολυδιασπασμένος ἐσωτερικὸς ἄνθρωπος τοῦ προτεστάντισμοῦ. Τὴν συνεχίζει με τὴν κριτικὴ τῶν αἰτίων πού ὠδήγησαν σ' αὐτὸ καὶ πού εἶναι τὰ θεολογικά, φιλοσοφικά καὶ πολιτιστικά δεδομένα τῆς ἑτεροδόξου Δύσεως. Τὴν ὀλοκληρώνει τέλος με τὴν ἀνεύρεσι τοῦ μοναδικοῦ χώρου, ὁ ὁποῖος δὲν ἀλλοιώθηκε ἀπὸ τὰ αἴτια πού πολυδιέσπασαν τὸν ἄνθρωπο στὴν Δύσι. Εἶναι ἡ Μία Ἁγία Καθο-

λικὴ καὶ Ἀποστολικὴ, ἡ Ὁρθόδοξος, Ἐκκλησία. Κατὰ τὴν ἀναζήτησί της ἀνέκρινε καὶ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία, τὴν ὁποία ἐγνώριζε ἀπὸ κοντὰ στὴν Ἀμερική, ἀλλὰ δὲν βρῆκε σ' αὐτὴν τοὺς χαρακτηρὲς τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Τὴν πορεία του ὀλοκλήρωσε διερευνώντας καὶ τὰ στοιχεῖα πού σήμερα συνθέτουν μὲν τὴν εἰκόνα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας χωρὶς ὅμως νὰ ἀποτελοῦν καὶ γνήσια χαρακτηριστικά της. Ἀπέναντι σ' αὐτὰ στέκεται με κριτικὴ διάθεσι. Ἔνα τέτοιο στοιχεῖο εἶναι ὁ Οἰκουμενισμὸς, ἀπέναντι στὸν ὁποῖο στέκεται πραγματικά με ἀποστροφή. Τονίζει ἐμφατικά ὅτι ὅσοι ἐπέστρεψαν στὴν Ὁρθοδοξία δὲν τὸ πέτυχαν με τοὺς οἰκουμενιστικὸς διαλόγους ἀλλὰ με τὴν ἐν μετανοίᾳ ἀναζήτησι τῆς ἀληθείας (σ. 506) καὶ ὅτι «ἡ ἀληθινὴ καὶ μόνιμη “οἰκουμενικὴ ἐνότητα” θὰ ἐπιτευχθεῖ, ὅταν ὅλοι οἱ (ἑτερόδοξοι) χριστιανοὶ ἐπιστρέψουν στὸ πατρικὸ τους σπίτι» (σ. 8).

Ἀνδρέα Ν. Παπαβασιλείου: «**Ὁ Θεολογικὸς Διάλογος μεταξύ Ὁρθόδοξων καὶ Ἀντιχαλκηδονίων**» Τόμος πρῶτος, Κέντρο Μελετῶν Ἱερᾶς Μονῆς Κύκκου, Λευκωσία 2000.

Ὁ κ. Ἀνδρέας Παπαβασιλείου πού μᾶς ἐχάρισε τὴν ἀναφερομένη ἀνωτέρω σπουδαία ἱστορικοδογματικὴ μελέτη, εἶναι Κύπριος τὴν καταγωγήν, διδάκτωρ Θεολογίας καὶ τέως Ἐπιθεωρητὴς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως Κύπρου.

Ὁ συγγραφεὺς πραγματεύεται στή μελέτη του αὐτὴ ἓνα θέμα πού γνωρίζει καλά, ἀφοῦ ἐξεπροσώπησε μαζί με ἄλλους θεολόγους τὴν Κυπριακὴ Ἐκκλησία στὸν Διάλογο με τοὺς Ἀντιχαλκηδονίους.

Ὅπως ὁ ἴδιος γράφει στὰ Προλεγόμενα τῆς ἐργασίας του: «Ἡ παρούσα ἐργασία μας ἔχει διπλὸ χαρακτήρα: Νὰ πληροφωρήσουμε καὶ νὰ ἐνημερώσουμε τὸν ἀναγνώστη, προσωπικά καὶ ὑπεύθυνα, γιὰ ὅσα ἔγιναν κατὰ τὰ τελευταῖα τριάντα χρόνια, ἀναφορικά με τὸ Διάλογο τῶν Ὁρθόδοξων καὶ τῶν Ἀντιχαλκηδονίων θεολόγων, καὶ νὰ καταθέσουμε μιά δευτέρη σκέψη μας γιὰ τὴν περιλάλητη Δευτέρα Κοινὴ Δήλωση καὶ ὅλα τὰ ἀνακύπτοντα ἀπὸ αὐτὴ θέματα. Ὡς μέθοδο προσεγγίσεως καὶ

έρμηνειάς τῶν θεμάτων τούτων χρησιμοποιήσαμε τήν ἱστοριδιγματική» (ἐνθ. ἀν. σελ. 10).

Στήν Εἰσαγωγή (σ. 17-33) παρατίθεται ἡ ὁμλία τοῦ κ. Παπαβασιλείου, ἡ ὁποία ἀποδεικνύει τήν ἀρχήθεν ἀπαίτησι τῆς Κυπριακῆς ἀντιπροσωπείας, ἡ χριστολογική συμφωνία μέ τούς ᾽Αντιχαλκηδονίους νά σημαίνει τήν ἀναγνώρισι ἐκ μέρους των τῆς θείας αὐθεντίας τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων Δ΄, ΣΤ΄ καί τῶν λοιπῶν. ᾽Επίσης καταδεικνύει τήν ἄρνησι κάθε μορφῆς ἄρσεως ἀναθεμάτων πού θά προσέβαλε τήν αὐθεντία τῶν Συνόδων αὐτῶν.

Στό πρῶτο κεφάλαιο (σ. 35-94) ἀποδεικνύει ὅτι στίς ἀνεπίσημες Διασκέψεις, πού ἔγιναν ὑπό τήν αἰγίδα καί μέ χρηματοδότησι τοῦ Π.Σ.Ε., ἔγιναν ἀπαράδεκτες ὑποχωρήσεις στό χριστολογικό δόγμα ἀπό πλευρᾶς ᾽Ορθοδόξων θεολόγων, πού ὀνομάσθηκαν “ἐπιβεβαιώσεις τῆς Χριστολογικῆς συμφωνίας μεταξύ Χαλκηδονίων καί ᾽Αντιχαλκηδονίων” καί ἀπετέλεσαν βαρειά κακή κληρονομιά πού πέρασε καί ἐπηρέασε βαθεῖα καί τόν ἀκολουθήσαντα ἐπίσημο διάλογο. Στό ἴδιο κεφάλαιο ὁ κ. Καθηγητής ἐπισημαίνει τήν ριζική καί ἀνεξήγητη ἀλλαγὴ πού σημειώθηκε μεταξύ τῶν ἀνεπισήμων Διασκέψεων τοῦ Μπρίστολ καί τῆς Γενεύης, κάτι πού φάνηκε στήν Διάσκεψι τῆς Γενεύης (1970) καί ἔδωσε τήν ἀφορμή στόν π. Ἰωάννη Ρωμανίδη νά εἰπῆ: «ἐν Γενεύῃ ὑπάρχει σχέδιον μυστηριακῆς κοινωνίας καί ἐνώσεως ἄνευ τῆς ἀναγνωρίσεως Οἰκουμενικῶν Συνόδων» (σ. 76). Πρόκειται γιά τήν μεθόδευσι ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων καί τήν παραπομπή τοῦ θέματος τῶν Συνόδων καί τῆς συναριθμίσεώς των στόν μετά τήν μυστηριακή ἐνωσι χρόνο.

Στό δεύτερο κεφάλαιο (σ. 95-187) ὁ κ. Παπαβασιλείου πραγματεύεται τά πεπραγμένα τῶν ἐπισήμων Συνελεύσεων τῆς Μικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς καί τῶν Ὑποεπιτροπῶν τῆς ἀπό τό 1985 στό Σαμπεζύ μέχρι τό 1998 στήν Δαμασκό. Ἐπισημαίνει τήν ἀπαράδεκτη ὑποχώρησι στίς ἀπαιτήσεις τῶν ᾽Αντιχαλκηδονίων γιά τήν ὀνομασία τους ὡς ᾽Ορθοδόξων Ἐκκλησιῶν γιά νά μή ναυαγήσῃ τάχα ὁ διάλογος, καθὼς καί τήν σκανδαλώδη δήλωσι τοῦ Κόπτου πατριάρχου Σενούντα ὅτι εἶναι τελείως ἀδύνατον νά δεχθῶν τήν Δ΄ Οἰκουμενική Σύνοδο. Ἀπό τήν ὄλην πραγματεύεσθαι διαφαίνε-

ται ποιοί ἐπώνυμοι θεολόγοι θεώρησαν ἐπιτευχθεῖσα τήν χριστολογική συμφωνία(!) μέ τίς ἐκπονηθεῖσες Κοινές Δηλώσεις. Ἐπίσης διαφαίνεται μέ ποιές θεολογικές μεθοδεύσεις παρεκάμφθη τό ὄντως ἀνυπερέβλητο πρόβλημα τῆς συναριθμίσεως τῶν Συνόδων. Τέλος παρουσιάζεται τό ὄλο σκηνικό τῆς Συνελεύσεως τῆς Δαμασκοῦ (1998), ἀπό τό ὁποῖο φαίνεται τό σοβαρό ἔλλειμα διορθοδόξου συμφωνίας γιά θέματα στά ὁποῖα ἀπαιτεῖται πανορθόδοξος ὁμοφωνία.

Στό τρίτο κεφάλαιο (σ. 189-299) γίνεται θαθεῖα θεολογική κριτική τῆς Β΄ Κοινῆς Δηλώσεως, ἀπό τήν ὁποία ἀποδεικνύεται ὅτι ἀποτελεῖ κείμενο θεολογικῶς διάτρητο καί ἀπό ᾽Ορθοδόξου ἀπόψεως ἀπαράδεκτο. Εἶναι χαρακτηριστική ἡ δήλωσις τοῦ κ. Παπαβασιλείου, ὅτι σήμερα δέν θά προσεπέγραφε ἕνα τέτοιο κείμενο.

Στά Ἐπιλεγόμενά του ὁ κ. Καθηγητής ἐκφράζει τήν πεποίθησι ὅτι **ὁ διάλογος μέ τούς ᾽Αντιχαλκηδονίους ὄχι μόνο δέν ἔληξε, ἀλλά τώρα ἀρχίζει.** Τόσο στό χριστολογικό ὅσο καί στό θέμα τῶν Συνόδων.

Τό βιβλίον αὐτό νομίζουμε ὅτι ἀποτελεῖ τό πρῶτο βῆμα μᾶς ἀντίστροφης πορείας, κατά τήν ὁποῖαν τά μέλη τῶν Διορθοδόξων Ἐπιτροπῶν στούς διαλόγους μέ ἑτεροδόξους θά διαπνέωνται ἀπό ζῆλο γιά τήν ἀκεραιότητα τῆς ᾽Ορθοδοξίας πού προβάλλεται πρὸς ἐκείνους καί μέ τόν τρόπο αὐτό θά γίνωνται οἱ ἐγγυηταί μᾶς ἀληθινῆς ἐπαναγωγῆς τῶν πεπλανημένων στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὅπως λέγει ἡ Θεῖα Λειτουργία τοῦ Μεγ. Βασιλείου.

**Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ροδοστόλου
κ.κ. Χρυσόστομου,
ΠΟΘΟΣ ΚΑΙ ΧΑΡΙΣ ΣΤΟΝ ΑΘΩΝΑ
“Ἁγιον” Ὅρος 2000**

Εἶχαμε τήν τιμή νά γνωρίσωμε τόν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Ροδοστόλου κ.κ. Χρυσόστομον ὡς λειτουργόν, ὡς καθηγητήν καί διευθυντήν τῆς Ἀθωνιάδος Σχολῆς, ὡς ἀσκητήν καί ἡσυχαστήν. Τώρα, μέ τήν ἔκδοσιν τοῦ βιβλίου του τόν γνωρίζομε καί ὡς δόκιμον καί χαρισματοῦχον λογοτέχνην.

Μέ τό βιβλίον του ἕνα καινούργιον, συγγραφικόν καί λογοτεχνικόν ταλέντον ἀνέτειλε καί δή ἐπισκοπικόν. Κρυμμένον ἐπί χρόνια μέσα στήν βαθυτέραν ἔρημον τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Στό ἐρημητήριον τῶν Ἁγίων Πάντων, (ἐξάρτημα τῆς Ἱ.Μ. Μεγίστης Λαύρας), κάτω ἀπό τόν Ἅγιον Νεῖλον, μεταξύ Καυσοκαλυβίων καί Βίγλας. Ἐνα ταλέντον πού φανερόνεται μέ τήν ἔκδοσιν καί κυκλοφορίαν τοῦ βιβλίου **ΠΟΘΟΣ ΚΑΙ ΧΑΡΙΣ ΣΤΟΝ ΑΘΩΝΑ.**

Ἡ χαρά μας εἶναι μεγάλη καί ἡ δοξολογία μας μεγαλύτερη. Καί διότι βλέπει τό φῶς τῆς δημοσιότητος (ὑψώθηκε τό φῶς ἐπί τήν λυχνίαν) ἕνα τέτοιο ζωντανόν, περιγραφικόν βιβλίον, ἕνα προσωπικόν ἡμερολόγιον μέ θαυμαστός ἀναφορές στήν Ἁγία Γραφή καί στά Πατερικά κείμενα, ἀλλά καί διότι εἶναι καρπός τοῦ ἀσκητικοῦ μόχθου ἑνός ἀρχιερέως τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ μόνου ἐπί τῆς ἐποχῆς μας ἀρχιερέως, ὁ ὁποῖος ἐφησυχάζει καί ἀσκεῖται στό Ἅγιον Ὁρος, ἀκολουθῶν τά ἔχνη τόσων καί τόσων Ἱεραρχῶν καί Πατριαρχῶν, οἱ ὁποῖοι ἐν εἰρήνῃ καί ἐν ὁσιότητι ἐτελειώθησαν καί ἀνεπαύθησαν στό Περιβόλι τῆς Κυρίας Θεοτόκου.

Ἡ ἔκδοσιν ἀρχίζει μέ μία ἱεροπρεπεστάτη ἐπιστολή τοῦ Θεοφιλεστάτου συγγραφέως πρὸς τήν Α.Θ. Παναγιότητα τόν Οἰκουμενικόν Πατριάρχην κ.κ. Βαρθολομαῖον, τῆς ὁποίας τό λόγιον καί ἀρχαιοπρεπές ὕφος ὑποδηλώνει τήν ἀρτία κλασσική παιδείαν, πού ἔλαβε ὁ συγγραφεύς φοιτήσας στήν παλαίφατον ἱστορικὴ Σχολή τῆς Χάλκης. Ὁ λόγος του εἶναι ὡς πρὸς τό περιεχόμενον ἁγιογραφικός, ἐκκλησιαστικός, ὕμνογραφικός καί πατερικός. Ὡς πρὸς τό ὕφος κατανυκτικός, χαρμόσυνος καί ἁγιορεϊτικός. Ὡς πρὸς τήν μορφή ἔχει γλαφυρότατον ἔνδυμα, χαρισματικόν, λογοτεχνικόν τάλαντον, παπαδιαμάντια χάρη.

Μέσα ἀπό τίς σελίδες τοῦ βιβλίου του ὁ Θεοφιλέστατος ξεδιπλώνει ὅλες τίς πτυχές τῆς καρδιάς του, ἔτσι ὥστε παρουσιάζει ἡ γραφή του μία ἀμεσότητα, μία εὐαγγελικὴ ἀπλότητα πού διευρύνει τό μονοπάτι τῆς συναντήσεώς του μέ τόν ἀναγνώστη. Ὁ συγγραφεύς συναντᾷ τόν ἀναγνώστη καί ὁ ἀναγνώστης συναντᾷ τόν συγγραφέα σέ μία συνά-

ντησιν ἐγκάρδια καί αὐθόρμητη. Ἀποπνέει τό ἄρωμα τῆς Ἑλληνορθοδόξου Λογοτεχνίας καί Παραδόσεως.

Συχνά ὁ πεζός λόγος διανθίζεται μέ τέτοιο ἀριστοτεχνικόν κέντημα πού μεταβάλλεται σέ ποίησιν καί ὁ συγγραφεύς μεταποιεῖται σέ γλυκύτατον ποιητὴ τοῦ Ἱεροῦ βουνοῦ καί τῆς Ἱερῆς θάλασσης. Μέσα ἀπό γλαφυρές περιγραφές καί διηγήσεις, πού σοῦ θυμίζουν κείμενα τοῦ Παπαδιαμάντη ἢ τοῦ Φ. Κόντογλου, τῶν ἀειμνήστων κιτόρων τοῦ Νεοελληνικοῦ Ἑλληνορθοδόξου λόγου γιά τήν ἐξαγιασμένη ἁγιορεϊτικὴ γῆ καί πρὸ πάντων γιά τήν ἀγαπημένην του ἁγιορεϊτικὴ θάλασσα, ξεπετάγονται, σάν ἀθωνίτικα, ἔαρινά ἄνθη, διδάγματα πατερικῆς σοφίας καί διακρίσεως, ἀναγωγικὴ διδαχὴ ἑνός διδασκάλου καί παιδαγωγοῦ, ἑνός ἡσυχαστοῦ ἱεράρχου καί τεχνίτου τοῦ νεοελληνικοῦ λόγου.

Ἐχω διαβάσει πολλά βιβλία μέ θέμα τό Ἅγιον Ὁρος, τήν ἀποφάμιλλην Φύσιν, τόν γηραιόν καί σοφόν Ἀθῶνα, τήν ἁγιορεϊτικὴν θάλασσα, τίς πατερικὲς καί μοναχικὲς διηγήσεις, τίς ἑορτές καί πανηγύρεις, τίς παραδόσεις καί τήν ἱστορίαν του. Τό βιβλίον αὐτό **ΠΟΘΟΣ ΚΑΙ ΧΑΡΙΣ ΣΤΟΝ ΑΘΩΝΑ** μέ εἴλκυσε τόσον πού τό ἐρούφηξα κυριολεκτικῶς. Δέν γνωρίζω τί νά πῶ. Ἦταν ἐξ αἰτίας τοῦ ὅτι δεσπόζει ἡ Μητρόπολις τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἡ Ἱερά Μονὴ Μεγίστης Λαύρας (Λαυριώτης γάρ καί ὁ συγγραφεύς). Ἦταν διότι ἐπικεντρώνεται στό Ἱερόν Βῆμα τοῦ Ἁγίου Ὁρους, πού εἶναι καί λέγεται Ἐρημος. Ἦταν διότι ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀρμονία καὶ ἡ σύνδεσιν τῆς λογοτεχνικῆς πλοκῆς τοῦ κειμένου μέ τήν ψυχοφελῆ οἰκοδομὴν τοῦ ἀναγνώστη. Δένει δηλαδή ἐκφραστικὰ ἢ τέχνην μέ τήν διδασκαλίαν, ἀδίαστα καί αὐθόρμητα.

Πιστεύω, Θεοφιλέστατε, ὅτι δέν θά προσκρούσω στήν ταπεινοφροσύνην σου, πού διακατέχει τήν χαρίεσσα γραφίδα σου, μέ ὅσα ἐκ βάθους ψυχῆς εἶπα. Διαφορετικῶς, ἂν σέ ἐλύπησα, ἐγκωμιάζοντας τό ἄξιον ἐγκωμίου ἔργον τῶν χειρῶν σου, ζητῶ τήν ἀρχιερατικὴν σου συγχωρητικὴν εὐχήν.

Ἀρχιμ. Ἰωαννίκιος Κοτσώνης

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

«Ίδρυμα προβολής της Ὁρθοδοξίας»
 από τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο

Στήν ἐφημερίδα «Τό Παρόν» (20.2.2000) ἐδημοσιεύθησαν τά ἐξῆς ἀποκαλυπτικά καί ἀνησυχητικά. Παραθέτουμε αὐτούσιο τό κείμενο. Ἀναφορά στό θέμα αὐτό κάνουμε καί στό σημεῖωμα τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ἐφημερίδος.

Ἰδρυμα πού θά ἀσχολεῖται μέ τήν προβολή τῆς Ὁρθοδοξίας σέ ὅλο τόν κόσμο, μέσα ἀπό ποικίλες ἐπικοινωνιακές δραστηριότητες, συστήνει, σύμφωνα μέ πληροφορίες, τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο. Ἡ ἀπόφαση αὐτή ἐλήφθη, σύμφωνα πάντα μέ τίς ἴδιες πληροφορίες, ἀπό τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη Βαρθολομαῖο. Εἶχε προηγηθεῖ ἐπίσκεψη στό Φανάρι τοῦ διευθυντῆ τοῦ «God and Religion» καί τῶν ὑπόλοιπων θρησκευτικῶν ἐκδόσεων τοῦ ἁγίου Α. Τερζόπουλου, Ἀλέξανδρου Στεφανόπουλου. Τό Ἰδρυμα ἔχει στόχο «τή χάραξη ἐνιαίας ἐπικοινωνιακῆς πολιτικῆς», «τή δημιουργία ἐνός ἐνιαίου εἰδησεογραφικοῦ φορέα πού θά συντονίζει τήν ἐνημέρωση ἀπό ὅλες τίς Ὁρθόδοξες ἐκκλησίες καί θά διοχετεύει τίς εἰδήσεις στά διεθνή ΜΜΕ **μέ κάθε τρόπο** καί τή δημιουργία πρακτορείου εἰδήσεων καί ἐνημέρωσης τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας σέ ὅλο τόν κόσμο».

Τό Ἰδρυμα «**θά χρηματοδοτεῖ ΜΜΕ** ἀπό πόρους πού θά προέρχονται ἀπό διεθνή προγράμματα, ὀργανισμούς, δωρητές καί χορηγούς, ἐνῶ θά διοργανώνει ἀκόμη συνέδρια, ἡμερίδες καί ποικίλες ἐκδηλώσεις». Οἱ δραστηριότητές του θά ἐπεκταθοῦν καί στόν χῶρο τῶν ἐκδόσεων πού θά ἀφοροῦν τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί τόν Οἰκουμενικό Θρόνο, στό Internet, ἀλλά καί στήν τηλεόραση, μέ τήν παραγωγή ντοκιμαντέρ καί ἐκπομπῶν. Ἀκόμη «θά συμμετέχει στή διεκδίκηση πόρων ἀπό εὐρωπαϊκά προγράμματα, ἐνῶ θά δραστηριοποιηθεῖ καί στήν ἐκπαίδευση». Τό Ἰδρυμα, τέλος, θά ἐκπαιδεύει «στελέχη γιά τήν ἐπάνδρωση καί στελέχωση φορέων ἢ δραστηριοτήτων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐνῶ **θά διοργανώνει σεμινάρια «ἐν ὄψει τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου»**, τά ὁποῖα «μπορεῖ νά παρακολουθοῦν μέ

ὑποτροφίες στελέχη ἀπό ἐπαρχίες τοῦ Θρόνου, ἐκπρόσωποι πού θά σταλοῦν ἀπό ἄλλες ἐκκλησίες καί διαπιστευμένοι συντάκτες ΜΜΕ ἀπό ὅλο τόν κόσμο».

Ἡ χρηματοδότηση τοῦ Ἰδρύματος, στό ὁποῖο θά συμμετέχουν ἐκπρόσωποι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀλλά καί ὁ ἁγιος **Τερζόπουλος**, θά προέλθει «ἀπό προσωπικότητες ὑψηλοῦ κύρους καί ἀνάλογης οικονομικῆς ἐπιφάνειας» καί διεθνεῖς χορηγούς, οἱ ὁποῖοι θά ἐξασφαλίζουν καί τήν **ἐμμεση προβολή τους** μέσα ἀπό τίς δραστηριότητες πού θά χρηματοδοτοῦν».

Σημ. συντ.: οἱ ὑπογραμμίσεις εἶναι δικές μας»

Θρασύτης Οὐνιτῶν

Σοβαρό πρόβλημα δημιουργεῖ στόν διάλογο Ὁρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν ἡ θρᾶσεια συμπεριφορά τῶν Οὐνιτῶν. Ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος, σέ συνέντευξη τύπου στήν Πολωνία στίς 24.1.2000, μέ ἐπαινετή παρηγορία διαμαρτυρήθηκε γιά τίς ἐνέργειες τῶν Οὐνιτῶν κατά τῶν Ὁρθοδόξων στήν Οὐκρανία καί Σλοβακία. Χαρακτήρισε τήν οὐνία «τεχνητό φαινόμενο πού δημιουργήθηκε μέ σκοπό τόν προσηλυτισμό» καί ἔδωσε τό μήνυμα ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι δέν πρόκειται νά ἀποδεχθοῦν ποτέ ὡς νόμιμη τήν ὑπαρξη οὐνιτικῶν ἐκκλησιῶν.

Ἡ ἀντίδραση τῶν Οὐνιτῶν ἐπισκόπων στά λόγια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου εἶναι ἄκρως προσβλητική γιά τό πρόσωπο τοῦ Πατριάρχου καί δείχνει ταυτόχρονα τήν πραγματική προοπτική πού ἔχουν οἱ Οὐνίτες γιά τήν λύση τοῦ οὐνιτικοῦ θέματος.

Συγκεκριμένα ὁ Οὐνίτης ἐπίσκοπος Julien Gbur τῆς Οὐκρανίας εἶπε: «*Τά λόγια τοῦ πατριάρχου μέ ἐκπλήττον. Πίστενα ὅτι ἦταν ἀνοιχτός καί μέ πνεῦμα φωτισμένο*» καί προσέθεσε: «*Ἐνα κίβδηλο φαινόμενο (δηλ. ἡ οὐνία) δέν θά μπορούσε νά ἐπιζήσει 400 χρόνια δοκιμασιῶν καί ἀντιξοότητων, ὅπως συνέβη στήν ἑλληνόρθρημη καθολική Ἐκκλησία. Νομίζω ὅτι ὁ πατριάρχης ψάχνει νά βρῆ ὑπεκφυγές, γιά νά ἀποφύγη νά δώση ἀπαντήσεις σέ ἐρωτήσεις πού στοιχίζουν πραγματικά*».

Ἐπίσης ὁ Οὐνίτης ἀρχιεπίσκοπος Jan Mar-

tiniaκ του Premysl χαρακτηρίσε τις παρατηρήσεις του Οικουμενικού Πατριάρχου «λανθασμένες και απερίσκεπτες», μίλησε για «αδιάντροπη έκστρατεία προσηλυτισμού» των Ὁρθοδόξων κατά των Οὐνιτών και δήλωσε ότι «Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Πολωνίας ποτέ δέν ἐπέστρεψε στήν ἑλληγόρρυθμη καθολική Ἐκκλησία τούς εἴκοσι τρεῖς τόπους λατρείας πού βρισκονται στήν κατοχή της και πού ἄλλοτε ἀνήκαν στους οὐνίτες». Ὁλοκλήρωσε τό λόγο του μέ τά ἑξῆς προσβλητικά: «Ἀλλά τί χρησιμεύει νά διαμαρτύρομαι σέ κάποιον πού ἔχει τήν ἔδρα του στήν Τουρκία ἐπικεφαλῆς μόνο 3000 πιστῶν;».

Ἡ κατάσταση αὐτή εἶναι καθημερινή τά τελευταῖα δέκα χρόνια στήν Ἀνατολική Εὐρώπη και κραυγάζει για τό βαθύ ἐκκλησιολογικό πρόβλημα τῆς οὐνίας. Ἡ στάση μας ὡς Ὁρθοδόξων ἔναντι τῶν Οὐνιτῶν δέν ὑπαγορεύεται ἀπό μισαλλοδοξία, ἀλλά ἀπό συνέπεια στήν ἐκκλησιολογία τῆς Ἐκκλησίας. Δέν ἀμφισβητοῦμε στους Οὐνίτες τό δικαίωμα νά μὴν εἶναι Ὁρθόδοξοι. Ἀρνούμεθα ὁμως νά δικαιολογήσουμε και ἐκκλησιαστικά νά νομιμοποιήσουμε τήν ὑπαρξη τῶν ἐκκλησιαστικῶν τους κοινοτήτων χωριστά ἀπό τήν Ὁρθόδοξη ἢ τήν Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία. Εἶναι ἀκατανόητο ἐκκλησιολογικά τό σχιζοφρενικό μόρφωμα τῶν «ἑλληγόρρυθμων καθολικῶν» (!), μέ ἐμφάνιση Ὁρθόδοξη και δόγμα ρωμαιοκαθολικό. Αὐτό τό λέμε χάριν τῆς ἀληθείας και βεβαίως ἀπό σεβασμό στίς γενιές τῶν Ὁρθοδόξων πού βιαίως ἢ δολίως ἐκλατινίσθηκαν πρίν ἀπό μερικούς αἰῶνες στίς χῶρες αὐτές και στόν τόπο μας.

Διεθνές Θεολογικό Συνέδριο

«Ὁρθοδοξία 2000 Παρελθόν - Παρόν - Μέλλον»

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στό πλαίσιο τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν 2000 ἐτῶν χριστιανικοῦ βίου ἐνέταξε και Διεθνές Θεολογικό Συνέδριο μέ θέμα «Ὁρθοδοξία 2000. Παρελθόν - Παρόν - Μέλλον». Πρόεδρος τῆς ὀργανωτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Συνεδρίου ἦταν ὁ καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν κ. Κων. Σκουτέρης. Τό Συνέδριο ἔλαβε χώρα στήν Ἀθήνα ἀπό 4 ἕως 8 Μαΐου σέ αἴθουσα Συνεδρίων τοῦ ξενοδοχείου Divani Caravel, ἐκτός ἀπό τήν ἐναρκτήριο συνεδρία στήν αἴθουσα τελετῶν τοῦ

Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν και ἀπό τήν συνεδρία τῆς Κυριακῆς τό πρωί πού ἔγινε στό Πανεπιστήμιο Πειραιῶς. Ἡ κεντρική ὁμιλία κατά τήν ἐναρκτήριο συνεδρία ἔγινε ἀπό τόν Μακαριώτατο μέ θέμα: «Ὁρθοδοξία 2000. Παρελθόν - Παρόν - Μέλλον».

Οἱ ἐργασίες τοῦ Συνεδρίου μετεδίδοντο ἀπ' εὐθείας ὅλες τίς ἡμέρες ἀπό τόν Ραδιοφωνικό Σταθμό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ συμμετοχή ἦταν μᾶλλον περιορισμένη. Ἀπό τό βῆμα τοῦ Συνεδρίου ἀκούστηκαν ἀξιόλογες εἰσηγήσεις. Δέν ἦσαν ὁμως λίγες και ἐκεῖνες πού προέβαλαν δυστυχῶς τίς θέσεις τοῦ συγκρητισμοῦ.

Ἔτσι ἐν ὀνόματι μιᾶς νεφελώδους ἀγάπης και ἑνός λεγομένου πλουραλισμοῦ προεδβλήθη ἢ κατάφαση και τῶν «ὑπολοίπων θρησκευτικῶν παραδόσεων» και δέν ἐτονίσθη ἀρκούντως ἢ μοναδικότης τῆς ἐν Χριστῷ ἀποκαλύψεως και σωτηρίας.

Δριμεία κριτική στό Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.) ἤσκησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Περιστερίου κ. Χρυσόστομος, ἀφοῦ ὁμως προηγουμένως ἐγκωμίασε τήν Πατριαρχική ἐγκύκλιο τοῦ 1920, ἢ ὁποία ἀνοιξε τό δρόμο για τή συμμετοχή τῶν Ὁρθοδόξων στή λεγομένη Οἰκουμένη Κίνηση.

Ἐκανε λόγο ὁ Ἅγιος Περιστερίου για «ἐξ ἐπαγγέλματος γραφειοκράτες οἰκουμενιστές»· εἶπε ὅτι τό Π.Σ.Ε. ἀπογοήτευσε τόν ὑγιῶς σκεπτόμενο θεολογικό κόσμο, ὅτι μετετράπη σέ ἕνα ἀδελφᾶτο (sic) σέ ἕνα κλειστό κύκλωμα ὅπου δέν μποροῦσε νά εἰσέλθει κανείς ἐάν δέν ἔδιδε γῆν και ὕδωρ. Κατάληξε ὁμως μέ πρόταση για ἐπανίδρυση, ὅπως εἶπε, τοῦ Π.Σ.Ε. και ὄχι για ἔξοδο ἀπό αὐτό.

Σημ. συντ.: «Ὅταν ἔγινε τό Συνέδριο, ἢ «Πατακαταθήκη» βρισκόταν στό στάδιο τῆς ἐκτυπώσεως. Ἐπιφυλασσόμεθα νά γράψουμε περισσότερα στό ἐπόμενο τεῦχος μας,

Παραλειπόμενα ἀπό τό «Διεθνές Θεολογικό Συνέδριο»

Ἀναφέρουμε κάποια πράγματα πού ἀκούστηκαν ἀπό εἰσηγητάς στό ἐν λόγω Συνέδριο.

«Και ἐμεῖς λέμε νά βροῦμε τό μηδέν τό δημιουργικό» (αὐτό προεδβλήθη ὡς στοιχεῖο συγγένειας τῆς Ὁρθοδοξίας μέ τόν βουδισμό!)

«Ο Βίος Βαρλαάμ και Ἰωάσαφ* εἶναι ὁ βίος τοῦ Βούδα».

Ἦ πατριάρχης Ἀβραάμ ἀπό τόν προεδρεύοντα μιᾶς συνεδρίας παρουσιάστηκε ὡς «ὁ γενάρχη τῶν τριῶν μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν».

Ἦ ἄλλος σέ ἐρώτηση-παρέμβαση πρότεινε νά δημιουργήσουμε μοναστήρι στήν Ταϋλάνδη, γιατί ἔχουμε τόσα κοινά μέ τόν βουδδισμό!

Ἦ ἄλλά καί τά γλωσσικά «μαργαριτάρια» ὄχι μόνο τῶν μεταφραστῶν (ἀπό τούς ὁποίους δέβαια δέν ἔχει κανεῖς τήν ἀξίωση νά εἶναι γνῶστες τῆς θεολογικῆς ὀρολογίας), ἀλλά καί κάποιων -ἐλαχίστων δέβαια- Ἑλλήνων εἰσηγητῶν «ἐδγαζαν μάτι» κατά τό δή λεγόμενον.

Ἦ ἔτσι, ἀντί γιά ἐξαπλωμένη (διαδεδομένη) ἀκούσαμε γιά κάποια ἀνατολική θρησκεία ὅτι εἶναι «ξαπλωμένη» (sic), στίς τάδε περιοχές, ἐνῶ τό βαρβαρικό «ἐκφραζε» (ἐνν. ἐξέφραζε) ἔδινε καί ἔπαιρνε σέ ἄλλη εἰσήγηση.

* **Σημ. συντ.** *Τό γνωστό ψυχωφελέστατο βιβλίον πού ἀποδίδεται στόν Ἅγιον Ἰωάννη τόν Δαμασκηνό.*

Νέες ταυτότητες γιά τούς ἀστυνομικούς

Μέ ἔγγραφο διαταγή (Ἄρ. Πρωτ. 6010/2/4ια καί ἡμερ. 29 Φεβρουαρίου 2000) πού ὑπογράφεται ἀπό τόν ἀρχηγό τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας, καλοῦνται οἱ ἀστυνομικοί νά λάβουν νέες ταυτότητες. Ὡς γνωστόν γιά τούς ἀστυνομικούς καί στρατιωτικούς ἡ ὑπηρεσιακή εἶναι συγχρόνως καί πολιτική ταυτότητα. Ὡς λέγει χαρακτηριστικά τό ἀνωτέρω ἀναφερόμεν ἔγγραφο, ἡ ἐν λόγω ταυτότητα θά ὑπέχει θέση ταξιδιωτικοῦ ἐγγράφου στά κράτη-μέλη τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως.

Σημαντικό ἐπίσης εἶναι αὐτό πού ἀναφέρεται στήν ἀρχή τῆς διαταγῆς, ὅτι δηλαδή ἡ ἀντικατάσταση τῶν ταυτοτήτων τῶν ἀστυνομικῶν γίνεται εἰς ἐφαρμογήν τοῦ νόμου 1599/1986 (Α'-75) ὅπως αὐτός συμπληρώθηκε ἀπό τό προεδρικό διάταγμα 141/1991 (Α'-58) καί τόν νόμο 1988/1991 (Α'-189).

Δηλαδή, γιά πρώτη φορά μετά τήν πρό δεκατεσσάρων ἐτῶν ψήφιση ἡ του «ξεπαγώνει» ὁ γνωστός «νόμος Κουτσόγιωργα» (1599/86) καί τίθεται σέ ἐφαρμογή.

Ἦ ἐκ πρώτης ὄψεως οἱ ταυτότητες δέν περιέ-

χουν οὔτε Ἐνιαῖο Κωδικό Ἀριθμό Μητρώου (Ε.Κ.Α.Μ.), οὔτε μαγνητική λωρίδα ἐγγραφῆς, οὔτε μικροσίπ, οὔτε γραμμωτό κώδικα (barcode). Γιά νά πεῖ ὅμως κανεῖς μέ σιγουριά ὅτι δέν ἔχουν τίποτε τό κακό οἱ νέες αὐτές ταυτότητες τῶν ἀστυνομικῶν, πρέπει νά δεῖ τήν «ἄκρως ἀπόρρητη» διαταγή μέ τήν ὁποία ἀναφέρεται ὅτι θά γνωστοποιηθοῦν τά τεχνικά χαρακτηριστικά τους.

Αὐτό μπορεῖ καί πρέπει νά τό ζητήσῃ ἡ Εἰδική Συνοδική Ἐπιτροπή πού συνεδριάζει στίς 12 Μαΐου. Επίσης πρέπει νά διευκρινισθεῖ τί θά εἶναι ὁ ἀναφερόμενος ὡς κωδικός ἀσφαλείας.

Ἦ ὅμως τό θέμα ἔχει καί ἄλλη διάσταση. Στίς νέες ταυτότητες -ὅπως δυστυχῶς καί στίς σημερινές- τῶν ἀστυνομικῶν δέν θά ἀναγράφεται ὑπηκοότητα καί θρήσκευμα. Ἦ ἔτσι ὅμως ἀνοίγει ὁ δρόμος -σύμφωνα μέ τίς ἐπιταγές τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως γιά ἀπελευθέρωση τῆς ἀγορᾶς ἐργασίας ἀπό περιορισμούς πού ἔχουν σχέση μέ ὑπηκοότητα καί θρήσκευμα- γιά τήν εἰσδοχή στήν Ἑλληνική Ἀστυνομία καί μή Ἑλλήνων ὑπηκόων καί δέβαια καί μή Χριστιανῶν Ὁρθοδόξων. Παραδείγματος χάριν, ἕνας τουρκικῆς καταγωγῆς γερμανός ὑπήκοος θά μποροῦσε θεωρητικά νά δώσει ἐξετάσεις καί νά εἰσαχθεῖ στίς παραγωγικές σχολές τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας.

Τό 1997 εἶχε γραφεῖ ὅτι γιά λόγους ἐθνικῆς ἀσφαλείας οἱ στρατιωτικοί καί ἀστυνομικοί δέν θά λάβουν ἠλεκτρονικές ταυτότητες μέ μικροσίπ, διότι τό μικροσίπ δίνει τή δυνατότητα ἐντοπισμοῦ τοῦ κατόχου τῆς κάρτας αὐτῆς.

Ἦ ἴσως, λοιπόν, ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ ἐκ πρώτης ὄψεως «ἀθωότητα» τῶν νέων αὐτῶν ταυτοτήτων πού προορίζονται γιά τούς ἀστυνομικούς. Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι ἴδιες θά εἶναι καί οἱ ταυτότητες πού θά προορίζονται γιά τούς ὑπόλοιπους πολίτες...

Ἦ ἐλπίζουμε ὅτι ἡ Εἰδική Συνοδική Ἐπιτροπή θά βοηθήσῃ νά διευκρινισθοῦν σκοτεινά σημεῖα, ὅπου ὑπάρχουν, ὥστε νά λάβουν σωστές ἀποφάσεις ὅλοι αὐτοί πού ἀπευθύνονται στήν Ἐκκλησία ἐρωτῶντες περί τοῦ πρακτέου στήν προκειμένη περίπτωση.

Πρός κοινό έορτασμό του Πάσχα

Γνωρίζουμε ότι μέσα στον γενικότερο σχεδιασμό του συγκρητιστικού οικουμενισμού για ένωση με όλους, είναι και ο κοινός έορτασμός του Πάσχα από όλους τους χριστιανούς.

Ξεκινώντας από την σύμπτωση -για λόγους αστρονομικούς- του Πάσχα Ὁρθοδόξων και παπικῶν τό 2001, θά προσπαθήσουν τόν κοινό έορτασμό νά τόν κρατήσουν και νά τόν επιβάλουν και μετά τό 2001. Δέν είναι πιστεύουμε τυχαῖο ὅτι ἤδη ἄρχισαν νά ἀκούγονται φωνές ἀπό «ἐπιστήμονες» και ἄλλους ὅτι ὁ σημερινός προσδιορισμός έορτασμοῦ του Πάσχα δέν είναι σωστός και πρέπει νά ἀλλάξει. Θά προβάλουν τήν «ἀναγκαιότητα» ενός νέου συτήματος προσδιορισμοῦ. Κατ' αὐτόν τόν τρόπο πιστεύουν ὅτι δέν θά ὑπάρξουν και μεγάλες ἀντιδράσεις ἀπό πλευρᾶς Ὁρθοδόξων, ἀφοῦ δέν θά χρειασθεῖ νά «ὑποχωρήσει» οὔτε ἡ μία (ἡ Ὁρθόδοξη) οὔτε ἡ ἄλλη (ἡ παπική) πλευρά, ἀλλά και οἱ δύο θά κληθοῦν νά ἀποδεχθοῦν μία τρίτη, «ἐπιστημονική» πρόταση και λύση!

Ἄλλωστε ἤδη ἀπό τήν δεκαετία του '60 Πατριάρχης Ἀθηναγόρας και ὁ πάπας Παῦλος ΣΤ' εἶχαν σχεδόν συμφωνήσει για ἀπό κοινού έορτασμό του Πάσχα κάθε δεύτερη Κυριακή του Ἀπριλίου!

Μαθητές του Γκαϊμπελς

Τίτλος δημοσιεύματος τῆς ἐφημερίδος «Αὐγή» δημοσιογραφικοῦ ὄργανου του «Συνασπισμοῦ»: «Μέ αίμα ἀπειλοῦν οἱ παρα-

εκκλησιαστικοί». Σχηματίζει κανείς τήν ἐντύπωση ὅτι οἱ «παραεκκλησιαστικοί» θά δειρουν, θά σκοτώσουν κλπ. (Τό δημοσίευμα ἀναφέρεται στίς ἀντιδράσεις πού προκάλεσε τό βλάσφημο βιβλίο Ἀνδρουλάκη). Ἐάν ὅμως διαβάσει κανείς παρακάτω, θά δεῖ τήν τέλεια γκαϊμπελική ἀντιστροφή-διαστροφή. Οἱ «παραεκκλησιαστικοί» γράφουν σέ ἀνακοίνωσή τους, ὅτι, ἄν χρειαστεῖ, θά χύσουν και τό αίμα τους (τό δικό τους αίμα, ὄχι τό αίμα τῶν ἄλλων) για τό Χριστό! Ἄς χαιρεται ὁ Γκαϊμπελς τά πνευματικά του τέκνα.

Τό σύγχρονο πρόσωπο τῆς «ἐνημέρωσης»

Στίς θεωρούμενες ὡς σοβαρές και ἔγκυρες ἀθηναϊκές ἐφημερίδες «Τό Βῆμα» και «Ἡ Καθημερινή» τῆς 25ης Μαρτίου 2000, οὔτε μία φωτογραφία ἀπό τόν έορτασμό τῆς ἐθνικῆς ἐπετείου. Στίς ἐσωτερικές σελίδες τίς μιᾶς ἀπό τίς δύο ἐφημερίδες καταχωνιασμένη μία φωτογραφία ἀπό τήν μαθητική (ὄχι τή στρατιωτική) παρέλαση στήν Ἀθήνα.

Θά πρέπει, φαίνεται, τώρα ὡς Εὐρωπαῖο πολίτες νά ξεχάσουμε τίς ἐθνικές μας ἐπετείες και τίς ἐκκλησιαστικές έορτές. Στή θέση τους νά μποῦν -ἤδη μπῆκαν- ἡ ἡμέρα κατά του ρατσισμοῦ, ἡ ἡμέρα του περιβάλλοντος, αὐριο ἴσως ἡ ἡμέρα τῆς μελιτζάνας ἡ τῆς ντομάτας. Ἦδη, παλαιότερα, κάποιοι πρότειναν τήν κατάργηση τῶν στρατιωτικῶν παρελάσεων «για νά μήν ξοδεύονται ἄσκοπα τόσα ἑκατομμύρια».

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία ἐκδοση του συλλόγου «ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ»
Ἐκδότης - ὑπεύθυνος κατά τόν νόμο: Μοναχός Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης
Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Ἀθανάσιος Καγιαῖς (Ἐκδόσεις «Μυγδονία»)
Δαβάκη 18, Καλοχώρι Θεσσαλονίκης. Τηλ.: (031) 754.254
Συνδρομές προαιρετικές.
Ἐπιστολές - Συνδρομές: Μοναχόν Ἀρσένιον Βλιαγκόφτην
Τ.Θ. 18407 - 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευση, ὑπό τόν ὄρον ὅτι θά ἀναφέρεται ρητῶς ἡ πηγή προελεύσεως.